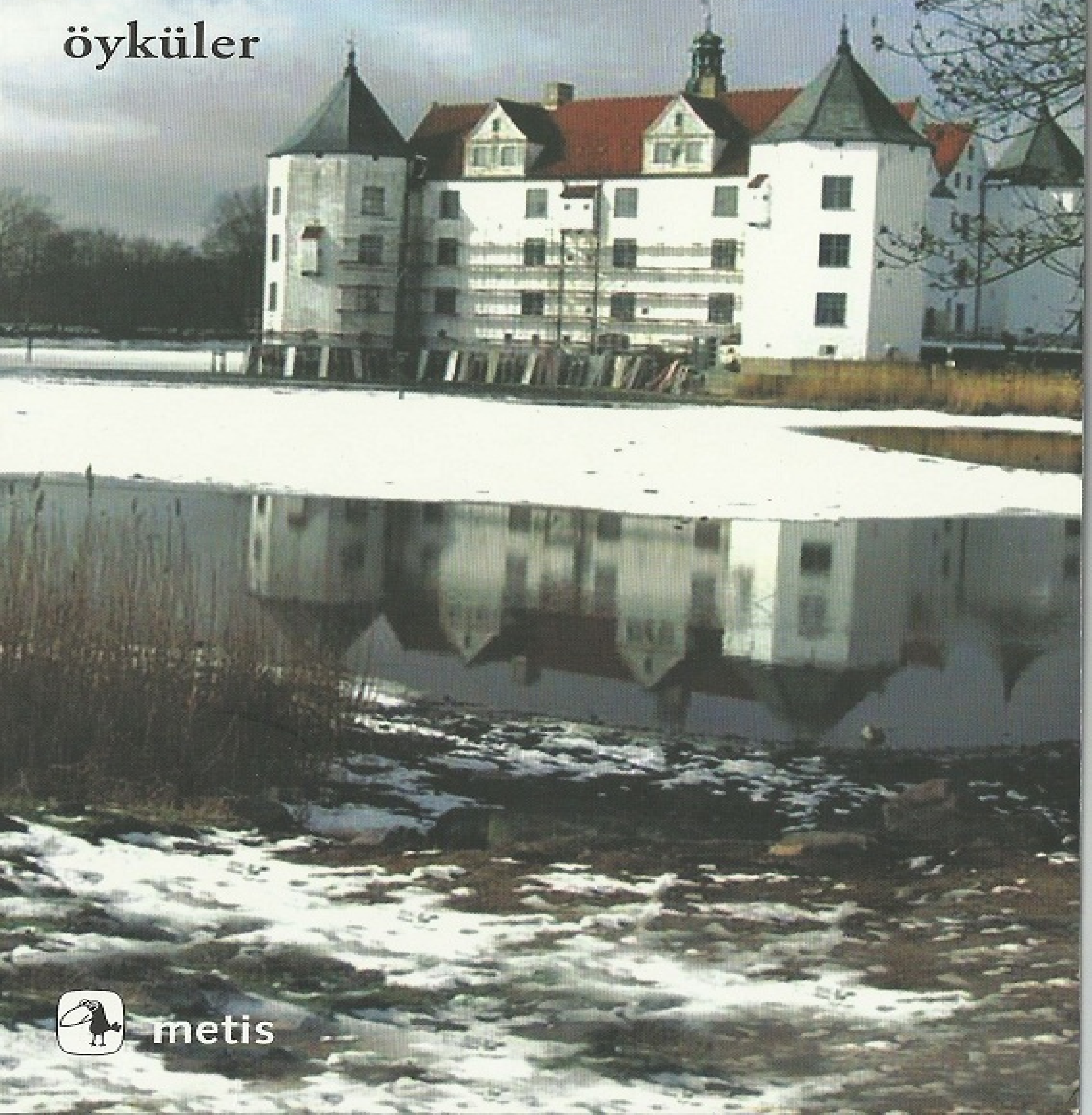
RALF ROTHMANN

DENİZ KENARINDA GEYİKLER

öyküler

metis

Ralf Rothmann
DENİZ KENARINDA GEYİKLER

Ralf Rothmann 1953 yılında Schleswig'de doğdu. Gençliği romanlarının bir kısmına mekân olarak aldığı Ruhr bölgesinde geçti. Ticaret lisesindeki öğrenimini yarım bırakarak duvarcı ustası olan Rothmann uzun yıllar inşaatlarda çalıştı, ayrıca matbaacılık, hastabakıcılık ve aşçılık yaptı. 1976'dan beri Berlin'de yaşayan yazarın ilk öykü kitabı *Messers Schneide* 1986'da yayımlandı. Çok sayıda öykü, şiir ve romanın yanı sıra bir de tiyatro oyunu kaleme almış olan Rothmann'ın özellikle romanları otobiyografik öğeler taşır. Rothmann aralarında Heinrich Böll Ödülü (2005) ve Max Frisch Ödülü'nün (2006) de bulunduğu pek çok edebiyat ödülü kazanmıştır.

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
Tel: 212 2454696 Faks: 212 2454519 e-posta: info@metiskitap.com

Metis Edebiyat
DENİZ KENARINDA GEYİKLER
Ralf Rothmann

Almanca Basımı:
Rehe am Meer, Suhrkamp Verlag, 2006

İlk Basım: Ekim 2009

Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen

Kapak Tasarımı: Emine Bora
Kapak Resmi: Glücksburg'daki su şatosu

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203 Topkapı, İstanbul Tel: 212 5678003

ISBN-13: 978-975-342-700-5

RALF ROTHMANN

DENİZ KENARINDA GEYİKLER

Çeviren:
OGÜN DUMAN

metis

Tanrı bilir nasıl taparcasına sevdiğimi hayatı
Rüzgâr kıyıya vurduğunda bir gün daha çıkagelir
İstemem daha fazlasını

Beth Gibbons

Islak Serçeler

MESAİ BİTİMİNE bu kadar az kala ihtiyarın yanına gidilmez. Aklına hep yaptıracak bir şeyler daha gelir, hafta sonu olsa bile. Bu yüzden olduğum yerde kaldım, kendime bir Aktive yaktım ve çatıların üzerinden gölü izledim. Bu havada kuşların kanatlarının soğuktan kırılmaması şaşırtıcıydı. Yuvalarını karşı binanın kaba inşaatına yapmışlardı; çığlıklar atarak merdiven boşluğunda hızla uçuyor, çığlıkları sıvasız odalarda yankılanıyor, bu sırada kalasların arasında işlerine dalmış marangozların akıllarını başlarından alıyorlardı. İçlerinden biri kuşlara bir avuç çivi fırlattı.

Sıcak basmıştı ama pencerelerin kapalı kalması gerekiyordu; tavandan ve zeminden ısıtma deneniyordu, ara sıra bodrumdan tesisatçı geliyor, termometrelerdeki sayıları not ediyordu. Motosikleti olan sevimli bir herifti; ben fayansların kalan son kısmına da silikon çekerken sırıtarak otopark girişinin yanındaki tabelayı işaret etti. Renkleri solmuştu ve fırtınada sallanıyordu ama balkonlarından sarkan yeşillikler ve kapının önünde el sallayan mutlu aile resmiyle "Müggelsee Konutları" tabelası hâlâ gerçeğinden daha iyi görünüyordu.

"Haftaya anahtar teslimmiş, şaka gibi, değil mi? Sizin ihtiyar da iddialı konuşmuş." Tabancayı indirdim; ucundan bir parça silikon sarkıyor ve yerden yükselen sıcak havayla beraber titriyordu. Haklıydı elbette ama bunu neden kabul edecektim ki! "Yok efendim, tam plana göre gidiyorduk. Hızımızı yaz kesti," dedim. "Bizim taşeron, şu Hırvatlar bizi yarı yolda bıraktı. Sürekli zurna gibiydiler. Böyle adamlarla çalışırsan, işini istediğin kadar doğru yap, her şey yine yanlış olur. Ben olsam hepsini kovardım!"

Tesisatçı başını iki yana salladı, işaretparmağını başparmağına sürterek para işareti yaptı ve yeniden bodruma indi. Saat altıyı geçiyordu, silikon kartuşlarını depoya götürdüm, kapıyı kilitledim ve avluyu katedip konteynıra vardım. Hemen önüne bir Jaguar ile Hamburg plakalı bir Mercedes park etmişti, tam Juhre'nin eski Skoda'sının yanına. Proje

masasının üzerinde dosyalar yığılı olan Juhre, panonun önünde durmuş adamlara plan üzerinde bir şeyler açıklıyordu. İyi bir şefti; neredeyse hiç bağırmazdı —en azından bize— ve gerektiğinde işe el atmayı her zaman çok iyi becerirdi. Ceketi metal cilacılarınınkinden bile daha fazla eprimişti, pantolonunda arasından donunun göründüğü bir sökük vardı ve kafasındaki beyaz baret olmasa kimse onun şantiye şefi olduğunu anlayamazdı.

Hamburglular, her zamanki şık halleriyle arkalarına döndü; ayakkabıları da tıpkı otomobilleri gibi parlıyordu. Tirol işi şapkamı çıkarmadan aradan başımı kaşıdım. "Pekâlâ Juhre, batı kanadının işi bitti, kiracılar taşınabilir artık. Mesaiyi bitiriyorum. Sonra görüşürüz."

Boşandığından bu yana, bileğine kızının hediye ettiği bez bir bileklik takıyordu; ama resmi ziyaretçi beklediğinde çıkarıyordu bilekliği. Pencere kulbuna takılıydı şimdi. Juhre planın üzerine bir şeyler yazıyordu. "Tamam Mani, sağ olasın. İyi hafta sonları." Sonra başını kaldırdı. Soluklaşmıştı son zamanlarda, zayıflamıştı da, gözleri koyu çukurların içine gömülmüştü. "Neden sonra görüşürüz?"

Bunun üzerine gülümsememem gerekti. Şantiyenin dışındaki meseleler söz konusu olduğunda, onunla asla bir şey yapamazdınız. İskele üzerinde ya da yazı masasının başında aslan kesilirdi ama sosis almaya göndersen, kesin kuru üzümlü sandviç ekmeği alır gelirdi. "Canım, sen de!" dedim, "Sobotzki'nin bekârlığa vedasını unutmadın ya?!"

Bunun üzerine mahcup oldu ve çenesini kaşıdı. İnşaat sahiplerinden biri hesap makinesine sayılar yazdı, diğeri saatine baktı; üç saat büyüklüğündeki şu gösterişli olanlardan. Juhre mırıldandı, "Ha, şu... Şey, bakalım. Belki bir saatliğine şöyle bir uğrarım."

"Uğra bakalım! Ne de olsa senin eski takım şefin. Sevinçten götü borazan çalar artık."

Bunu özellikle söylemiştim; tıpkı kiracıların taşınabileceğiyle ilgili söylediklerim gibi. Her şey tuhaftı! Hamburgluları sevmiyordum işte; özellikle de kır saçlı, kravatına inci takılı olanı kafaya takmıştım; bir keresinde Vierkötter'i şantiyeden kovmaya kalkmıştı. Bir yerlerde bir çatlak varmış, bir esneme derzi unutulmuş, bizim Jupp da, tam Saksonyalı işte, herife ayar vermiş, derz planlarda yoktu diye. Cilalı herif de şöyle demesin mi: Beyim, Berlin'deyiz. Almanca konuşursak...

Sac kapıyı kapattım, şapkamı cebime tıkıştırıp bisiklete atladım. Rüzgâr güçlü, gömleğimle pantolonumun paçaları dalgalanıyor ama neyse ki yolum

uzun değil. Parke taşların üzerinde ilerlerken bekârlığa veda partisine yeni hediye götürmek gerekir mi, yoksa eski bir şeyler idare eder mi, diye düşündüm. Kılık kıyafet meselesi de net değildi. Pazarlık takımı giymek istemiyorum; çünkü eğlence dışarıda, bir brandanın altında yapılacak; kaba saba Lisa adama sürtündü mü, takımı unut gitsin artık. Sobotzki, Schöneiche'de, zaman zaman tuzak kurduğumuz ormanın hemen dibinde oturur, Lisa da onun uysal yabandomuzu. "Daha iyi bir bekçi köpeği bulamazsın," derdi hep Sobotzki, "domuzlar tahmin edilenden çok daha eğitimlidir. Ama bahçe mümkün değil tabii. Bu yüzden bahçenin her yanına beton dökmüştü. Yani, neredeyse her yanına.

Duş alıp tıraş oldum ve eski, gümüş düğmeli bleyzırımı giydim. Kravatın düğümünü bağlamayı bile başardım ve bu sırada annemin ölümünden sonra yüklüğe kaldırdığım bir bibloyu, dala konmuş üç serçeyi düşündüm; hem hediye yerine geçerdi hem de birileri kırmak isteyecek olursa porselendendi. Bir havluya sardım, bisikletin sepetine tıktım.

Tam yola koyulacakken eve gece karanlıkta döneceğim geldi aklıma; Schöneiche'den sonraki orman yolları aydınlatılmamıştı ve demir düldülümün lambası iflas edeli çok olmuştu. Bu yüzden sundurmadan bir parça ip aldım ve bir el fenerini gidona bağladım. Pekâlâ da oluyordu işte. Yine şantiyenin oradan geçtim; konteynırın önünde sadece Juhre'nin arabası kalmıştı. Planların üzerine eğilmiş kafa patlatıyordu ve baretini büyük olasılıkla az önce çıkarmıştı; saçları hâlâ yatıktı. Islık çaldım ama başını kaldırmadı.

Rüzgâr dinmişti; güneş pencerelerden kırmızı altın gibi yansıyordu ve insan kara tuğladan örülmüş duvarları gördüğünde işiyle gurur duyabilirdi. Tamam, ben vasıfsız bir ameleyim ama harç da önemli. Birazcık kirli kum, eksik karma yağı ya da bir kürek fazladan kireç attın mı ölçüyü unut gitsin. Duvarcı ustaları da çekül yerine içki şişesi mi kullandıkları sorusuyla muhatap olurlar. Pekâlâ da öyle işte! Harç karmak bir sanat olarak kalacaktır, özellikle de herkesin geçmeli tuğla ve yapıştırıcıyla çalıştığı günümüzde. Sobotzki "Manni!" diye bağırdığında, "Manni, haydi ama!", işte o zaman istediğini alır da. Birinci sınıf, kaymak!

Schöneiche'ye vardığımda parti epey ısınmıştı bile ve içeridekilerin çoğu bana selam verdi, Sobotzki'nin yeni karısı Bârbel de. Çiroz gibi zayıftı, dumandan kalınlaşmış bir sesi vardı ve daha önce hiç görüşmemiş olmamıza karşın bana sarıldı. Dişleri bozuk görünüyordu, griydi; herhalde

dolguları yüzünden. "Günther bana senden çok söz etti," dedi, ki doğru olmadığına kalıbımı basarım; ben onu bilirim. Kadın nazik olmaya çalışıyordu sadece. Sonra ızgaranın üzerindeki sosisleri çevirdi.

İlk karısı Doris'i epey sevmiştim; saç tıraşını güzel yapıyordu. Ama eminim Bârbel de fena biri değildi. Sobotzki onun fotoğraftan portre resim yaptığını anlatmıştı. Üzerinde İspanyol paça beyaz bir kot pantolonla hippi gömleği vardı; meşe palamudu, kuşburnu ve kestaneden dizilmiş kolyeler, bilezikler takmıştı.

Bazıları altın rengiydi. Bârbel elimden tutup beni bir sürü mumun yandığı brandanın altına götürdü.

"Vay canına!" diye bağırdı birkaç kişiyle iskambil oynayan Günther; üzerinde düzgün bir gömlek olmasına rağmen, altına kısa pantolon giymişti. Diğerleri de daha ziyade rahat giyimliydi, tatil görüntüsündeydiler. "İhtiyar nihayet bıraktı mı seni? Bence sizin aranızda bir aşk ilişkisi var, öyle değil mi?" Elindeki ası bardakların arasına indirdi. "Ne var elinde?"

Göbeği kocaman olmasına karşın bacakları son derece çevikti ve en zorlu köşelerde bile kolayca duvar örüyordu; tuğlalara sadece parmak ucuyla dokunuyor gibiydi. Ama hediyemi sarılı olduğu havludan çıkarırken kuşlardan birinin kuyruk tüyünü kırdı. Çok ince bir parçaydı. "Neyse, bir şey olmaz," kravatımı gevşettim, "zaten kırılması için getirmiştim."

"Çok güzel!" dedi ve parçayı havaya kaldırdı; garaja fırlatacaktı onu. Sadece porselen değil bir sürü kırık vardı içeride; cam, kırılmış bahçe taşları ve saksılar gözüme çarptı. Ama doğru nişan alamadı, serçeler yan komşunun bahçesine düştü, boş bir havuzun içinde parçalandı, Günther dönüp bana sırıttı. "Gördün mü, her işin ters gidiyor... Ne yap et, evlenme!" Sonra Bârbel'inin kıçına bir şaplak attı. "Sen de şu herife içecek bir şey ver yahu, kuruyup gitsin mi buracıkta? Şu çerezleri de çıkar boynundan. Korkunç görünüyorsun."

Bârbel çenesini kaldırdı. "Ne zamandır? Daha dün pek beğeniyordun!"

Günther kâğıtları yeninden kardı; Bârbel'se kolyenin ucundakileri omzunun üzerinden arkaya attı. "Sanattan ne anlarsın sen," diye mırıldandı ve beni uzun bir masanın üzerinde bir kısmı yenmiş harika bir açık büfenin serili olduğu limonluğa götürdü. Şirketin yarısı oradaydı; sekreter, komşuların bir kısmı ve benim tanımadığım üç ya da dört kişi daha. "Önce bir şeyler ye, duyuyor musun? Altlık olsun. Salamura yumurta süper. Bu da geyik kıymasından. Başka bir şey istersen, ızgaranın üzerindekiler var.

Bira ister misin?"

Gerçekten de çok nazikti, ben de tabağımı tepeleme doldurdum ve bahçede duran bir piknik masasına oturdum. Pencere pervazlarına yerleştirilmiş hoparlörlerden yükselen müzik pek benim meşrebim değildi, Alman işi şarkılar; ama bazıları eşlik ediyordu. Müziği kır saçlı bir adam koymuştu; benim dışımda ceket giymiş tek kişi oydu, hatta takım giymişti ama altında spor ayakkabıları vardı. Mikserin başında durmuş, mikrofondan hepimize afiyet olsun diyordu. Ağzımda yemek vardı ve etrafıma bakınıyordum. Yaşıtım olan kadın azdı, aslına bakılırsa iki taneydi; ama onlar da birbirleriyle dans ediyordu.

Adam az sonra istek şarkı toplamaya başladı ve benim yanıma da geldi. İlginç kol düğmeleri vardı, Ferrari amblemli. "Çaldıklarımdan hoşlandınız mı?"

Başımı evet anlamında salladım. "Mükemmel. Mesleğiniz bu mu?"

"Benim mi? Hayır, hayır. Ben bir iş yapmıyorum. Bârbel'in ilk kocasıyım. Daha doğrusu üçüncüsü, tersten sayıldığında. O tuhaf yabandomuzu nerede? İnsanın kendini ondan kollaması gerek, sence de öyle değil mi?"

"Yok canım!" Açık büfeyi işaret ettim. Kâğıt masa örtüsü yere kadar uzanmıyordu ve dikkatlice bakıldığında altından Lisa'nın kürkü görülebiliyordu. Ekmek kırıklarıyla marul yapraklarının arasına kıvrılmış uyuyor görünüyordu; büyük olasılıkla karnını tıka basa doldurmuştu. "Ondan zarar gelmez. Ama yiyecek bir şey vermemek gerek, işte o zaman kurtulamazsın. Bir defasında pantolonumun düğmelerini kemirdi."

Az sonra Günther'in kardeşi Leo masama geldi. Şantiye ekibinin en yaşlısı oydu ve belinde sorunlar baş göstermeye başlamıştı. Şişe dibi gözlük camlarının ardında gözleri sanki yuvalarında yeterince sıkı durmuyormuş da sallanıyor gibiydi ve içine şnaps katılmış papatya çayı içiyordu, her zaman yaptığı gibi. Kalp ilaçlarını da kahveyle yutardı. Birkaç el barbut oynadık ve ben üç kez üst üste kazandıktan sonra masadan kalktı. Kaybedemezdi.

Sonra parti lambaları yakıldı, rengârenk zincirler; giderek daha çok sayıda insan garajın önündeki dansa katıldı, genellikle sarılmalı danslar. Günther, komşusunun, içine sutyen giymediğine kalıbımı basabileceğim, mini etekli fıstık gibi kızını kapmıştı ve omzunun üzerinden bana bakarak

suratını şekilden şekle sokuyordu. Belki de karısına bakıyordu aslında; o da benim yanıma ilişmiş kravatımdan bir şeyler siliyordu.

"Eminim aleti kalkmıştır," dedi, "baksana elini kızın neresine koymuş..." Sonra bana sigara verdi, çiçek filtreli ince bir sigara, ardından çakmak tuttu; şu tabanca biçimli olanlardan. "Neyse canım, bugünlük istediğini yapsın."

Birer şnaps içtik ve kadeh tokuştururken derin derin gözlerime baktı. Ardından tek başına dans etti, ben de vinç operatörü Czapla'nın yanına oturdum. Ulusal Halk Ordusu'nda beraber askerlik yapmıştık, o da benim gibi Friedrichshagen'de oturuyordu ama pazarın oradaki gökdelende. Yazık aslında. Babamla ben inşaata başladığımız sırada Czapla sırıtmakla yetinmişti. Yani, elde hiçbir şey yoktu; sadece eğri büğrü payandalarla yalıtım plakaları; sürekli takas işleriyle uğraşıyorduk, bir füme yılanbalığı karşılığında iki el arabası kum alırdık, o da şöyle derdi: "Aptalsınız siz. Ben çöp asansörü dahil altmış mark ödüyorum; işte bu kadar ucuza inşaat yapılabiliyor. Ne diye sinirlerinizi yıpratıyorsunuz." Hâlâ o kutunun içine hapsolmuş durumda, baz istasyonlarının ışımasına maruz kalıyor ve maaşının yarısını kira diye kaptırıyor.

Bir vinç operatörüne göre fazla içiyordu, mesaideyken bile, ama henüz bir şey olmamıştı. "Dinle bak," dedi ve uzunca bir süre sustu. Müzik az öncekinden daha kısıktı şimdi, dans edenler artık hiç hareket etmiyor, sadece rengârenk ışıkların altında duruyorlar, yabandomuzu da onların aralarında dolaşıp yeri kokluyordu. Tuhaf diye düşündüm, bekârlığa veda partisini daha farklı hayal etmiştim.

"İhtiyar seninle konuştu mu?"

"Neden?" diye sordum, o da yine bakışlarını önüne dikti. Gökyüzünde uçakların lambaları yanıp sönüyordu. Görünürde tek bir yıldız bile yoktu.

"Benimle konuştu ama..." dedi Czapla ve çimenlerin arasına bıraktığı birasını aldı. "Kimse beni aptal yerine koyamaz. Vincimin yarıçapı içindeki her fareyi görürüm ben. Göl tarafını ne güzel bitirdik, öyle değil mi? Film yıldızları oturur orada. Ama teslim süresi her iki kanat için geçerliydi ve o koca kutu da bu iş için fazla büyük, bunu daha o zaman söylemiştim ona. Silo ve makinelerin finansal kiralama ücretleriyle başlayıp taşeronlara kadar uzanan bir iş bu. Katı sözleşmeler imzalatmadığın takdirde seni yüzüstü bırakıverirler, gidip kaçak çalışırlar. O zaman da apışıp kalırsın işte." Başını kaldırdı. "Öyle değil mi Güntercik? Juhre katı sözleşmelerin adamı mıdır?"

Gömleğinin düğmelerini göbeğine kadar açmış olan Sobotzki masaya bir plastik iskemle yanaştırdı. Müstakbel karısının takıları elinde, kıllı göbeğini kaşıyordu. "Kim? Juhre mi? Onu sildim defterden. Bekârlığa veda akşamıma gelemeyecek kadar sosyetikse, cehenneme kadar yolu var götün. Duvar'dan sonra bu şirketi kim kurdu? Bizler, Sobotzki takımı, değil mi? Bütün bu işleri bizim sayemizde alıyor. Kimse bizim kadar temiz duvar örmüyor. Şimdi de şişko kapitalisti oynuyor bana, ayaktakımının arasında görünmüyor."

Sonra ıslık çaldı, birkaç kez, sanki bir köpeği çağırır gibi ve akabinde Lisa yanımıza geldi. Narin, oldukça uzun bacaklı bir yabandomuzuydu, her an boğuşmaya hazır; kokusuna dayanmak kişiden kişiye değişir elbette. Sırtı okşandığında, ayakkabı fırçasına dokunulduğu hissi veriyor. Ama aslında insanlara herhangi bir zararı yok. Sadece bir kez, komşunun dachshund cinsi köpeğini öyle kötü ısırmıştı ki hayvanın bir ayağını kestirmek zorunda kaldılar.

"Zaten işi bitik bizim Juhre'nin. Hamburglular geri adım atmayacak olurlarsa, sözleşme uyarınca ceza ödemesi gerekecek." İki kafadar kardeş baştan onun da hesabını yapmış; küçük hesaplar yapan bir Doğulunun teslim sürelerine riayet etmeyeceğini biliyorlar. "Ceza dediğim de öyle harçlık cinsinden değil millet, koca bir inşaat maliyetinden söz ediyoruz! Onu ödedikten sonra iflasını ilan eder, sonra hepimiz iş bulma kurumunun kapısında görüşürüz."

Sobotzki elindeki kolye ve bilezikleri Lisa'ya attı; hayvan onları biraz kokladı, homurdandı, çimeni eşeledi, kulakları ve kuyruğu birkaç kez titredi, hemen ardından da altın sarısına boyalı olanlar da dahil olmak üzere meşe palamudu, kuşburnu ve kestanelerin dişleri arasında kırıldığı işitildi zaten; ben de bakışlarımla Bârbel'i aradım.

Ama hiçbir yerde görünmüyordu. Birkaç el iskambil oynadık, gece yarısına doğru nihayet bir kadınla tanıştım, Bârbel'in uzaktan bir akrabası, aşağı yukarı benim yaşlarımda. Adı Cornelia'ydı, Wismar'da yaşıyordu ve işi badem ezmeli pastalar için kalıp yapmaktı. Böyle bir mesleğin var olduğundan bile haberdar değildim. Bu iş için sadece armut ağacı kullanılırmış. Verandaya çıkıp panç içtik, bana geçtiğimiz sene bir yarışma için Lübeck’e davet bile edildiğini anlattı. "Vay canına," dedim, "harika bir şey. Tebrik ederim."

Bacak bacak üstüne attı, eteğini çekiştirdi. "Yok canım! Beni daha baştan diskalifiye ettiler. Rüya gibi bir şey yontmuştum, gemileri, vinçleri ve bütün o ıvır zıvırıyla bir liman tasviri; bir duvarın üzerine ufak bir balıkçı bile yerleştirmiştim. Bütün sevgimi kattım o işe. Peki neden yarışmaya katılmama bile izin vermediklerini biliyor musunuz? Kalıbımın hasarlı olduğuna inanıyorlardı. İnce bir kırık olduğunu sandı hıyarlar." Başını iki yana salladı. "Oysa o gördükleri balık tutan adamın olta sicimiydi!"

"Hadi be," diye mırıldandım, sonra biraz dans ettik, oldukça yakındık birbirimize. Parfümünden pek hazzetmedim, fazla ağırdı; ama kız ele geliyordu ve sanırım o da pantolonun üzerinden benim ufaklığa değdi. Daha ikinci dansın ardından benimle senli benli konuşmaya başlamıştı. Sonra el çantasını masanın üzerinden aldı ve ortalıktan kayboldu; aradan bir süre geçmesine rağmen geri dönmeyince ona bakmaya gittim. Belki de onu öpmeliydim, diye düşündüm; bir ara bana öyle bakmıştı.

Domuz peşime takıldı, bağcıklarımı ısırmaya çalıştı, ben de onu tekmeledim, hafifçe; ama çıkardığı cıyaklama sesini duyan fayans kesiliyor sanırdı. Benim fıstık banyodaydı, küvetin kenarına oturmuş Bârbel'i teselli ediyordu. Dört bir yanda buruşturulmuş kâğıt mendiller vardı, bazılarının üzerinde siyah lekeler belli oluyordu. Cornelia o sırada yeni bir paket kâğıt mendil açmakla meşguldü ve bana işaret etti: Şimdi değil...

Mesele de orada kaldı zaten. Uyuz bir kutlama oldu. Günther kışlık bahçede uyudu, açık televizyonun karşısında; uzaktan kumanda hâlâ elindeydi. Yeni bisikletime atladığımda içtiğim şnapslar yüzünden kafamın hayli iyi olduğunu fark ettim. Üstelik el fenerini de gidona iyi tutturamamıştım; ışık huzmesi çalılıkların arasında bir yerleri aydınlatırken ben de her hıçkırığımla yoldaki deliklerin en büyüklerini bulup onlara doğru sürüyordum bisikleti. Ama bunun dışında güzel bir yoldu, sessizdi ve nihayet Müggelseedamm tarafına saptığımda karşıdan gelen tek bir otomobil bile kalmadı.

Ay şantiyenin üstünden parlıyordu, teknelerle ve kıyı ağaçlarıyla çevrili gölün üzerinde yükselen büyük batı kanadı bu haliyle çok şık görünüyordu — ve de pahalı. Benim güzel Friedrich-shagen'im... Eskiden burada kafana sıva dökülürdü, kömür tozundan ciğerlerime hava gitmezdi, oysa şimdi resmen bir tatil köyü; bir tek özel dinlence vergisi ödememiz eksik hani...

Paslı koruma sacları asfaltın üzerine yığılmış, neredeyse rayların üzerine çıkacaktım; tam gidonu kırmak üzereydim ki, birkaç kavak ağacıyla bulut

parçalarının yansımasının görüldüğü üçüncü kat pencerelerinde bir hareket gördüm. Hadi ama canım, diye düşündüm,, bu saatte kim olacak. Kutsal Ruh? Sarhoşsun, hepsi bu, koca aptal. Yok yahu, az sonra yine bir hareket gördüm, hem de dördüncü katta ve durdum. Odalarda bir ışık çakması belirdi, soluk bir yanıp sönme, sanki birisi elinde el feneriyle yürüyordu, şaşkınlıkla kafamı kaşıdım.

Yani ustalar ya da gayrimenkul şirketinin adamları olamazdı ya, onlar adam gibi ışıkları yakardı; bütün tesisat döşeliydi. Hırsız olsa, ne çalacaklardı? Tüm daireler boştu. Ben de şantiyeye gittim, bisikleti beton karma makinesine dayadım ve siloların etrafından dolaşarak çakılın üzerinden geçtim; tuhaf bir his, yabancı bir gezegende yürür gibi. Bunun sebebi ama şık ayakkabılarım.

Batı kanadının ana kapısı yerine geçici bir çözüm bulunmuştu; Hırvatlar tarafından profilden hazırlanmış bir çerçeve içine oturtulmuş yamuk bir çelik kapı. Oraya gelene kadar kuşkudaydıysam da, şimdi artık her şey kesindi. Aslında o an birilerine telefon etmem gerekirdi. Demir çubuk, levye ya da benzeri bir şeyle birileri kapı çerçevesini ahşaptan kanırtarak çıkarmış ve olduğu gibi içeriye, cilalanmış malahit taşların üzerine itmişti. Öylece eşiğin üzerinde durdum, kulak kabarttım.

Ses gelmiyordu, sadece bir guruldama ve su sesi; gözlerimin karanlığa alışması için zamana ihtiyaç vardı. Ama alıştıklarında, keşke daha baştan gözlerimi kapatsaydım, diye düşündüm. Vay anasını! Her taraf su içindeydi. Tavanlardan damlıyor, merdivenlerden aşağı akıyor, asansör boşluğuna doluyordu. Giriş katındaki dairenin kapısı açıktı ve alçaltılmış salon sel altında kalmış görüntüsü veriyordu; parke ve altındaki döşemenin her yanına kazmayla delikler açılmıştı, zeminden ısıtma tesisatının parçalanmış borularından su püskürüyordu. Önce bodruma koşup ana vanayı kapatayım diye düşündüm, her ne kadar onun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da. Ama bunun yerine moloz yığınından uzun bir sopa çekip çıkardım ve merdivenleri tırmandım.

Yaptığım belki de akıllıca değildi, çünkü yukarıda kaç it kopuğun olduğunu bilmiyordum; ama Sobotzki'nin hep dediği gibi: "Sen güçlüsün, Manni, zeki olmana gerek yok." Basamakların bazılarının kenarı kırılmıştı, ısırılmış gibi görünüyordu; diğer dairelerde de yıkımdan başka bir şey yoktu. Kapılar parçalanmış, elektrik şalteri ve termostatlar yerlerinden sökülmüş, bütün ankastre mutfaklar hurdaya çıkarılmıştı; öfke bastı,

öfkeden bağırabilirdim. Ama sessiz kaldım. Neredeyse parmak uçlarımda hareket ediyordum.

Herifler en üst kattaydı, büyük panoramik pencerelerin olduğu beşinci katta; oradan gölün ve ormanın ötesindeki havaalanını bile görebiliyordun. Daire daha temizlenecekti, uzun koridora açık gri badana kâğıdı serilmişti ve ıslak ayak izlerine bakılırsa buraya sadece bir kişi gelmişti, büyük adımlar atarak. Ama ayakları benimkilerden küçüktü, izleri ayakkabılarımın altında tamamen kayboluyordu; ben de elimdeki sopayı daha sıkı kavradım.

Birkaç kuğu indi göle; soluğumu tuttum ve parkenin kazmayla kanırtıldığında çıkardığı sesi işittim; bir inilti, neredeyse bir şarkı gibi. Ardından bir çatırtı. Bu sesi katıldığım binlerce yıkım çalışmasından bilirim. Nihayet ay ışığının aydınlattığı salona baktığımda kot pantolon ve kareli gömlek giymiş, gölgesinden de ufak tefek biri eğildi ve birkaç tahta parçasını yana itekledi. Ardından iki eliyle tuttuğu balyozla döşemeye vurdu, art arda; kulaklarını örten ince telli saçları yükseldi, beton zemin zangırdadı, bense başka birilerinin elinde leyveyle bekleyip beklemediğini anlamak için köşeden içeriyi kestim.

Anlaşılan gerçekten de yalnızdı, ben de hızla yanında bitiverdim, daha arkasına dönmesine fırsat vermeden. Onu olduğu gibi tepeledim; şaşırmaya bile vakti olmadı, sadece bir inilti yükseldi dudaklarından, sonra ikimiz de parkenin üzerine kapaklandık. Gömleğinin sırtı sırılsıklamdı, yakaladım önce bileğini, balyozu bıraktırmak için büktüm, sonra kaptığım balyozu savurdum; mutfaktan bir şangırtı sesi geldi.

Sonra dizlerimin üstüne kalkıp onu kurt kapanına aldım. Boynu bir tavuğunki kadardı; içimden birazcık daha bastırıvermek gelecekti neredeyse. Ama bana direnmedi bile, sadece kollarını havada savurdu ve ağzını kapatan bleyzırımın kolu ve düğmelerinin üzerinden bir şey söylemek istiyor gibiydi. Ben yine de önce ceplerini yokladım, ne olur ne olmaz. Aslında fena kokmadığını fark ettim; babam da buna benzer bir tıraş losyonu kullanırdı. Kot pantolonunun cebindeki bozuklukların sesi işitildi, bir de birkaç anahtarın şıngırtısı; odanın bir köşesine doğru savurdum onu, kafasını kalorifer peteklerinden birine vurdu. "Bu iş sana pahalıya patlayacak!" diye bağırdım. "Hapsi boylayacaksın, seni servet düşmanı!"

Soluk soluğa kalmıştım, daha ziyade heyecandan; herif de zorlukla soluyordu ve böğrünü tuttu. Ben de hafif bir tip değilimdir, nereden baksan iki torba çimento çekerim. Yüksek pencerelerden düşen ışıkta solgun

görünüyordu, gri tozdan yapılmış gibi, derin çukurlara kaçmış gözleri oldukça iriydi, saçlarını alnından yana iterken eli titredi. Bileğinde bez bir bileklik belli oluyordu.

Gerçekten de pek hafif değilimdir, tanrım, belki de bir yerlerini kırmışımdır; omurga dediğin şey ne kolay kırılır. Kafamın içinde düşünceler dört döndü ama durumu açıklamayı başaramadım. Olan bitenin tam göbeğindeydim çünkü; bu yüzden önce kravatımı çıkarıp onu cebime tıkıştırdım. Dışarıda ilk kuşlar ötmeye başladı, tiz çığlıklar; ben de yavaşça doğruldum.

"Juhre?"

Ama Juhre bir şey söylemedi. Gözlerinde tuhaf bir parıltı, havale geçirir gibi; burnundan kan geliyor, ağzına doğru akıyordu. Gömleği yırtık, göğsü ter içindeydi. Bir zamanlar güçlü kuvvetli biriydi, üstelik çok da iyi bir duvar ustası; takımda birlikte olduğumuz yıllarda kaçak çalışmaktan yakamızı kurtaramazdık. Ama şirketin idaresini ve tüm bu formalite işlerini üzerine aldığından beri her yıl biraz daha kilo verdi, yazık. Yani evet, benim de karım yok; ama bu yüzden bifteğimi yemeyi unutacak değilim.

"Juhre!" dedim yeniden, "hay Allahım, ne bok yiyorsun? Sarhoş musun? Bir şey desene!"

Ama sustu. Kolu bacağı tutulmuş gibi köşede durmuş, sırıtır gibi açık duran ağzıyla bana bakıyordu; dişleri de kanlanmıştı. Başımı iki yana salladım. "İnanamıyorum. Neredeyse seni... Nasıl yaparsın böyle bir şeyi! İnsanlar taşınacak buraya! Önümüzdeki hafta taşınacaklardı, Juhre! Bir şeyin mi var senin? Hasta mısın?"

Burnundan soluk verdi, burnunun ucunda bir baloncuk oluşup patladı; ayağa kalkmaya çalıştı, onu kollarından tutup kaldırdım. Kafasında bareti yokken gözüme daha küçük göründü, ama yine de benim kadar ağır birini kaldırıyormuşum gibi geldi. Hafifçe sallandı, inledi ve gömleğinin cebinde bir şeyler arandı. Sonra dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi, bana da bir tane tuttu, filtresiz. Birleşmeden bu yana pek yapmadığı bir şey. Cimri olduğundan değil. Ama ne bileyim, ben ameleyim, o şef ya.

Ona ateş tuttum, ellerim son derece sakindi ama kalbim deli gibi atıyordu. Sigara içerek pencereden dışarı, inşaat levhasına baktık. Teslim tarihinin yazılı olduğu tabela gevşemiş, sabah rüzgârıyla sağa sola vuruyordu; siloların önündeki su birikintisinde serçeler banyo yapıyordu.

Küçük kanatlarına rağmen etrafı oldukça hareketlendiriyorlar; su gümüş renginde, üzerlerinden sıçrıyor, dağılıyor, sıvı kristal gibi. Bense şaşkınım; sadece tozun içinde yuvarlanmaz mı serçeler? Derken Juhre konuştu: "Şunlara bir bak." Sesi boğuk çıktı, boğazını temizledi. Ama sesi hâlâ inceydi. "Şunların hiç derdi tasası var mı? Bizden çok daha iyi durumdalar. Anlamını bile bilmezler zamanın. Zamanmış." Başını ağır ağır iki yana salladı. "Herhalde serçe olduklarını bile bilmiyorlardır."

Yutkundum. Tütünün tadı acıydı, sigaranın külünü pencere pervazına, orada duran levyenin hemen yanına sürttüm. Levye bizim depoya ait değildi, bunu hemen görebiliyordum; yeniydi. Taşlanmış kısımları hâlâ parlaktı ve eğimli kısmında hâlâ fiyat etiketi duruyordu; alıp elimde tarttım, rahat yarım kilo gelirdi. Bizimkiler biraz daha hafifti. Juhre yorgun halde gülümsedi, eliyle belime vurdu.

Etrafıma bakındım. Damarlı mermerden mutfak tezgâhını Sobotzki'nin kardeşi yerleştirmişti, şömine pervazını da öyle; yuvarlak tuğlalardan örülmüş şarap rafının üzerinde hâlâ bir katlanır metre duruyordu ve ansızın benim de boğazımda bir şeyler düğümlendi. Gözlerim dolmuş falan değildi, sulu gözlülük yazmaz kitabımda. Ama yine de içim bir tuhaf oldu. Çünkü bazen insanın her şeyi anlaması bir işe yaramaz.

Tarihin yazılı olduğu tabelanın altında bir başkası yapışıktı; bir önceki tarih. Sigaramı söndürüp Juhre'yi takip ettim; salonu geçip banyoya girdi ve klozetin ahşap kapağını söküp onunla aynayı parçaladı. Ay usulca ormanın, tırtıklı ağaç tepelerinin arkasında battı ve gölün öte tarafında tan ağarmaya başladı. Bir uçak göğe yükseldi. Haydi artık Manni! dedim kendime, Manni, haydi! Ve ikimiz birden sabunluğu ve armatürleri fayanstaki yerlerinden söker, lamba ve kablolarını sıvalardan yırtıp alır, küvet ve lamine dolapları tekmeleyerek parçalarken duvarlara düşen gölgelerimiz bize ait değilmiş gibi göründü. Sanki tüm bunları başkaları yapıyordu.

Matemlerin En Büyüğü

SEMT pek sakin değildi. Hem, sadece uçaklar yüzünden de değil. Pencereler açık olduğunda ve otomobiller eski parke taşlı yoldan geçtiklerinde telefonda konuşmak bir eziyet oluyordu. "Nasıl yani," dedi adam ve tırnaklarını kemirmeye başladı, "kapının önünden derken neyi kastediyorsunuz?"

Sesine bakılacak olursa kadın oldukça gençti, bir genç kız; adam başını iki yana salladı.*"Arkasında* demek istiyorsunuz herhalde, değil mi? Arkasında mı diyorsunuz?"

Kız ofladı ve adamın bir kez daha işitmek istediği şeyi, biraz da ağzında geveleyerek tekrarladı. "Elbette!" diye sözünü böldü adam. "Seelenbinderstrasse Sokağı'na daha önce de geldim; kontuarın nerede olduğunu biliyorum... Diyelim sizin yanınızda antrede durmuşum ve ikimiz de döner kapıya bakıyoruz, tamam mı? O zaman kapıdan geçmiyor, öncesinden sağa dönüyorum, öyle mi?"

Kadın adamın söylediğini bir kez daha düzeltti, adamsa telefonun kablosunu yumruğuna doladı. "Ama az önce *önünden* dediniz. Dolayısıyla sizin bakış açınızla hâlâ antrenin içinde oluyorum. O zaman bir zahmet kapının *ardından* desenize!"

Adam ensesini kaşıdı. Birikmiş ter toz kaşındırıyordu. "Ne? Ciddi olamazsınız. Az önce açık ve net bir şekilde sizin kontuarınızın önünde durduğumuzu söylemiştim, neden benim bakış açımdan yola çıkıyorsunuz ki! Elbette dışarıdan geleceğim, nereden gelmemi bekliyorsunuz; nihayetinde dairenizle bir işim var benim... Pekâlâ, bunları bir kenara bırakalım. Yani döner kapının önündeyiz. Ama o zaman sağa dönüyor olamam, batı rüzgârı da doğudan esmez, değil mi? Sonra sola döneceğim, yanlış mıyım?

Kadın bir saniye bekleteceğini söyledi; kâğıtlarını karıştırırken önce uzaklardan geliyor gibi duyulan ıslık sesi giderek kükremeye dönüştü,

camlar zangırdadı ve bir Airbus çatının üzerinden geçti, Lufthansa. Adam açıktaki kulağını eliyle tıkadı. "Nasıl? Öyle mi! Çok sağ olun! Peki bütün bu tiyatroyu neden yaşadık? Lanet olsun, madem Almanca bilmiyorsunuz, neden orada çalışıyorsunuz?"

Kadın ahizeyi yerine koydu; adamsa telefonu taşınma kolilerinin üzerine bıraktı ve eğilerek görüşme sırasında düşürdüğü spatulayı aldı, kot pantolonunun arka cebine yerleştirdi. Sonra donmuş olan alçıyı, içinde olduğu kâseyle beraber çöpe attı, buzdolabından bir şişe bira aldı, terasa çıktı. Tentenin üzerini yabani asma sarmıştı, terrakotta fayans döşeli zeminin her yanında ağzına kadar suyla dolu halde vazolar, çanaklar, tencereler duruyordu. Suları hâlâ titriyordu.

Mavi gökyüzünün, uçakların dağılmaya başlayan yoğuşma şeritleri yüzünden ekoseli bir görüntüsü vardı. Bahçede ev sahibinin kızı oturmuş sigara içiyordu; masanın üzerinde CD'ler ve dergiler vardı. Ensesini koruyan şapkalı çocuğu ise kum havuzunda oynuyordu ve tam adamın gölgesi bahçeye düştüğü anda oyuncak küreğini havaya kaldırdı.

Kapı çalındı; adam birasını koridordaki konsolun üzerine bıraktı, ayağının altındaki birkaç çorabı kenara itekledi, aynada tıraşsız suratını inceledi. Gözleri kızarmıştı, saçlarıysa tozdan keçeleşmiş, dağınık görünüyordu; ceplerinde tarak aranırken spatulayla başparmağını kesti.

Dişlerinin arasından keskin bir soluk aldı; tokmak bir kez daha boya artıklarının yerleştiği yuvaya vuruldu ve sanki biri uzun tırnaklarını sacdan bir masanın üzerine sürtüyormuş gibi bir ses çıktı. Dudaklarını yarasına bastırarak, kapıyı boyadıktan sonra temizlemeyi unuttuğu gözetleme deliğinden bakarak bir şeyler görmeye çalıştı ama tek seçebildiği krem rengi bir sisti.

Biri kapıyı çalıyordu; nihayet başparmağını pantolonunun kemer kısmına sokup kapıyı açtı. Bir kaidenin üzerinde bir salon yaprağı duruyordu ve bir anlığına bitkiyle gölgeyi ayırt edemedi. Apartman boşluğundaki pencerenin renkli camından giren ışık tam kadının bluzuna düşüyordu; kadın elini boynuna götürdü. Bronzlaşmış yüzündeki gözleri şaşkın bir bakışla kocaman açılmış, ama açık ağzı şimdiden gülümsemeye başlamıştı bile. "Aman tanrım, yoksa geç mi kaldım?"

Boğuk, tuhaf gelen, sert bir sesi vardı ve uzun siyah saçları Almanlarda nadir rastlanan, hatta hiç rastlanmayan bir yoğunluk ve gürlüğe sahipti. "Geç kaldım, değil mi?"

"Geç mi?" diye sordu adam.

"Vera gitti mi? Burayı hemen bulamadım. Önce tren iptal oldu, sonra da otobüs kalkmadı." Paspasa bastı ve elini adama uzattı. "Ben Mina, Vera'nın öğrencisiyim. Merhaba!"

Gece mavisi bir pantolon giymişti, oldukça dar kesimli; koluna herhalde cep telefonu olan bir bileklik takmıştı; bir de kehribar taşlı bir yüzüğü vardı. "İçeri gelin," dedi adam ve geri çekildi, "kahrolası postacı geldi sanmıştım ben de."

Kadın ayaklarını paspasa silmedi. Dudaklarına ruj sürmüştü, dişleri de yirmi yaşında bir kadınınki gibiydi; ama gözaltı torbacıklarının emareleri görülmeye başlamıştı ve siyah saçlarının arasında bir tane ak tel göze çarpıyordu. Elinde çanta taşımıyordu. "Siz Nick'siniz, değil mi? Bir yerinizi mi yaraladınız?"

"Yok yok." Başparmağını emdi. "Daha doğrusu evet. Pek becerikli değilimdir, zaten o yüzden ortalık bu halde... Buyurun lütfen. Şu sıralar salon olarak mutfağı kullanıyorum."

Kadın yavaşça holde yürüdü, kolilere ve demonte haldeki mobilyalara baktı. "Vay canına!" Ellerini arkasında kenetledi. "Eğer burası da rüyalar evi değilse... Ne kadar geniş! Çevre de harika. Her yanda şu güzel eski evler, geniş Spree. Neukölln'den çok daha iyi, değil mi? Üstelik daha yeşil. Buralarda yabancılar var mı?"

Devasa gömme dolabın önünde durdu, boş rafları, iki raf arasındaki askıyı inceledi; askıda bir ceketle tek bir kravat asılıydı. "Var elbette," dedi adam. "Sanırım. En azından şu köşede bir Türk büfesi var. Kısa süre sonra da bir suşici açılacak."

Kadın gülümseyerek etrafına bakındı, adam da yolunun üzerindeki çöp torbasını kaldırdı ve yaralı parmağıyla yolu gösterdi. "Bu taraftan. Kusura bakmayın, hemen banyoda şunu halletmem gerekiyor."

Ahşap kapının alt kısmı kırılmıştı, bir ayak izi belli oluyordu. Küvete boş şişeler dizilmişti; adam elini suya tuttu ve rafta yara bandı aramaya koyuldu. Farklı büyüklüklerde kesilmiş bantların olduğu zarfı alırken tıraş fırçası, haplar ve birkaç tampon yere düştü; eline bant yapıştırdıktan sonra mutfağa gitti.

Ama kadın dışarıda duruyordu, terasın hemen kenarında öne eğilmiş halde ayağını tuğladan örülmüş kenarlığa koymuştu; kalçası hafif bir bombe

yapıyordu. "Ne manzara ama!" dedi adama bakmadan, "tüm bu bahçeler... Gerçekten de tanrının şanslı çocuğusunuz, nasıl deniyordu?"

"Tanrının sevgili kulu," dedi. "Bira ister misiniz?"

"Aman tanrım, hayır!" Saçlarını geriye doğru savurdu, memesinin altını kaşıdı. Pantolon cebinin astarı turuncuydu. "Bir şeyler yapmamız lazım! Vera yok mu?"

"Olmaz mı hiç," dedi. "Birazdan burada olur. Herhalde bir sonraki trenle. Demek öğrencisi Nina sizsiniz? Fruchthof sebze halinde çalışmıştınız, değil mi?"

"Mina," diye düzeltti kadın. "Ostkreuz'taki ne telaştı öyle! Resmen dayak yemiş gibi oluyor insan! Adamın biri bir kadına şöyle dedi: Hepi topu bir sarışın değil misin sanki! Derken her şey birbirine girdi." Havaya bir yumruk savurdu, yüzüğü korkuluğa çarptı ve tiz bir ses çıktı. "Demek Vera size Fruchthof'tan söz etti, ha? Tam anlamıyla korkunçtu. Her sabah saat üç buçukta evden çıkıyordum. Bazı geceler hiç uyumadan gidiyordum. Çılgın zamanlar."

Adam iskemleleri işaret etti. "Gelin, şurası daha gölge. Çay içmek ister misiniz? Rezene olacaktı, belki yasemin çayı da olabilir. Yoksa sadece su mu istersiniz?"

Kadın başını evet anlamında sallayıp ayakkabılarından kurtuldu. "Çeşme suyu yeterli... Şunları ayağımdan çıkarıyorum, olur mu?"

"Elbette, rahatınıza bakın." Adam mutfağa gitti, kolilerden birinin bandını yırtıp açtı ye koruyucu köpük gibi şeklini kaybetmeyen birkaç kat gazeteye sarılı bir bardak çıkardı. Ardından çeşmeyi açıp soğuyana kadar suyu akıttı; yeniden terasa çıktığında Mina yabani asmanın altına oturmuştu. Ellerini ensesinde kenetlemiş halde gözlerini kapamış, ayaklarını güneş gören bir yere koymuştu. Ayak bileğinde bir halhal ışıldıyordu.

Adam bardağı sehpanın üzerine bıraktı. "Tatilde miydiniz?"

Kadın gözlerini kocaman açtı. "Neden?"

"Ayak parmaklarınız bile bronzlaşmış da."

"Nerde?! Köpekler gibi çalıştım." Bardaktaki su gölgeye bırakıldığında daha berrak görünüyordu, neredeyse beyaz gibiydi; kadın büyük bir yudum aldı. "Ama deniz kenarında," dedi suyun ardından soluk alırken; rujunun bardakta bıraktığı izi izledi. "Orada en azından güzel insanlar vardı. Vera şu sıralar ne yapıyor? Yeni bir iş buldu mu?"

Adam birasından bir yudum aldı. "Evet, elbette. Haftada birkaç gün, her zamanki gibi."

"Ama özel öğrencileri de var, değil mi?"

"Sanırım öyle. Fena para kazanmıyor."

"İşinde iyi de ondan!" dedi kadın. "Gerçekten, süper. Bu kadar iyi bir öğretmene rastlamamıştım. Kendini tamamen işine veriyor ve asla saatine bakmıyor, bir saat dediğiniz, onunla yüz dakika da sürebilir. Bir defasında üstünlük zarfının ne olduğu bir türlü kafama girmek bilmedi, anlarsınız ya, bazen insan kilitlenir kalır. Ama Fruchthof'u bile arayıp bana öğrendiklerimi sordu. Düzenlerin *en* harikası, sadece şarapların *en* iyisi, matemlerin *en* büyüğü. İşte bunlar üstünlük gösteren zarflar. Siz biliyor muydunuz?"

Adam bilmediğini söyledi ve iskemleye oturdu. Kehribarın içinde bir şey kalmıştı, minicik bir Sinek. "Çok tatlıdır Vera," dedi kadın. "Ama siz bunu zaten biliyorsunuz, değil mi? Onda ne bulduğunuzu gayet iyi biliyorsunuzdur, yoksa birlikte yaşamaya karar vermezdiniz. Aşk bir çoğul ekidir, diye okumuştum bir yerlerde. Ne zamandır tanışıyorsunuz?"

"Tanrım, uzun süredir!"

"Ama hâlâ evli değilsiniz."

Başını iki yana salladı adam. "Peki ya siz? Siz evli misiniz?"

"Elbette! Hatta neredeyse boşandım bile." Kahkaha attı, sonra bir eliyle ağzını örttü. "Yok, şaka yaptım. Bizde erken evlenilir. On sekizimde başımı bağlamışlardı bile. Yirmi yaşında artık iki çocuğum vardı, işte öyle... Ama şimdi büyüdüler ve ben de canım ne çekerse onu yapıyorum: lisan öğrenmek, bilişim, hatta belki de sanat eğitimi almak, ilginç insanlarla tanışmak, falan filan. Siz de bilgisayarlarla ilgilenmiyor muydunuz?"

Nick cebinden bir sigara paketi çıkardı, kadına da bir tane tuttu ama kadın kısaca gözlerini kapatıp istemediğini belirtti. "Eskidendi o," dedi Nick. "Şu yazılım dükkânlarından birinde. Ama şimdi serbest çalışıyorum." Vazo ve saksıları işaret etti. "Şimdilerde yağmur suyu topluyor, sağa sola telefon edip komşum adına postalarını alıyorum. Hafif paketler."

Kadın mütereddit gülümseyerek kaşlarını çattı. "Hafif paketler?"

Nick çakmağını çaktı. "Tüy kadar hafif. Günaşırı ya da üç günde bir yeni bir paket. Her defasında farklı bir kentten. Ne için olduğunu bilmek isterdim. Pul mu? Kelebek mi yoksa? Siz ne dersiniz?"

Evin arkasından bir kamyon geçti ve asma yaprakları sallandı; kenarları kırmızıya çalmaya başlamıştı bile. "Bilemiyorum... Kelebek olsa güzel olurdu, değil mi?"

Nick omuz silkti. "Belki de içinde hiçbir şey yoktur. Hiçbir şey. En yalnız gecelerin / Gecelerin en yalnızlarının suskusu..."

Kadın gülümseyerek elini arkasına uzattı ve beyaz bluzunu çekiştirdi. "Tuhaf," dedi, kumaşın altından bir parça dantel görünmüştü, "Vera'nın anlattığı onca şeyden sonra, daha farklı biri olduğunuzu düşünürdüm."

"Öyle mi? Tıraş olmuş biri herhalde?"

"Yo yo! Ya da evet, belki. Ama sizin daha atak, dinamik biri olduğunuzu düşünmüştüm; hani cep telefonu sürekli çalan biri, anlatabiliyor muyum? Her şeye hâkim biri. Yani sizin tam tersiniz ya da sizi tamamlayan şey. Siz daha ziyade hayalperestsiniz ve... nasıl desem? Romantik mi?"

"Kesinlikle," diye mırıldandı, "hem de katı bir romantik."

Yüzüğünü parmağında çevirdi kadın. "Ama şimdi sizinle tanıştım. Yeni insanlarla tanışmayı çok seviyorum. Birbirinize çok uyuyorsunuz, hemen dikkatimi çekti; boyunuz falan da, o da önemli bir şey. Aralık ayında, küçüğü geçtiğimde..."

"Bir saniye!" Bir saksağan yükseldi bacadan, Nick gözlerini kıstı. "Neyi geçtim dediniz?"

"Küçük Almanca sınavını. Gidip bir kafede kutladık, Bergmannstrasse'de. Vera orada dedi ki, tamam, şimdi ilk iş Malaga'ya dön bakalım. Mayıs ya da haziranda yeniden geldiğinde, birlikte çalışabileceğimiz daha büyük bir evim olacak, o zaman da büyüğüne hazırlayacağım seni. Hem o zaman erkek arkadaşımla da tanışırsın."

"Büyük Almanca sınavı mı?"

"Aynen. Ne ağladım ama! Çünkü şöyle düşündüm, böyle bir şey mümkün değil. Memlekete bir kez döndüm mü, benimki buraya gelmeme bir daha asla izin vermez. Endülüs hâlâ çok geleneksel bir yer, hem de MTV, Avrupa falan gibi şeylere rağmen. Zaten bu yüzden burada olmayı seviyorum ya. Yani bir kadın olarak." Kollarını iki yana açtı. "Ve işte: Başardım!"

"Elbette," dedi Nick ve elindeki yara bandını kokladı, "neden başaramayasınız ki?"

Bir süre gözlerini kadının ayaklarına dikti ama onları görmüyor gibiydi ve Mina boğazını temizleyip okulun çatısını, oradaki altın varaklı rakamları işaret etti. "Şu saat doğru mu?"

"Yok," dedi, "tam değil. Aceleniz mi var?"

Kadın yüzüne gelen dumanı elini iki yana sallayarak uzaklaştırdı; güneş ışığının kehribarın içinde kırıldığı kısa bir el hareketi. "Hayır. Ama dürüst olmak gerekirse yavaş yavaş acıkmaya başlıyorum. Aslında istasyonda yiyecektim ama daha fazla gecikmekten korktum. Karnım açken kafam pek almıyor. Bir parça ekmeğiniz var mı? Ya da meyve?"

Nick elindeki bira şişesini baş aşağı çevirdi, biraz köpük damladı yere. "Hiçbir şey yok, üzgünüm, kuru ekmek bile. Şu sıralar çok doğaçlama yaşıyoruz. Ama gidip ikimize de birer döner alabilirim. İki dakika sürmez."

"Harika!" Kadın ayağa kalktı ve pantolonunun kalça kısmını çekiştirdi. Pantolonun kumaşı uyluk kısmında hafifçe parlıyordu. "Çok iyi bir fikir! Ama rica ediyorum ben gideyim. Böyle işleri çok severim. Hem böylece mahallenizi de görmüş olurum. Vera'ya da alayım mı bir tane?"

Nick başını evet anlamında salladı. "Ama vejetaryen döneri olsun, soğansız. Soğan sevmiyor. Hiçbir zaman da sevmedi. Benim için de şundan bir altılı paket, lütfen. Günüm güzel geçsin istiyorum." Parayı uzattı, buruşuk bir banknot. Kadın paraya uzanırken gözlerini kocaman açtı. "Ya beni unuttuysa? Ya da yanlış anladıysa? En son bir ay önce telefonlaşmıştık, telefon da pek çekmiyordu. Üstelik cep telefonum yeni... Bugün perşembe değil mi, ayın on ikisi?"

"Elbette," dedi Nick, mutfağa gidip dolaptan son birayı da aldı. "Gelir. Er ya da geç gelir. Kimsenin hafızası onun kadar iyi olamaz. Bu arada Türk büfesindeki adam Yunan galiba. Sürekli, *endaksi* diyor. Ama döneri yine de güzel."

Okul saatinin yelkovanı hareket etti. Vazo ve saksılardaki su yüzeyi titremeye başladı, havadaki, başta uzaktan geliyor gibi duyulan kaynama sesi giderek arttı, pencerelerde bir gölge belirdi ve ardından bir uçak daha çatının üzerinden geçti; Alitalia. Sac sehpa bile titredi. Nick spatulanın sivri, kanıyla kahverengileşmiş ucunu şişe kapağının altına dayamış kanırtırken Mina kapıya doğru yürüdü. "Ayakkabılarınız burada," diye seslendi Nick. "Yoksa yalınayak mı?.."

"Elbette. Hava sıcak."

Ardından kapı kapandı. Nick birasından içti, bahçeye baktı. Ev sahibinin damadı çimlerin üzerinde emekliyor, çocuğunu kovalıyordu. Çocuk yıldızçiçeklerinin ardına saklandı; baba masaldaki kurt gibi hırlayarak ona yaklaştığında şapkasını siperliği yüzünü örtecek şekilde çevirdi.

Nick, çatının yan tarafındaki dolabın kapağını açtı ve paketlerle zarfların arasından bir kâğıt torba çıkardı. Bir tasın içine alçı döktü, üzerine yağmur suyu ekledi. Tasla banyoya gidip sıvaması gereken dübel deliklerindeki tozu üfledi. Ama alçı fazla suluydu, o da biraz kıvam kazanması için tası güneşe bıraktı.

Bu arada birkaç kitabı ve ders kitabını etrafta duran kolilerin içine attı, kolileri bantladı ve yeniden terasa döndü, eğilip ayakkabıları aldı. İnce, burunları yuvarlak, üzerinden bant geçen topuklu ayakkabılardı, dansçılarınki gibi topukları vardı, sert ve kalın. Üzerlerine hohladı, koluyla sildi. Sonra dış kapıyı aralayıp ayakkabıları apartman boşluğuna, yeni paspasın üzerine bıraktı; paspasın köşesinde hâlâ fiyat etiketi duruyordu.

Kapının zincirini sürdü ve sigarasının filtresini zilin çanı ile tokmağı arasına sıkıştırdı. Saksağan okul çatısındaki kiremitlere tutunmuş, gagasıyla saatin rakamları arasında eşeleniyordu; Nick boş bardağı sehpanın üzerinden aldı, üzerindeki ruj izini sildi ve yeniden kâğıda sardı; önceki, hâlâ kıvrık duran gazeteye. Gazete kolayca bardağa sarılıyordu.

Doğu'nun Gururu

YİNE ORADAYDI. Bahçenin hemen kenarında, frenküzümü çalılarının ardında sarı saçlarını gördüm ve ayağımla Bernd'i dürtükledim. Ama Bernd, başını gazetesinden kaldırmadan sallamakla yetindi, ben de termosu açıp ona kahve doldurdum. Fincanlar öylesine korkunçtu ki, at başlarından oluşan desenleriyle insan onları neredeyse güzel bulacaktı. Şekerlik plastiktendi, çatal bıçaksa tenekeden. Karavanın durduğu meyve ağaçlarının arkasından bir çıtırtı yükseldi, ardından Bernd'in ona verdiği adla Sarışın Köstebek dere yatağından göl tarafına doğru yürüdü. Üzerinde şortla atlet vardı; elindeki sopayla çalılara vuruyordu.

"Ormana gittiğimizde burnunu nerelere soktuğunu düşünmek bile istemiyorum," dedim, "üstelik kiler kapısı da sürekli açık duruyor. Beni dinliyor musun sen? Bence bu hiç doğru değil. Nasıl rahatlayacağım ben? Kadının bize bir şey söylemesi gerekmez miydi?"

Bernd kafasını kaldırdı. "Haydi ama! Burası güzel bir yer, öyle değil mi? Bu paraya sezon ortasında deniz kenarında bir ev başka nerede bulacaksın. Şu çocuk da, hey tanrım... Canı sıkılıyor işte, ne yapsın? Şehre inerken onu da yanımızda götürürüz bir kez, McDonald's’a; ondan sonra en yakın arkadaşı oluruz. Neydi oğlanın adı?"

"Tobias," dedim, "galiba anlamıyorsun sen beni. Odalarda dolaşırken sürekli birilerini rahatsız ettiğimi düşünüyorum. Hiçbir şeyi kullanamazmışım gibi. Bıraktığım her leke, mutfak tahtasında açtığım tek çizik bile vicdan azabına sebep oluyor. Üstelik bize karşı duyulan güvensizlik de ortada. Bütün dolapların kilitli olması... Velev ki birinin kapağı açılacak olsun, içindeki her şey örtülerle örtülmüş ya da plastiğe sarılmış oluyor, sanki bulaşıcı hastalığımız varmış gibi. Burası normal bir yazlık ev değil işte!"

Bebek ağlamaya başladı ve Bernd bir sigara yaktı. "Haydi ama, kes saçmalamayı. Yemek pişirip televizyon izleyebiliyorsun, yataklar da rahat,

kilitli olanlar da seni ilgilendirmez, bitti! Üstelik şimdi kalkıp buradan ayrılacak da değiliz. Üç haftalık rezervasyon yaptırdım, kadın da hesabını ona göre yapmıştır."

"Öyle mi?" Üst dudağımın gerildiğini hissettim, sesim de tizleşti. "Ev sahibesini düşünmen ne güzel. Ailenin kendisini rahat hissedip hissetmediği o kadar da önemli değil nasılsa." Ardından Sabrina'yı pusetinden aldım. Gölgede olmasına rağmen yüzü kızarmıştı; bluzumun düğmelerini açtım.

"Geçen gece banyoya gittiğimde, gizlice bizim terasa geldi ve küllükten izmarit aşırdı. Korkudan kalbim duruyordu neredeyse. Dün de küçük masanın orada oturmuş, öylesine, açık pencereden bahçeye bakıp düş kuruyordum ki cüce kılıklı önüme dikildi, üzerine de Kızılderili kostümü geçirmiş: Bilgisayarı kullanamazsınız diyor. Ne merhaba, ne iyi günler; iyi yetiştirmişler doğrusu. Niye, diye karşılık veriyorum, zaten kullanmak niyetinde de değilim. Karşıma geçmiş, sanki ben bir şey dememişim gibi: Bilgisayarı kullanamazsınız. Modemi çadırıma götürdüm. Pis bastıbacak!"

Bernd sırıttı. "Eh, ne de olsa biz yabancıyız. Sen de olsan gözünü Wedgewood'undan ayırmazdın... Belki de ara sıra internette dolaşmasına izin verebiliriz. Gündüzleri odaya pek ihtiyacımız olmuyor, değil mi? Bir tek bez değiştirmek için."

"Harika. Annesi de gelip bizim banyoda duş alsın istersen!"

Bernd'in çehresi ansızın donuklaştı, bense kendimi tahammül edilmez buldum, dudağımın içini ısırdım. Ama iş işten geçmişti. Burun kökündeki dikey çizgiyi gördüm. Gazeteyi yanımdaki boş iskemlenin üzerine attı ve fincanı kendinden uzağa itti, tek bir hamlede. Büyük ihtimalle fincanın yeniden doldurulduğunu fark etmemişti; masa örtüsüne kahve döküldü, Bernd'se bana, sanki ona tekme atmışım gibi baktı.

"Tanrım, özür dilerim," dedim. "Öyle demek istemedim. Gerçekten de. Kâğıt havluyu getirir misin?"

Ama Bernd öylece oturmaya devam etti. Hiçbir şey olmamış gibi tahta kahvaltı servisini alıp üzerindeki ekmek kırıklarını terasa silkeledi. Anında birkaç serçe uçarak geldi, aralarında bir de baştankara vardı. Çalıların arasına saklandılar. "Neden fincanımda kahve vardı?"

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, nemlenmişlerdi; bunu engelleyemiyordum. Doğumdan bu yana böyleydiler, şu hapları kullanmaya başladığımdan bu yana. "Çünkü ben koydum ya, hayatım."

Burnundan ani bir soluk verdi. "Neden? Senden koymanı istedim mi? Kahve istemiyordum."

"Kusura bakma. Nereden bilebilirdim? Normalde hep üç fincan içersin."

Ağır hareketlerle başını iki yana salladı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, ellerini koltukaltlarına soktu ve yüzündeki ani solgunluk beni korkuttu. "İstemiyordum," diye ısrar etti, dişlerinin arasından. "Canım kahve isteseydi..." Elmacık kemikleri titrer gibi oldu, gözleri kısıldı."... o zaman kalkar kahvemi alırdım!.. Anladın mı?"

Bir şey söylemedim. Bebeği sıkı sıkıya tutmuş, beyaz, kenarı dantelli masa örtüsüne, giderek büyüyen lekeye baktım. Örtünün altından plastik masanın deseni belli oldu, çizik içinde kalmış çiçekler.

"Anladın mı dedim?"

Sabrina emerken serçeparmağımı sıkıca tuttu, ben de başımı evet anlamında salladım. Çenemden gözyaşları damladı.

Sinirlerime dokunuyordu bu kadın. Mürdümeriklerinin tadına bakmak için ne zaman ağaca tırmansam, sanki hırsızmışım gibi bana dikiyordu gözlerini. Pörtlek Göz diyordum ona. Aslında aklıma gelen ilk isim Bostan Sırığı olmuştu ama sonradan Pörtlek Göz'ü daha çok beğendim. Annem böyle dememi yasaklamıştı ama yalnız başınayken ona yine de böyle diyordum.

İkisi Berlin'den geliyordu, batıdan, adamın altında yeni bir BMW vardı, hem de oldukça spor bir model. Dambıl ağırlıklarını da yanında getirmişti; bahçede çalışıyordu. Ormana gittiği bir defasında onlardan birini yerden kaldırdım. Yuh anasını, cidden güç harcamak gerekiyordu. Sonra ikisini birden denedim, tıpkı onun gibi, osurmuşum, kollarım da titremeye başladı. Tam o sırada karısı pencereden dışarı bakıyor: "Onlar oyuncak değil, oğlum. Dikkat et de bir yerine bir şey olmasın!"

Salak karı. Gözkapakları hep kırmızı, sanki her an salya sümük ağlayacakmış gibi, sarı saçları da örümcek ağı gibi incecik. Başta demiştim ki: Pekâlâ, sonsuza kadar kalacak değiller ya. Ama sonra kadın annemin odasından çıkıp benimkinde yatmaya başladı! Gözlerim bozuldu herhalde, diye düşündüm pencereden odama baktığımda. Yatak karman çorman olmuş, masamın üzerinde bebek bezleri, pudra, bebek yağı, daha kim bilir neler! Yerde külotlu çorabı duruyor, iskemlede de bir sutyen asılı! İğrenç!

Bunun üzerine bahçeyi boydan boya geçip karavana gittim ve annemi uyandırdım. Öğlen olmuştu, artık zaten uyanacaktı; geç vardiyada çalışıyordu annem. Kulaklarında sarı tıkaçları vardı ve birini dikkatlice

çıkarıp su bardağına attım. "Bu salak karı ne zamandır benim odamda yatıyor?"

Annem esnedi. "Kim?" Ağzı pek temiz kokmuyordu; onun için sabah sayılırdı ne de olsa. "Orada mı yatıyor? Eh, neden olmasın! Bütün evi kiraladılar, isterlerse küvette de yatarlar. Belki adam horluyordur. Ya da bebek geceleri sürekli uyanıyordur da, kadın kocasını rahatsız etmek istemiyordur. Bu bizi ilgilendirmez, aşkım. Gel buraya."

Ama ben olduğum yerde kaldım. "Hayır, böyle bir şey konuşmadık. Odam bana ait. Belki de dolabımı karıştırıyordur, sonra yine hiçbir şeyi yerinde bulamayacağım. Masanın üzeri zaten hep bebek eşyalarıyla dolmuş. Klavyenin üzerinde emzik vardı, bir de orada şey asılıydı... şey işte."

Annem gerindi, yorganı tekmeleyerek üzerinden attı. "Ne vardı? Külot mu?"

Sırıttım. "Hayır. Ama sutyen vardı, dantelli. Pasaklının teki, her yanı leke içindeydi."

Annem yatakta doğrulup bileğimi yakaladı, kendimi kastım; ama benden daha güçlüydü ve kollarımı boynuma doladığında saçındaki nikotin kokusunu aldım. "Saçmalama, duydun mu beni! Temiz insanlar onlar, yoksa evi onlara kiralamazdım. Sutyenin üzerinde gördüklerin de leke değil, süt."

"Ne? Niye süt olsun ki? Kahve döktüklerini gördüm."

"Süt o, inan bana. Anne sütü. Bebeğin yeni doğmuşsa o zaman ara sıra sütün damladığı da olur."

"Yok artık! Neden... Sende de öyle mi oldu?"

"Hem de nasıl. Senin gibi üç tanesine yetecek kadar sütüm vardı; pompalayıp kedilere verdim fazlasını. Ben de sürekli bluz değiştirmek zorunda kalıyordum."

Sarılışı bana fazla gelmeye başladı. İki elimle onu omuzlarından ittim. "İyi de nerede sütü? Sana benzemiyor ki. Yamyassı."

"Vay, demek o kadar yakından bakmaya başladın, öyle mi?" Yanağımı öptü, öptüğü yeri sildim; hep gıdıklanıyordu orası. Ama yeniden öptü ve nihayet beni bıraktı. "Bana bir su ısıt, olmaz mı? Ben yıkandıktan sonra da beraber Templin'e gideriz, şu yeni pizzacıya. Bugün tembelliğim üzerimde, yemek pişiremeyeceğim."

Sonra popoma bir şaplak vurdu, ben de Geronimo çığlığımı atarak merdivenlerden inip eşyalarımızın, kıyafetlerin ve diğer şeylerin olduğu ön

tenteye geldim. Dışarı çıkınca bir kez daha arkama döndüm. "Peki daha ne kadar kalacaklar?"

Annem iki elini saçlarının arasından geçirdi. Saçlarını yeni boyamıştı, kapkara parlıyorlardı; o broşlu elbisesini giyip ruj sürdüğünde oldukça güzel görünürdü annem. Ama artık bir erkek istemiyordu. Sevgilisi bendim artık. "Ne demek ne kadar? İki buçuk hafta. Daha önce söylemedim mi?"

"Sonra yine odalarımıza dönebilir miyiz?"

Sırtını kaşıdı ve kötü niyetli bir bez hayvan gibi baktı bana. "Hayır. Sonra seni göle atacağım, başımın tatlı belası. Haydi, git şu kazanın altını yak!"

Gerçi başımı olur anlamında salladım ama önce kendi çadırıma gittim. Bahçenin diğer tarafındaydı, yapı marketinden alınmış ucuz bir çadır, ama fena da değildi. Çalıların ardında o ikisinden eser yoktu, ben de sarılmış bir sigara yaktım kendime ve dere yatağından kiler kapısına doğru koştum; merdiven üzerinden birkaç salyangoz topladım.

Willi Amca, yani tesisatçı Willi, çamaşırhaneye bir duş yapmıştı ve kazanın olduğu odada geçici bir tuvalet vardı. Aslında burada oturmayı severdim, kazan ile kalın borular arasında insan kafasını dinleyebiliyordu. Ama şimdi çelik kapıyı kapatamamak canımı sıkıyordu. Ayrıca tuvalet tam cam tuğladan örülmüş duvarın önünde duruyordu, bu yüzden biri annemin garajına girecek olsa beni sıçarken görebilirdi. Ama tabii bozuk bir görüntü olarak. İzmaritten bir soluk daha aldım ve kıpırtısız oturdum. Evden hiçbir ses gelmiyordu, bebeğin sesi bile. Bahçeden bir tek dambıl tekerleklerinin şangırtısı işitiliyordu, sürekli. Bir başka Willi Amcam daha var, ama o hasta.

Kadın iskemlenin kenarına ilişti, rahatsız etmek istemiyordu. Hoşuma gitti. Hatta biraz da gergin görünüyordu, anahtarlığıyla oynadı —gümüşten ufak bir balık figürü— ve bebeğin üzerine eğildi.

"Ah tanrım... İnsan şunun gibi dertsiz tasasız uyumak istiyor." Saçlarını ensesinde toplamış, göğsünün önünde eliyle tuttuğu bir şal atmıştı omuzlarına. Şalın ilmikleri arasından kırmızı haç belli oluyordu; bana gülümsedi: "Rahat mısınız? Demek istediğim evde bir eksiğiniz var mı, sizin için bir şey yapabilir miyim?"

Teşekkür ettim. "Her şey olması gerektiği gibi. Daha çok sivrisinek olmasını bekliyordum. Gece vardiyanız daha ne kadar sürüyor?"

"Neyse ki bu gece son. Pazartesiden itibaren yeniden erken vardiyadayım."

"Zor iş, değil mi? Sürekli çalışma saatlerinizin değişmesi..."

"İnsan alışıyor." Bir baş hareketiyle terasın kenarında duran oğlunu işaret etti. Oğlan bize sırtını döndü ve elindeki sopayı yontmayı sürdürdü. "Oğlanın karnının doyurulması gerekiyor. Suya girdiniz mi?"

Başımı iki yana salladım. "Buranın biraz derin olduğunu söyledi, eşim, onun gibi değilim, ben kötü bir yüzücüyüm. Ayaklarım illaki yere değmeli."

Ellerini kaldırıp saçlarını bir daha topladı. Bu sırada şah omuzlarından kaydı. 80B diye tahmin ettim, belki de 75C. "Denizin derin olduğu doğru. Ama dip akıntısı yok. Bugüne kadar kimse boğulmadı. Sahil boyunca yüzün siz de."

Bir yerlerde bir kapı çarptı ve Bernd evden çıktı. Sol elinde kitabı vardı, işaretparmağı sayfaların arasındaydı. Bana sanki ter kokuyormuş gibi geldi. Ama belki de kokunun sebebi, şu tuhaf malzemeden yapılmış yeni ayakkabılarıydı. "Merhaba," dedi. "İyi akşamlar! Yine gece vardiyasına mı?"

Bernd elini ona uzattığında bir hanımefendinin yapması gerektiği gibi oturmayı sürdürdü. Bernd oğlana bakındı: "Hey, Thomas!"

"Tobias," diye düzelttim hemen, oğlanın annesi gülümsedi. Bernd başını tuttu. Yıldızlı beyzbol şapkasını takmıştı.

"Elbette! Kusura bakmayın. Adları bir türlü aklımda tutamıyorum, adlar ve sayılar, lanet gibi. Eşime kaç kere Julia dediğimi tahmin bile edemezsiniz."

Saçlarımı okşadı; şu aptal esprisi. "Benim adım zaten Julia," dedim ve Bayan Rupprath, sanki bunu zaten tahmin etmiş gibi, bir an gözlerini kapattı. Elindeki anahtarla kitabı işaret etti.

"Hoşunuza gitti mi?"

Başımı yana eğdim ama kitabın adını, göremedim. Yazarı Erwin Strittmatter'di; Bernd kendini plastik iskemleye bıraktı. "Evet, fena değil. Eğlenceli de. Rafta duruyordu. Umarım bir mahsuru yoktur.”

Kadın elini kaldırdı. Tırnakları ojesizdi, oysa oje yakışırdı sanki ona. "Ne münasebet! Keyfinize bakın. Eski püskü şeyler, hep babamdan kalma. Strittmatter'i tanırdı, yani ona mektup yazmıştı; o da at delisiydi de. Büyük şair de ona yanıt yazdı. Çok iyi hatırlıyorum, el yazısı karakteriyle yazan bir daktilosu vardı; o zamanlar Demokratik Almanya'da böyle şeyler yoktu. Mektupta da birkaç dostane cümlenin ardından şöyle yazıyordu: 'Selamlar

ve lütfen az olan bu satırları çok kabul edin.' Harikulade olduğunu düşünmüştüm. Hatta o zamanlar defterime bile geçirdim bu cümleyi."

Bernd çenesini kaşıdı. Uzamış kirli sakalından ses geldi; kadına döndüm: "Bayan Rupprath bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını öğrenmek için gelmiş. Mutfak bezi getirmiş. Aklına gelen başka bir şey var mı?"

Bernd ağzının kenarlarını aşağı büktü, düşünüyor gibiydi. Bilmem. Bana bir şey lazım değil." Sonra parmaklarını şıklattı. "Aslında var! Yani, hazır evde bir hemşiremiz varken..." Sağ mokasenini çıkardı ve bacağını kaldırıp ayak bileğini gösterdi. Berlin'de bir spor kazası geçirdim. Kötü bir şey değil, sadece bir burkulma, zaten düzeldi de. Ama atların delik deşik yaptığı orman patikaları, bizim gibi asfalt çocukları için oldukça tehlikeli, en azından koşu yaparken. Evde elastik bir bileklik var mı?"

Kadın öne eğilip kaşlarını çattı, ancak o zaman dudaklarına ruj sürmüş olduğunu fark ettim, göze çarpmayacak kadar. "Hafif bir şişlik var, değil mi?" Başparmağıyla dokundu. "Bunun bir röntgenini çektirmek istemez misiniz?"

"Yok, gerek yok! Ne olduğunu biliyorum. Biraz merhem, arnika otu falan, üzerine de bir elastik bant sardım mı tamamdır.

"Şey, öyle diyorsanız... Evde hiçbir şeyim yok; klinikten gelirken bir şeyler getiririm. Ama o da ancak yarın sabaha olur.

Bernd başını tamam anlamında salladı; kadın da bebeğe baktı, hayallere dalmış halde havayı tutmaya çalışan küçücük elciklerine. Sonra gümüş kolye ucunu salladı, şu balık biçimli olanı ve iç geçirdi; bense kadına bir şey ikram etmek gerekip gerekmediğini düşündüm. Sonra bunun uygunsuz olacağını düşündüm, ne de olsa onun evinin önünde, onun terasında oturuyorduk, masanın üzerinde duran onun çaydanlığıydı. Parayı istemek için geldiğini düşündüm ve bahçeyi işaret ettim. "Mürdümerikleri yakında olgunlaşır, değil mi? O zaman eşekarıları başınıza dert olur işte."

"Yok canım." Ayağa kalkıp önlüğünü eliyle düzledi. Biraz kısaydı eteği ama taşıyabiliyordu. Dolgun bacaklar. "Dallara şekerli su dolu şişeler asıyoruz. İyi numaradır, kocamdan kalma."

"O kadar meyveyi ne yapıyorsunuz peki?" diye sordu Bernd ve şapkasını ensesine doğru itti. "Satıyor musunuz?"

"Nerde? Günümüzde artık kimse meyve satın almıyor. Komşular ihtiyaçları kadarını alıyor, kalanınıysa kuşlar mideye indiriyor. Eskiden farklıydı. O zamanlar her meyve değerliydi. Burada Rus kışlası vardı. Her

bir yanda kapalı bölgeler, manevra alanları; ormanın içi hâlâ el bombası dolu. Yani, mantar toplamaya gidiyoruz gitmesine ama hala patikanın üzerinde kalmaya dikkat ediyoruz... Eh, o zamanlar zavallı askerler de, hepsi gencecik delikanlı, daima aç olurlar. Bazı zamanlar birkaç gün boyunca siperlerde unutuluyorlardı ve başlarının çaresine bakmak zorundaydılar. Ne günlerdi ama! İçine eşekarılarının düştüğü şekerli suyu bile içiyorlardı."

Derin bir soluk aldı. "Öyle işte, neyse ki geride kaldı o günler. Buranın hoşunuza gitmesine sevindim. Belki sonra yine gelirsiniz."

"Mutlaka," dedim. "Çok dinlendirici. Hatta bebek bile daha rahat uyuyor burada. Kocanız da burada mı yaşıyor?"

Bernd bir kaşını kaldırdı, kadın soğuk bir şekilde güldü ve yün şalına biraz daha sıkı sarındı. "Artık değil. Ama bunlar ayrı hikâye."

Ardından diliyle yanağını şişirdi, dilini şaklattı ve ütü masasının hâlâ açık durduğu oturma odasından yana bakarak ekledi: "Yüzmeye gitmekten çekinmeyin. Bu mevsimde su harikadır, ipek gibi. Tobi sizlere sığ yerleri gösterir. Öyle değil mi?"

Dönüp ona baktı ama oğlan yanıt vermedi. Mızrağını çalıların arasına attı, bıçağını pantolonuna sildi ve yanımızdan ayrıldı. Ağaçların altı loşlaşmaya başlamıştı bile ve emin değilim ama sanırım gidip orada çimenlere tükürdü. "Salak şey," diye mırıldandı annesi ve başını iki yana salladı; ama bunu yaparken gülümsüyordu ve gözleri sevgi doluydu.

Ertesi sabah kazanı yakıp ormana gittim. Orada ağaç evimi temizledim, doğrudan suya inmemi sağlayacak ipten bir merdiven ördüm. Bataklık korkunç kokuyordu, herhalde ormancı yine amonyak dökmüştü; yabandomuzları bu kokuyu seviyorlar. Hatta çamurun içinde bir tanesinin ağzının bıraktığı izi bile gördüm, hem de dişli.

Ardından tarlaları geçip Annenwalde'deki haraya gittim ama içerisi boştu; tüm tırısçılar Berlin'e, büyük yarışa gitmişti. Kırlangıçlar kırık camlardan girip at bölmelerinin üzerindeki yuvalarına uçarken neredeyse saçlarıma sürtünecekti. Yeni bir damızlık aygır gelmişti, dev gibi bir şey; bana döndüğünde yutkunmaktan alamadım kendimi ve bir adım geriledim. Duvardaki levhada tuhaf bir ad yazıyordu. Belki de bir ad değildi.

Sonra zangocumuz Bay Bollandt'ı arı kovanlarını temizlerken izledim. Beyaz saçlarını çok beğenirim, istiridyelerin içi gibi parlarlar. Otuz altı ırktan yirmisi ölmüştü, aylar önce; önce Asya'dan ithal arılardan uyuz biti

kapmışlardı, sonraysa havaların soğuk olduğundan kovanlarından çıkamamışlardı. "Kendi boklarında boğuldular," dedi Bay Bollandt ve hayvanların kalıntılarını çöpün içine süpürdü. Her bir yanda kanatlar uçuşuyordu.

Öğleden sonra oltaları almak için karavana döndüğümde annemin güldüğünü duydum. Küçük radyosu çalışıyordu ve biriyle konuşuyordu, büyük ihtimal bir erkek. Hemen anlarım. O zaman sesi bir başka olur çünkü; pazar günleri ya da para aldığında olduğu gibi Eğrelti otlarının arasından sessizce sokuldum ve kiracımızın, karavanın ön tentesinin altında oturduğunu gördüm Adamın üzerinde çizgili bir spor gömlek vardı ve sigara içiyordu, ben de hemen ortalıktan kaybolmak derdindeydim. Ancak basamakların üzerinde oturan annem beni fark etti, "işte orada! Gel buraya Sümüklü Kral, gel de bir merhaba de!"

Annemin üzerinde hâlâ plaj bornozu vardı, ben de girişin orada durup kollarımı göğsümde kavuşturdum. Adam benim kamp iskemlemde oturuyordu. Pantolonunun bir paçasını sıvamış halde şiş bileğini annemin dizine yerleştirmişti, o da masaj yapıyordu bir merhemle, sarı bir şey. "Bir şeyler yedin mi?"

Köyde kendime iki paket cips almıştım ama başımı iki yana salladım. Yemek pişirsin. Adam annemin sigaralarından birini içiyordu, filtresinden tanıdım. Kolları hafif parlıyordu, herhalde güneş yağından; bana başıyla selam verdi ve başparmağıyla karavanı işaret etti. "Harika bir şey. Bununla nerelere gittiniz."

Bluebird'tü karavanın adı. Alnıma düşmüş bir saç perçemini elimle yana ittim. "Hiçbir yere. Ödünç aldık sadece, Willi Amca dan. Bu yaz karavana ihtiyacı olmayacak. Kalp krizi geçirdi.

Annem sırıttı. "Kısa ve öz, her zamanki gibi." Merhemden yıvışık bir ses geliyor, annemin parmaklarının arasından fışkırıyordu; tırnaklarındaki oje yeniydi. "Ne haltlar karıştırdın bütün gün."

Elimle orman tarafını işaret ettim ve adama baktım. Sigarayı kesinlikle içine çekmiyordu; burnundan taşan kıllarsa arı bacaklarını hatırlattı bana. Ama kolunda uydu sinyaliyle çalışan bir saat vardı, kalın bir model. "BMW'ye biniyorsanız ve Berlin'de yaşıyorsanız neden plakanız B-MW değil?"

Sigarasını söndürürken kamp masası hafifçe sallandı; kolundaki kaslar bir an kasıldı. "Doğru. Olabilir. Hiç düşünmemiştim. Sence bu iyi bir fikir

mi?"

Başımı evet anlamında salladım ama annem tuhaf bir homurtu sesi çıkardı. "Saçmalama! Çok bayağı değil mi?" Merhemin kapağını kapattı ve tüpü çimlerin arasına attı. "Öyle bir şeyi ancak Türkler, bir de pezevenkler yapar."

Ne olmuş yani?" Adam öne eğildi. "Belki ben de onlardan biriyimdir." Elinin tersiyle dizinden biraz merhem aldı, annem de gözlerini ve ağzını kocaman açtı. Ama şaka yaptığı belliydi. Rol yaptığında hemen anlarım.

"Ne olacak şimdi?" dedi annem, ardından ikisi de gülmeye başladı ve annem arkasına dönüp raftan çantasını aldı. Bu sırada üzerindeki bornozu kaydı, meme ucunun kenarı birazcık göründü ve annem makyaj malzemelerinin arasından elastik bir bant çıkarıp adamın ayağını sarmaya başladı. Ten rengi kumaş.

"Hmm!" yaptı adam ve başını arkaya attı. "İşinin ehli bir el gibisi yok."

Taburenin üzerine oturup oltalarımı, kirişin altına tutturuldukları yerden çıkardım. Adam bana yardım etmek niyetindeydi herhalde; fileyi elimden aldı ve balık tutmaktan anlarmış gibi içine baktı. Oysa ki kilidin nerede olduğunu bile bilmiyordu. "Burası gerçekten de harika," dedi ve olta kolundaki topacı çevirdi. "Tatilin böyle geçip gidivermesi ne yazık." Bana göz kırptı. "Ama senin için bir kurtuluş olsa gerek, değil mi? Yani biz gittikten sonra... O zaman kendi odana dönebileceksin."

Başımı evet anlamında salladım, annemse ayağını kaldırdı, daha doğrusu büyük başparmağını biraz hareket ettirdi, tıpkı bir tavşanın kulaklarını dikleştirmesi gibi. "Ağır ol bakalım! Öncelikle bir süre daha bizimle olacaklar. Üstelik onların hemen ardından bir başka aile daha gelecek, hem de dört kişiler. Bir yatak daha bulmam gerekecek."

Tabureden atladım. Neredeyse tüpün üzerine basacaktım. "Nasıl? Başka kim gelecek?"

Annem başını bile kaldırmadı. "Sağır mısın sen? Az önce söyledim ya, bir başka aile. Salzgitter'li nazik insanlar. İki haftalığına."

Oltalarımı yere attım, var gücümle; bir tanesinin misina gözü kırıldı. Avazım çıktığı kadar bağırdım. "Bana hiç böyle bir şey söylemedin! Haksızlık bu. Bana söz verdin, bunlar gittikten sonra..."

"Yavaş! Misafirlerimize biraz daha saygılı davran, olur mu? Ben de bugün öğrendim, mektup orada işte. Şimdi ortalığı velveleye verme. Sen

değil misin scanner mı neyse adı onu isteyen, ya da dağ bisikleti ve av köpeği; tüm bunları alacak para ağaçta mı yetişiyor sence?"

Bir şey söylemeden oltaları almak için eğildim. Üstelik yeni olanı kırılmıştı ve ansızın gözyaşlarını, silebildiğimden daha hızlı akmaya başladı. Annem elastik bandı bir mandalla tutturdu. Sonra bana gülümsedi.

"Hadi ama, abartma şimdi. Burada yeni insanlarla tanışmak fena bir şey mi? Üstelik senin yaşında bir oğlan da var gelen ailede, o zaman Kızılderilicilik oynayacak bir arkadaşın da olur."

Kolumla yüzümü sildim. Adam ayağını annemin dizinden indirdi, parmaklarını oynattı ve annem yine arkasına döndü. Ama bu kez bornozunu kapalı tuttu. Karavanın altına uzandı ve olta kutumu çıkardı; Mia Teyze nin eski dikiş takımı. Gel buraya, akşam yemeği için düzgün bir balık yakala bize, olur mu? Birinin eve ekmek getirmesi gerek."

Annem bu dikiş kutusunun üzerine daha çocukken çiçekler boyamış; kutuyu alıp dışarı çıktım. Burnumdan sümük akıyordu. Ardımdan bir çakmağın sesini işittim ve annemin adama bir şey söylediğini ama ne dediğini anlayamadım. Yamaçtan aşağı kaydım ve içimde hissettiğim öfke tıpkı o zaman, yaşlı Bollandt'tan fındık çaldığım günkü gibiydi. İyi fırça yemiş, harçlığımla da fındık almak zorunda kalmıştım, koca bir torba. Ama zangoç hırsızlığın farkına bile varmamış ve fındıkları almak istemiyordu. Sadece güldü ve kapıyı kapattı, ben de onun ağacına tırmanıp dallarına fındık bıraktım, falan. Annem de oradan geçerken beni görüyor ve sanıyor ki yine hırsızlığa kalktım, bu kez sopayı yiyorum. Gözümde yaşlardan olan biteni anlatamıyorum bile.

İskeleye oturdum, oltaları bir araya getirip iskeledeki deliklere yerleştirdim. Dolunaya az kalmış olmalı, kayabalıkları çılgınlar gibi sudan sıçrıyorlar ama turnalar günlük güneşlik böyle bir günde daha derinlerde kalırlar; oltalara birer tüy taktım, suya saldım. Sonra kutunun içinde aranmaya başladım. Hansalı futbolcu resimleri vardı içinde, ufak bir kuvars parçası ve alüminyumdan bir nal. Ama ağırlık yoktu.

Daha evvelsi gün yeni ağırlıklar dökmüştüm kendime kamping ocağı üzerinde ve teneke bir kutuya koymuştum. İçinde kola çikolatası olan kırmızı beyaz çizgili olanlardan. Yeniden yamacı tırmanmak zorunda kalmak canımı sıktı. Yamaç dikti, dallara tutunmama rağmen soluk soluğa kaldım, Willi Amca gibi tıkanmıştım. Aslında Willi Amca'nın beyninde tümör vardı, belki de kısa süre sonra karavan bizim olacaktı.

Ön tentenin altında kimse kalmamıştı; küllükte bir sigara tütüyordu, ondan bir soluk aldım ve etrafıma bakındım ama teneke kutu hiçbir yerde görünmüyordu. Annemin ayakkabıları basamakların yanındaki raftaydı, topuklu ayakkabı, burnu kapalı terlik ve lastik çizmelerden meydana gelen küçük bir sıra, Berlinlinin ayakkabılarıysa hâlâ iskemlenin önündeydi. Epey yeni gözüken, yanları neon çizgili, hava yastıklı spor ayakkabılar. Ben de yalınayak olduğumdan giyiverdim. Süper durdular ayağımda ama biraz büyüktüler, çocuk mezarı gibi; bu şekilde aşağıya, ayaklarıma baktığımda şortuma yapışmış arı kanatlarını fark ettim, sayısız kanatçık, üzerimden silkeledim. Şeffaf gümüş gibi parladılar, sonra annemin sesini duydum kapının ardından, oldukça kısık, soluğumu tuttum. Bazen yıkandığı zamanki gibiydi sesi. Sıcak suyun içine daldığında.

Ufaklığı, boynuma bağladığım taşıma beziyle ağaçlı yol boyunca taşıyordum. Burası başka bir zamandan kalmış gibiydi, sokaklar asfaltsızdı, yer yer yamuk parke taşlarıyla döşeli ve tarih kadar yaşlı ağaçlarla çevriliydi. "Kahvaltı Bulunur" yazıyordu kapalı bir lokanta kapısının yanındaki eskimiş levhanın üzerinde ve küçük dükkân için de zile basmak gerekiyordu. Takunya giymiş bir kadın tavuk kümesinden çıkıp geldi; taze yumurta olup olmadığını sordum. Kadın başını iki yana salladı. Gerçi yumurtası varmış ama satamazmış, yasakmış. On ikilik kartonda üzeri damgalı yumurta uzattı bana, nereden bulduğunu sorduğumda şöyle dedi: "Aldi'den."

Hara boşaltılmış gibi görünüyordu. Büyük bir yerdi burası, avlunun ortasında yuvarlak bir koşu alanı vardı ve eğrelti otlarıyla çevrili evin önüne fıskiyeli bir havuz bile yerleştirilmişti; ama hiçbir yerde tek bir insan bile görünmüyordu. Kırlangıçlar ahırların açık kapı ve pencerelerinin içinden uçuyordu; ahırlardan birine girdiğimde yuvalarındaki kırlangıç yavruları sustu.

Yukarıya kadar parmaklıkla kapatılmış at koğuşlarının neredeyse tamamı boştu. Sadece birinde, bir at durmuş duvara asılı çuvaldan saman yiyordu. Sessizliğin içinde otu öğüten çenesinin sesini işittim ve derin bir solukla kokusunu aldım kara kahverengi kıllarının. Ardından biraz daha yaklaştım ve kısrak mı aygır mı anlamak için göğüs hizasına gelen, kenarı kemirilmiş ahşap kapının üzerinden içeri baktım. Yelesi ve kuyruğu yeni taranmış gibi görünüyordu, nalları parlıyor, kasıklarında iri damarlar belli oluyordu ve ansızın bir zincir şıngırtısı işitildi. Hayvan başını çevirmişti soluk alarak.

Burun delikleri titredi. Aygırdı — Tanrım, hemde ne aygır! "Doğu'nun Gururu" yazıyordu koğuşun üstünde ve hayvanın bana dönük kara gözünde parlak ahır kapısıyla benim minicik siluetimin yansımasını görebiliyordum.

Geri dönüş yolunda kullandığım iki yanı ıhlamurlarla kaplı yol gevşek kumla kaplıydı; yürürken bir adım bile ilerleyemediğim hissine kapıldım; terim taşıma bezine damladı. Eve yaklaşırken ne kadar iğreti yapılmış olduğunu fark ettim; çatı mümkün olan her çeşit kiremitle kaplıydı, duvarlar üç ya da dört farklı sıvayla sıvanmıştı ve her pencerenin çerçevesi diğerinden farklıydı. Cam tuğladan örülmüş duvarın ardında bir şeyler hareket ediyor gibi geldi; ama belki de benim gölgemdi sadece.

İki elimde dolu birer plastik poşet olduğundan kapıyı dizimle kapattım ve havayı koklayarak koridoru geçtim. Oturma odası duman kokuyordu ve gözlerim alacakaranlığa alışır alışmaz büyük devetabanı sarmaşığının arkasında oğlanı gördüm, bir adım geriledim. "Sen buraya nasıl girdin?"

Oğlan omuz silkti ve teras kapısını işaret etti. Dizlerinde çimen lekeleri vardı, elleri kirli görünüyordu ama saçları neredeyse sırma gibi parlıyordu. Aslına bakılırsa oldukça güzel bir oğlandı.

Taşıma bezini çözüp Sabrina'yı pusetine bıraktım. Uyuyordu, neredeyse tüm yol boyunca da uyumuştu zaten; burnunun üzerinde minicik ter damlacıkları oluşmuştu. Bezi kuruydu.

"Şehirden mi geliyorsunuz?"

"Hayır, köyden. Aslında şehre inmek istiyordum ama arabanın içi çok sıcaktı. Bebek için yani. Pekâlâ, söyle bakalım? Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Kısa pantolonun kemerine taktığı kamasıyla —kını bağadan yapılmıştı sanırım—bitkinin gölgesinden çıktı. Gözlerinin mavisi, arkasındaki pencereden görülen gökyüzünden daha parlaktı. "Kocanız nerede?"

"Bilmem. Bahçede yatmıyor mu? O zaman ormanda koşuya çıkmıştır herhalde. Bilgisayarın başına mı geçmek istiyorsun?"

"Hayır, şimdi değil. Ama size şu yerleri göstermek istiyorum. Bu tarafta tam üç yer var."

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini anlamamıştım; alışveriş torbalarını mutfağa taşıdım. Buzdolabının kapısını açtı bana. "Sığ yerleri! Yüzmek için."

"Haa!" Saatime baktım. "Şey... Şimdi mi? Aslına bakarsan, ben pek su meraklısı sayılmam. Sonra da gidebiliriz. Önce bir kahve içmem gerekiyor."

Elini kolsuz gömleğinin altına sokup kaşındı. Aynı anda hem üzgün hem de kızgın görünüyordu, ben de dün akşamdan sonra, bir tür ceza olarak ona bu görevi veren annesini düşündüm. Ara sıra pekâlâ bu oğlana bir tane patlattığını hayal edebiliyordum ve bir Ginger Ale gazozu açtım. "Tamam," dedim. "Öyle olsun bakalım. Uzak mı?"

Başını iki yana salladı ve hızla oturma odasına koştu ve Sabrina'nın pusetini yakaladı. İki eliyle onu kanepeden kaldırdığında gülümsemem gerekti. "Hey! Onu ben alırım. Nedir bu acelen?"

Ama puseti bırakmadı. "Suda olta bıraktım," diye mırıldandı ve gözlerini yere dikti. "Balıkların zokayı yutup uzun süre acı çekmeleri doğru değil. Ağızlarına batmış kancayla, falan, hiç güzel değil."

"Haklısın. Sen iyi bir çocuksun. Limonata ister misin?" Başını iki yana salladı, ben de kocaman bir yudum aldım; gazoz yeterince soğuk değildi, fazla şekerli, asidi burun boşluğumda yandı. "Haydi o zaman."

Ufaklığı ondan alıp pusetin güneş siperliğini kaldırmıştım ki, oğlan koşmaya başladı. Beni bahçenin yabanileşmiş kısımlarından geçirdi, ağaç dallarını kenara itti ve yine Strittmatter'in sözü geldi aklıma: Az olan bu satırları çok kabul edin. Söylediklerinde zarif bir yan vardı, hafif bir teselli, neyin tesellisi bilmem. Herhalde bu cümleyle birçok şeye tahammül edilebilirdi ve ben de oğlanın bacaklarına baktım, bronzlaşmış teninin pürüzsüzlüğüne, ensesindeki yumuşak ayva tüylerine. "Baban nerede senin," diye sordum, "sizinkiler boşandı mı?"

Bir kamış kopardı ve onu çiğnemeye başladı. "Yok, yok. Öldü babam. Araba kazası."

"Hı, çok üzüldüm."

Eğilip mürdümeriği ağaçlarının altından geçtik. "Eh, annemin kocasıydı sadece. Harada çalışıyordu. Gerçek babam Rusya' da, asker. Ama kimse nerede yaşadığını bilmiyor." Kolunu uzattı. "Orada bir yer var, gördünüz mü? Şu iki kızılçam arasında. Oradaki patikadan ineceksiniz. Ama çimenler ıslaksa kayabilirsiniz ve böğürtlenler de oldukça yoğundur. Bebekle oradan geçemezsiniz. Gelin, bu taraftan."

Daha önce hiç karavan tarafına gitmemiştim. Terastan bakıldığında sadece tepesindeki çanak biçimli anten görülebiliyordu; önünde bir tentesi olduğundan bile haberim yoktu. Merakla yaklaştım. Yelken bezinden hazırlanmış dolaplar vardı tentenin altında, bir masa, iki iskemle ve bir elbise askısında kazak, pantolon ve hemşire önlüğü asılıydı. Hemen altında

eprimiş bir çift burnu kapalı terlik, spor ayakkabılar ve konserveler. Oğlan beni çekiştirdi.

"Tentenin etrafından dönmeniz gerekiyor, orada bir başka yol var. Büyük taşlar yığdım oraya, basamak gibi. Aşağıya indiğinizde de sarı nilüferlerin oraya kadar yüzebilirsiniz. En iyi yer orasıdır. Oradan sonra derinleşiyor."

Belki de fısıltısıydı daha dikkatli davranmama sebep olan. Ormanın içinde nal sesleri işitiliyor, ağaçların arasında parlayan suyun kokusu alınabiliyordu. Aslında gölleri sevmem. Tekinsiz bulurum. Tüm güçleriyle beraber denizler daha dürüst, daha hakiki gelir bana; göllerse tuzaklarla dolu. "Annen hâlâ uyuyor mu?" diye sordum ben de fısıldayarak ve geri dönüp elimi kaldırdım. Güneş göz alıcıydı.

Her yanda, daha köydeyken dikkatimi çeken şu şeffaf şey vardı; en ufak meltemde bile havalanıyor, saçlara, giysilere yapışıyordu; çantanın üzerindekileri silkeledim. Oğlan gözden kaybolmuştu. Sarı saçlarını bile göremiyordum hiçbir yerde; ben de bir kez daha karavanın ön tentesine gidip içeri baktım.

Karavanın dar kapısına çıkan basamaklarda bir çakmak ve bir paket sigara vardı, çimenlerin arasında bir sabahlığın kemeri ve bir tür merhem; ardından burnu kapalı terliklerin yanında dev gibi duran spor ayakkabıları keşfettim. Bir teki yana devrilmişti, bir eşekarısı neon yeşili şeridinin üzerinde dolaşıyordu; ne düşündüğümü hatırlamıyorum. Nabzımı boynumda hissettim ve karavanın kapısındaki anahtara bakakaldım; hafif hafif sallanan gümüş balığa.

Gümüş balık ışıkla beraber ışıldadı ve bebeğim gözlerini açıp bana gülümsedi.

Ruhun Gölgeleri

DAİREYİ iş arkadaşım Heike'den devralmıştım; Wedding’teki o fare deliğinden sonra rüya gibi bir yerdi. Dördüncü katta, ışık alan iki odası vardı, ön cepheye bakıyordu; Südstern'de, fazla hareketli olmayan bir sokağa. Gerçi yan tarafta bir bar ile, önünde sürekli kamyonların durduğu bir halı toptancısı vardı ama pencereler kocaman bir kestane ağacının olduğu avluya bakıyordu ve kolilerin arasında, güneş ışığının altında oturmuş gözlerimde yaşlarla şöyle düşündüğümü anımsıyorum: Buradan asla taşınmayacaksın.

Yüksek lisans tezime yeni başlamıştım, biraz gecikmeli olarak; ama daha önce staj yapmış olduğum ve eğitimim için para kazanmam gerektiği gerçeğiyle avuttum kendimi; kitabevinde çalışıyordum. Ailem bana fazla para gönderemiyordu ve bu kadarı bile otuzuncu yaş günümün arifesinde bana çok gelmeye başlamıştı.

Dairenin ses yalıtımı kötü olsa da —sürekli bir şeyler gıcırdıyor ve takırdıyordu, özellikle de benim üstümdeki dairede—, kargaların çatılar üzerinde zıpladığı, arka avluyu kahve kokusunun sardığı sabah saatlerini çalışma masası başında geçirmeyi seviyordum. Avludaki ağaç öylesine uluydu ki, alt kattaki daireler tamamen gölgede kalıyordu ve rüzgâr estiğinde ağacın dalları ve yaprakları pencere pervazlarını yalıyordu; çocukluğumdan kalma bir masalı çağrıştıran bir ses...

Ne var ki bina görevlisi Bay Hellmann buna hemen müdahale ediyordu. Ağacın tomurcuklarını bile koparıyordu. Elli yaşında, tıknaz, kırlaşmış gür saçlı, sol eli sakat bir adamdı ve arkadaşıyla beraber avluya açılan kapının hemen üzerindeki dairede yaşıyordu. O pazar fotokopilerle dolu bir koliyi depolamak için kilere indiğimde dairesinin kapısında durmuş kürdanla dişlerini karıştırıyordu. "Bir saniye, güzel hanım! Size verecek bir şeyim var. Gelin içeri."

Geriye doğru bir adım attı, bense koridora attığım ilk adımla beraber irkilip portmantoya tutundum. "Eh, artık giderek daha dengesiz hale geliyor," dedi, "dört kat halı üst üste döşenmiş durumda. İnsanlar dairelerinden taşınıyor ve hâlâ işe yarayacak eşyalarını bırakıyorlar; kim böyle bir şeyi çöpe atar ki! Üstelik artık parkelerimiz de gıcırdamıyor. Değil mi Emil?"

Ondan rahat bir on yaş yaşlı ve dev yapılı olan Bay Kaspar, bir kumsal fotoğrafından yapılmış duvar kâğıdının önünde oturmuş *BZ* gazetesini karıştırıyordu o sırada." Yoo," dedi, sesinde tuhaf bir kısıklık vardı, sanki boğazına bir şey kaçmış gibi. Konuşurken giderek daha çok kızarıyordu. "Ben biraya devam edeceğim."

Televizyonun sesi epey yüksekti ve Hellmann başından savarcasına elini salladı. "Eh, günaydın sağır sultan. Sen dedikodu gazeteni okumaya devam et." Bir puro kutusunu karıştırdı ve bana iki uçlu bir anahtar uzattı, yepyeni. "Sevgiliniz için. Artık geceleri kapı açmaya inmeniz gerekmeyecek. Durumu nasıl?"

Teşekkür ettim. "Daha iyi. Çalışabildiği sürece durumu iyi oluyor. Şimdi Amsterdam'da CD kaydediyor."

"Vay canına. Peki ya öksürüğü, nefes darlığı falan? Pek korkutucuydu o sesler."

Omuz silktim. "Bilmem. Muayene olmuyor ki. Ona kalırsa sadece bendeyken oluyormuş. Yani ben kendimi iyi hissediyorum evde, ama anlaşılan onun alerjisi var — ne alerjisi şeytan bilir artık. Son haftalarda yaptığım gibi dip bucak temizlik hiç yapmamıştım."

"Bunlar biraz nazenin olur, şu sanatçılar. Belki de sizin evi küf sarmıştır. Eski bir yer ne de olsa; aslına bakılacak olursa, sağını solunu ucuz alçıyla sıvamak yerine savaş sonrasında yerle bir edilmeliydi. Yandaki halter kaldırmaya başladığında bizim duvarlar sallanıyor, bazen de tuvalet kokuyor... İnanılmaz!"

Burnunu kaşıdı; zamanında ağır bir darbe almışa benziyordu, derinin altında hiç kıkırdak yok gibi. "Ne yapmak gerekir," dedim, "yani küfe karşı, diyorum. Tehlikeli bir şey, değil mi?"

"Yok canım. Nesi tehlikeli olacakmış. Bolle'de küflü peynir bile satılıyor ve insanlar bunun için çuvalla para ödüyor! Yapılacak fazla bir şey yok. Herhalde şu işe yaramaz bacadan kaynaklanıyor, içeri yağmur suyu ya da

erimiş kar girdiği için. Sizin üstünüzde oturan kadın, Gabi, onda da bir şey olmuştu. Ama bu işler için bir duvar kâğıdı var..."

Etrafına bakındı. "Emil? Şu bokun sesini kıs biraz. Neydi şu gümüş folyonun adı?"

"Sanmam," dedi soğuk sosis yiyen Kaspar, kavanozdan bir sosis çıkarıp hardala banarken bakışlarını televizyondan ayırmıyordu. "Tekrar program bu."

Hellmann başını iki yana salladı. "Neyse, gümüş folyo işte. Üzerine de bir kat ham duvar kâğıdı çekiyorsunuz, şak! Sevgiliniz bunun üzerine hâlâ öksürüyorsa, ona bir kadeh sıcak rom verin. Bu arada, yemek nasıldı?"

"Harika," deyip vedalaştım ve fotokopilerimi kilere indirdim. Kavisli tuğla tavana asılı ampuller göz kırpar gibi yandı, örümcek ağları hava akımıyla beraber gerildi ve is bağlamış baca kapağının üzerindeki küçük izleri gördüm; kara zemin üzerinde sayısız gri yıldız gibi. Işığı söndürdüm ve bir an daha karanlıkta kaldım. Ama hiçbir hareket olmadı.

Binanın içi karnıbahar kokuyordu. Daha merdivenleri çıkarken hafif bir ezgi işittim ve dördüncü kata geldiğimde Kevin'i kapımın önündeki paspasın üzerine oturmuş bana gülümserken buldum. Beş-altı yaşlarındaydı, annesiyle beraber karşı dairede, tek bir odanın içinde yaşıyordu. Annesi güzellik uzmanı ya da kuafördü, öylesine bir tanışmıştık; bir defasında bana matkabını ödünç vermişti. "Hayrola," dedim. "Diana’nın ziyaretçisi mi var?"

Oğlanın teni açık renk çikolatayı andırıyordu, saçının lüleleri minicikti ve Lego parçalarını birleştirerek rengârenk bir kule yapmakla meşguldü. "Texas'tan," dedi, gözlerinin akı parlıyordu. "Ama babam değil. Babam Oregonlu."

Ardından gömleğinin cebini karıştırdı ve elini bana uzattı. Parlak avucunda şekerleme vardı; madeni para şeklinde bir meyan kökü sakızı. Ağzıma atıp kapıyı açtım. "Bende televizyon izlemek ister misin?"

Oğlan başını iki yana salladı, kuleyi yana itti ve resimli bir kitap açtı, *Petterson und Findus.* "Zaten işleri şimdi biter," diye mırıldandı; ben de ona mutfaktan bir bardak meyve suyu getirdim ve kapımı aralık bıraktım.

Sonra bilgisayarımın başına geçtim. Hava şimdiden ısınmıştı, üst kat dairelerinin çoğunun tepe pencereleri açıktı, telefon edenlerin konuşmaları ya da müzik sesi işitiliyordu; ama ortalıkta handiyse kimse görünmediği için ikinci bir dünya düşleyebiliyordum, hayatın ardında bir başka hayat —

bu sebeple pencerelerden birinde bir el, ojeli tırnaklar belirip de pervaza haşlanmış patates dolu bir tencere yerleştirdiğinde irkildim.

Bir ara köşedeki büfeye gittim ve kendime yarım piliç çevirme aldım. Yemeğimi kanal boyunda yedim ve bira gemisinde bir bardak bira içtim. Ardından Frank aradı. Her şey yolunda gitmişti anlaşılan, sesi neşeli geliyordu. Davul çalıyordu, hatta okulunda okumuştu ve her ne kadar eskiden böyle bir gürültü makinesini çalabilmek için kas gücü gerektiğine inansam da, artık işin aslını biliyordum. Narin yapısı ve normal boyuyla bilekliklerini takmadan ağır bir şey kaldıramazdı; her sabah yoga yapar, su gibi hareket eder ve bir restorana oturduğunda, sözümona cereyanda kaldığı için bütün bir saatini masa değiştirerek harcayabilirdi. Ama mizah anlayışını severdim. Yeni evimde beraber geçirdiğimiz ilk gece bana hışırtılı kâğıda sarılı halde, kalorifer peteği boyamaya yarayan fırçalardan bir buket hediye etmişti. "Öksürüğün nasıl?" diye sordum telefonda.

"Kesildi," dedi. "Ne burnumu çekmem ne de boğazımı temizlemem gerekiyor. Hollanda bana yaradı. Herhalde senin seksi iç çamaşırlarına karşı alerjim var... Bana gittin mi?"

"Evet," dedim. "Posta yok. Bir tek karından bir fatura gelmiş. Gardenyan da nihayet açıyor. Ne zaman dönüyorsun?"

"Döndüm bile," dedi ve telefonu kapattık.

Ödevim şekle şemale girmeye başlamıştı, bu da iyi bir his veriyordu; her ne kadar aslında iyi bir adam olan profesörüme sinirlensem de. "Hayvanlar, ruhumuzun gölgesi ve gölgemizin ruhudur," diye yazmıştım; o da cümlemin üstünü çizmişti, sayfa kenarında da "Gayri bilimsel" yazılıydı.

Gözden geçirilmiş yaklaşık yirmi sayfayı bilgisayara çektim ve bu sırada dizinimde eksikler olduğunu fark ettim; fotokopisi çekilmiş iki kitap yoktu. Parmak arası terliklerim mutfaktaydı; onları ayağıma geçirip tıka basa dolu çöp poşetini kovadan çıkarırken torba patladı, yere biraz yahni döküldü. Saat neredeyse on olmuştu ve merdiven boşluğundaki neon küreler yanmıyordu. Ama pencerelerden düşen ay ışığı kuvvetliydi, her şeyi kurşuni bir griye boyuyor, korkuluğun kenarlarını aydınlatıyordu; avluyu katederken konteynerin içinden gelen eşeleme sesiyle durdum. Sesin sahibi de durdu.

Yine de çöp torbamı içine atmadan evvel konteynere tekme attım. Kiler de karanlıktı, tek bir ışık bile yoktu; karanlık ıslak is kokuyordu ve normalde sigorta kutusunun üzerinde duran el fenerini boş yere aradım ve

betonu ufalanan merdivene çıkmaya cesaret edemedim. Kapıyı yeniden kilitleyip birinci katın zilini çaldım. Evin içinde birinin kahkahasını işittim, hafif edepsiz bir gülüş gibiydi ve Bay Hellmann'ın kapıyı açması biraz zaman aldı.

Üzerinde iç çamaşırı vardı, Feinripp, açık mavi, kolunu yanımdan uzatıp duvarı yokladı, "Vay, merhaba!” derken otomatiğin şalterine birkaç kez vurdu. "Hayvanlar yine kabloları kemirdi demek ki. Aslında şaşmamak lazım, aşağıdaki kargaşa düşünüldüğünde. Her yer çerçöp içinde. Berlin'de kişi başına uç sıçan düşüyormuş, gerisini siz düşünün. Daha bugün okudum. Dört milyon sıçan eder! Sıçtığımız borulardan en üst katlara kadar tırmanıyorlar!"

Kapıyı biraz daha açıp beni mutfağa davet etti ve bir tencerenin kapağını açtı. "İçeri gelin, harika karnıbaharlı köftem var. Yanında da patates püresi, akşam yemeğini aradan çıkardım demektir.Haftaya da tartar soslu domuz eti kavurması var."

Anlaşılan üzerinde ne olduğunu çoktan unutmuştu. Atleti, onunki gibi devasa bir göbeğe göre fazla küçüktü ve çoktan ağarmış donunun ağı kıllı bacaklarının arasından sarkıyordu. Çolak eliyle —üç parmağı eksikti— raftan bir plastik kutu aldığında yanıt verdim: "Teşekkür ederim Bay Hellmann, sağ olun! Geçenlerde verdiğiniz yahni duruyor daha. O kadar çok yiyemem!

"Hadi ama kızım, elbette yiyebilirsiniz! Baksanıza, kemikleriniz sayılıyor."

Dairenin diğer kapıları kapalıydı, televizyon da çalışmıyordu sanırım. Fakat yandan Kaspar'ın sesini işittim, sadece bir homurtu olarak, ardından yine o gülüş, çakırkeyif bir kadınınki gibi; aynı anda portmantonun önünde taşlarla süslü bir çift yüksek ökçeli ayakkabı gördüm. "Bugün biraz kendini şımartma programı var," dedi bina görevlisi. "Sadece ısıtmak yeterli, pişirmeye gerek yok. Yarından itibaren ışıklar yine yanacak."

Bana göz kırptı, kapıyı kapattı, ben de ağır ağır merdivenleri tırmandım. Maggi ya da ele yapış yapış gelen yemek baharatı tozu kokuyordu; eve dönünce çöp kovasının içini boşaltıp yıkadım. Frank bir daha aramadı; herhalde uçağa binmişti.

Gece yarısına doğru —yatağa yatmış televizyon izliyordum—kapı çaldı. Üzerimde sadece bornozum vardı, hızla elimi saçlarımdan geçirdim. Fazla uzamışlardı ama Frank kestirmemi istemiyordu: eski karısının kısacık

saçları vardı. Işığı açmadan hindistancevizi kenevirinden örme yolluğa basarak kapıya gittim ve gözetleme deliğinden baktım. Merdiven boşluğu karanlıktı, tıpkı az önceki gibi, zinciri çıkarıp seslendim: "Frank? Sen misin?"

Yanıt gelmedi. Bunun yerine zil bir kez daha çalındı, kısaca, ardından yine kısaca kapıya vuruldu; bornozun kumaşını göğsüme bastırıp bir adım geriledim. "Evet! Ne oldu?"

Öbür taraftaki ses sadece bir fısıltıydı, tek bir kelimesini bile anlamadım. Ardından kapıdaki mektupluk kapağı hareket etti, menteşeleri gıcırdadı, bir el belli oldu, ben de ışığı açtım. Elin küçük tırnakları keçeli kalemle boyanmıştı, her biri farklı renkte "Kevin?"

Kapıyı açıp çömeldim. Oğlan yalınayaktı ve gözlerini ovuşturuyordu. Üzerinde Disney karakterleri olan, yanlış iliklenmiş pijaması vardı ve saçına bir kaz tüyü takılmıştı. "Bak şimdi! Ne işin var burada? Senin yatakta olman gerekmiyor mu? Annen nerede?"

Omuz silkti. "Bilmem. Dansta. Sende uyuyabilir miyim?"

"Ne dedin? Neden? Elbette bende uyuyabilirsin, ama bunun Diana'nın hoşuna gideceğim sanmam, öyle değil mi?" Oğlanın pijamasının düğmelerini açıp düzgünce ilikledim. "Gel, seni yatağına yatırayım."

Uyku sersemi karnını kaşıdı. Dudağının kenarında meyan kökü sakızı ya da çikolata artığı vardı ve gözlerini açmıyordu. "Hayır, yalnız kalınca korkuyorum. Suratımda hayvanlar yürüyor."

"Daha neler," dedim. "Kimden duyuyorsun böyle şeyleri. Annen tam olarak nerede? Telefon edebileceğim bir yerde mi?"

Başını iki yana sallayarak yanımdan geçti, büyük odaya girdi, bense oğlanın ayak tabanlarını gördüğümde neden soluğumun kesildiğini bilmiyorum. Gündelik örttüğüm örtüyü kaldırdı ve şiltemin kenarına ilişti. "Sonra gelecek annem," diye mırıldandı. "Ama geç saatte. Hava çoktan ağarmış oluyor ve o zaman aç olmama rağmen hareket etmem yasak. Televizyonun sesini kısabilir misin?"

Anında uykuya daldı. Üzerini örttüm, karşı daireye gidip muslukları ve ocağı kontrol edip kapıyı çektim. Gözetleme deliğinin üzerine bir not yapıştırdım.

Son olarak bir bardak elma suyu koydum ve oğlanın yanına uzandım. Televizyonda bir sohbet programı vardı, konu yeni dilbilgisi reformuydu, aslında ilginç bir konu ama bir türlü programa yoğunlaşamıyordum.

Kevin'i, uzun kirpikli açık kahverengi siluetini izlemek için sürekli başımı çeviriyordum. Elimi onunkinin yanına koydum, dokunmadan, saçına takılmış olan minicik tüyü aldım, hatta bir kez alnını bile kokladım. Başparmağı ağzında uyuyordu, şekerden dizilmiş bir bilekliği vardı kolunda. Telefonu yatağın yanına çektim ve Frank şimdi arasa fısıldayarak konuşmak zorunda kalacağımı düşündüm — gözlerimin yaşarmasına neden olan bir düşünce, neden bilmem. Sonra ben de uyudum.

Rüyamda, sık sık olduğu gibi uçmak üzereydim ama kollarımı ne kadar çırparsam çırpayım bir türlü havalanamıyordum; eklemlerim ağrıdı ve yanı başımda duran profesörüm şöyle dedi. "Neden çabalıyorsun bu kadar kızım. Zaten uçuyoruz."

"Yani, öldük mü?” diye sordum ve zilin çalmasıyla yerimden sıçradım, sabahlığımı giydim. Çatıların üzerinde gün ağarmaya başlamış olmasına karşın pencerenin önündeki ağaç hâlâ kapkaranlıktı. Kevin’in annesi dudağını ısırıyordu. Dar, kırmızı elbisesinin üzerine siyah bir deri ceket giymiş, saçının platin sarısı bir perçemini parmağına doluyordu; ama çok sarhoştu, gözlerindeki mahcubiyet hemen uçup gitti. Onu kapının önünde bıraktım ve uyuyan oğlanı karşı daireye taşıyıp yatağına yatırdım.

"Beni cezalandırmak istiyor," diye fısıldadı Diana ve oğlanın başparmağını ağzından çıkardı. "Heike'yle de aynını yaptı. Beş dakika eğlenmeme izin vermiyor. Kusura bakma, olur mu? Çok teşekkür ederim. Bir dahakine eve geri gönder gitsin."

Kapıyı kapatıp mutfak masasına oturdum. Avluya nadiren ötücü kuşlar gelirdi, ağacın dallarında saksağanlar yaşıyordu ama buna karşın yangın duvarının öte yanındaki eski mezarlıktan kuşların yaz cıvıltıları işitiliyordu, dalgalanan ezgiler. Kendime bir bardak süt doldurdum, biraz labne yedim. Güneş yükselmeye başladı, kestane ağacının en tepesindeki yaprakların etrafını akkor bir çizgi kapladı. Ağaç ilk meyvelerini vermeye başlamıştı.

Çıplak borularda su şırıldadı, bir yerlerde bir çalar saat çaldı ve nihayet yeniden yatağa dönerek elektrikli battaniyeyi çalıştırdım. Sırtım ağrıyordu, ağır kaldırmıştım sanırım. Üst kattan ayak sürüme sesleri ve parkenin üzerinde çorap giymiş çocuklar yürüyormuş gibi aceleci adımlar işittiğimde kulağıma tıkaç tıkadım ve yeniden uykuya daldım.

Öğlene doğru telefon çaldı: Frank Hollanda'dan dönmüştü ve bana gelip gelemeyeceğini soruyordu, hemen şimdi. O sırada kahvaltı ediyordum, o

yüzden, "Neden?" dedim. "Bugün pazartesi. Onun yerine bana Amsterdam'ı anlat."

Suskunluğundan şaşırdığını anladım. "Hadi ama," dedi ardından. "Bırak tıraşı; benim derdim gelip seni sikmek." Az sonra kanepeye yatmıştık ve Frank, bazen çok hoşuma giden o sert üslupla takıldı.

Ama bu sefer gevşeyemedim, nedenini şeytan bilir. Belki de iş üzerindeyken Frank sürekli boğazını temizlediği için. Gelmesini bekledim ve gözlerimi açtığımda tavanda açık kahverengi bir leke gördüm; yeni mi olmuştu bu leke, yoksa şimdiye dek gözden mi kaçırdım diye düşündüm. Frank'ın bedeni sarsılmaya başladı, ben de kollarımı ona dolayıp teninde birikmiş terin üzerinde parmaklarımla izler bıraktım.

Ardından soğutulmuş roze şarap içtik, Hollandalı ajansının ona hediye ettiği sigarları içtik: "Old Hippies Dream". Bütün pencereler açıktı; sıcak yüzünden, avludaki çöp konteynerinin kokusu geliyordu ve yeni CD'nin, nefeslilerin henüz katılmadığı ilk düzenlemesini dinlerken Frank ellerini başının arkasında birleştirip tavana dikti gözlerini. "Yukarıdan bir şeyler sızıyor galiba. Bu arada, yaş günün ne zaman? Cuma mı cumartesi mi?"

Ortaparmağımı gösterdim. "Pazar."

Kocaman bir yudumla gargara yaptı. "Peki, ne istersin?"

Dairede bakındık. Birkaç raf, duvara yaslanmış halde duruyordu hâlâ. "Matkap," dedim, "ama Chanel marka."

Sırıtarak kıçıma bir şaplak vurdu — ardından ansızın yüzünü buruşturdu, suratına al bastı, gözkapaklarını sıktı. Şakağındaki damarlar çıktı, bedeni sarsıldı, kadehinden şarap döküldü ve Frank doğruldu. Kırk yaşında olmasına karşın bu kadar çelimsiz olmasını çok üzücü buluyordum, oğlan çocuğu gibi. Gerçi soluğu tıkanıyordu ama bir türlü öksüremedi ve sırtına vurmaya yeltendiğimde beni itti ve pencereye gidip soluk almaya uğraştı.

Gözleri yaşarmıştı; sabahlığımı omuzlarına attım ve onunla beraber avluyu izledim. Konteyner orada değildi, bina görevlisi onu çoktan caddeye çıkarmıştı herhalde; çöpçüler salı günleri geliyordu. Ufak, kürkü keçeleşmiş bir sıçan gelip konteynerin normalde durduğu yeri kokladı.

Frank gittikten sonra —karısından iki çocuğu vardı ve onlarla Schlachtensee Gölü'ne gidecekti—, bilgisayarın başına geçtim ve internetten şömine için uygun duvar kâğıdını aramaya koyuldum. Sayısız duvar kâğıdı çeşidi vardı, şimdilik en ucuzunu sipariş ettim ve elime bir kitap aldım, devlet kütüphanesinden makaleler, *Tanrısız Din.* Kitabı daha

yeni açmıştım ki tepemde yeniden ayak sesleri işittim; ağır adımlar bu kez, bir gürültü ve sürtünme sesi, parke boyunca bir şey sürükleniyor gibi. Bir kez daha kalktım ve ayakkabılarımı giydim. Saçımı fırçaladım.

Beşinci kat eskiden çatı katıydı herhalde; buraya çıkan merdiven daha dardı. Korkuluk sallanıyordu ve koridordaki tavan bana da alçak göründü. Buradaki tavan da rutubet lekeleriyle doluydu; sağa sola bisikletler bırakılmış, gaz borularına zincirlenmişti, tıpkı bir sıcak su şişesinin kumaş kaplamasının asılı olduğu tel çamaşır askılığı gibi. Etrafta dolu plastik poşetler, ekranı kırılmış bir televizyon, neredeyse bütün yaprakları dökülmüş devasa bir Güney Afrika ebegümeci vardı ve ardından bina görevlisinin sesini işittim. Yarıya kadar açık kapının önünde durdum. Ne zil, ne isim; kapı çerçevesine vurdum.

Daireden öyle bir koku geliyordu ki, istemsiz bir hareketle tişörtümün alt kenarını burnuma bastırdım; Bay Hellmann'ın göbeğimi görmesi de umurumda değildi. Ayağında lastik botlar vardı, kâğıttan ince beyaz bir önlük ve frezeleme ya da boyama işlerinde kullanılana benzer bir ağız maskesi. Kaspar da aynı şekilde giyinmişti ve arkadaşının yerde birikenleri kürekle içine doldurması için mavi renkli bir poşetin ağzını açık tutuyordu. Saçları şakaklarına yapışmıştı ve kaşlarından ter damlıyordu.

Hellmann eliyle bir hareket yaptı. "Buradan uzak durun! Yoksa bir şeyler kapabilirsiniz."

Ocağın üzerinde, içinde yemek artıkları kurumuş tava ve tencereler duruyordu, evyenin üzerine beyaz küfle kaplanmış bulaşık istiflenmişti ve Hellmann, pencere pervazına kadar yükselen ve sanki birisi aylarca biriktirdiği çöpünü bu köşeye yığıvermiş gibi görünen bu tepeciği eşeliyordu. Küreğin üzerinde küf bağlamış ekmek gördüm, kahverengi, çürümüş meyve ve vıcık vıcık olmuş gazete kâğıtları.

"Şu torbayı düzgün açsana!" diye bağırdı bina görevlimiz. "Bu boku nasıl dolduracağım, be adam!"

Kaspar ağız maskesi içinde kendi kendine bir şeyler mırıldandı, bense eşiği geçmeden içeriyi daha iyi görebilmek için başımı ileri uzattım. Banyoyla mutfağın yanı sıra sadece bir odası vardı dairenin, o da epey büyüktü. Pencerelerde kırılmış lamelleri olan jaluziler asılıydı, duvarlarsa çıplaktı; birkaç parça duvar kâğıdı sıvaya yapışık kalmıştı. Tavandan tek bir ampul sarkıyordu ve döşemede, aşağı yukarı benim yatağımın üstüne denk

düşen yerde çiçekli çarşaf gerilmiş dar bir şilte vardı. Bunun dışında sadece ayakları olmayan bir koltuk ve eğik duran bir dolap.

Beyaza boyalı rabıta zemini kaplayan bardakların, şişe ve küllüklerin, hatta fincan ve fincan altlıklarının içi izmarit doluydu. Her yerde düzinelerce pizza kartonu ve köşedeki büfede üzerine tavuk resmi basılmış torbalar vardı. Şiltenin yanında kahverengi bir leke vardı ve döşeme boyunca yıldız biçiminde uzanıyordu; tişörtümün kumaşını burnuma daha sıkı bastırıp seslendim: "Tanrı aşkına! Burada neler oluyor?"

Kaspar poşetin ağzını bağladı ve yanımdan geçip onu güçlükle koridora taşıdı, sonra bir yenisini açtı. Ten rengi lasteks eldivenler takmış olan Hellmann koluyla alnını sildi. "Artık burada hiçbir şey olmuyor genç hanım. Her şey olup bitti bile. Tüm yaşam."

Ona bakakaldım, o da başını evet anlamında salladı. Eldiveninin içinde terin biriktiği yerlerde, elinin ve parmaklarının üst kısmında kılları görülüyordu. "Bizim Gabi'ciğimiz... Artık hiçbir yanı ağrımayacak. Kaldırıp taşıyamadık bile. Kürekle doğrudan tabutun içine. Herhalde daha siz buraya taşındığınızda ölmüştü. Olacak iş değil, bu çöpün sonu hiç gelmeyecek mi?"

Ne olduğu belli olmayan, lifli, gri bir topak Hellmann'ın ayaklarına kadar yuvarlandı; öbekte bıraktığı çukurda kurtçuklar kaynıyordu. "Giderayak başımıza iş açtı," dedi ve yerden beyaz bir şey, porselen bir yumurta kabı kaldırdı ve evyenin üzerine bıraktı. "Kimseyle konuşmaz, aylarca kira ödemez, kilerini hiç toplamaz, şimdi de... Neyse. Bir yerlerde sıçan görecek olursanız, Gabi'nin etinden bir et demektir. Doğru mu Emil?"

Küreği çöplerin içine sapladı ve Kaspar başını kaldırıp göz ucuyla göbeğime baktı. Göbek deliğimde gümüş bir halka vardı. "Yok be," dedi, "aslında iyi biriydi."

İki Bacaklı Fırıncım

BAZEN gerçekten de aptal gibi davranıyor. Sanki onuru yokmuşçasına. Tek derdi tıkınmak. Babam bunun gelişim devresi olduğunu söylüyor. Bir de annemden ötürü, üzüntü, falan filan. Ben de çok üzülüyor ama yemek yemiyorum. Sanırım tüm bunlar sadece açgözlülük. Sürekli sağa sola ekmek ve şu çikolatalı pirinç krakerlerinden saklıyor, sonra onları yorganın altında yiyor, çoğunlukla da orada unutuyor. Bir defasında dolapta panelenmiş bir pirzola buldum, donlarımın arasında. Yeşillenmeye başlamıştı.

Elbette ona bir tane patlattım; her şeyi yeniden yıkamak ve çekmeceleri bir spreyle dezenfekte etmek zorunda kaldım. "Seni aç domuz," dedim ona. "Bir daha böyle iğrenç şeyler bulacak olursam, doktora gideceksin. Senin yerin tımarhane be, spastiklerin yanı!"

O zaman ellerini yüzüne siper etti, gözyaşları bileklerinin üzerinden süzüldü. "Ama ben senin kardeşinim!" diye hıçkırdığında yüzümdeki sırıtmayı görmemesi için başımı yana çevirdim. Aslında tatlı bir şey, en azından bazı zamanlar ve neyse ki şişmanlamıyor.

Babaannem de onu seviyor ama sanırım onun yaptığı tepeleme patates kavurmasına —yanında elbette kızarmış jambonla— yumulan ve üstüne üstlük daha fazlasını isteyen herkesi seviyor o. Tüm bunların üzerine bir kavanoz balkabağını mideye indirip kremalı sıcak çikolata içen. Hem de akşam vakti!

Annemin ölümünden sonraki ilk tatilimizdi ve Mannheim'dan trenle gelmiştik. Babam, merasim ve mezar taşı masraflarını karşılayabilmek için arabamızı satmıştı; daha küçük bir daireye taşındıktan sonra da babam kiliseyle ilgili bir şeyden, bilmem ne, neyse, bir dermekten para almıştı, sonra da yola çıkmıştık. Trene binmeyi seviyorum; dolaşıp insanlar izlenebiliyor, her ne kadar sadece bir Fanta içmiş olsak da en güzeli yemekli

vagon. Gerçi trene binmeden yağlı ekmek hazırlamıştım ama orada yememiz yasaktı.

Rendsburg'ta otobüs beklemek zorunda kaldık; otobüs birkaç saatte bir kalkıyordu. Babaannemin sokağı Kuzey ile Baltık denizlerinin arasındaki kanal boyunda ve aslında tarlaların ortasında bir çıkmaz sokak. Eskiden sokak da arazinin bir parçasıymış, kuleyle beraber; tepesindeki horoz şekli kulenin, ağaçların ardından görülüyor. Evlerin çatıları samandan, aslında bunların adı farklı ama şimdi unuttum ve hepsinin de önünde bir tulumba var. Çayırlarda leylekler dolaşıyor ve kurbağa arıyorlar; ara sıra gemi ya da beyaz boyalı feribotlar karada gidiyor gibi görünüyor. Elbette aslında kanalın içinde gidiyorlar ama asılı ışıkları ve güvertesindeki şık giyimli insanlarla devasa bir transatlantiğin buğday tarlalarının arasından süzülüşünü ilk kez gördüğüm o akşamüstü şaşkınlıktan ağzımı açık unuttum. Ama babaannem patatesleri soymaya devam etti.

Kasabada hiçbir şey yoktu, ne sinema, ne bir dükkân, gidip herhangi bir yerden dondurma bile alınamıyordu. Bunun için ya Sehestedt'e gitmek gerekiyordu ya da o çan çalarak gelip ekmek, et ya da başka şeyler getiren kamyonetleri beklemek; babaannem çan sesinden hangi arabanın geldiğini anlayabiliyordu. Salı ve cuma günleri fırıncı gelirdi, babamın okuldan arkadaşı. Kamyoneti kullanan değil ama, o sürekli değişiyordu; dükkânın sahibi — babaannem adamın hayatta bir şeyler başardığını ama fazla kabartma tozu kullandığını söylüyordu. Peters'ti adı; kocaman harflerle adını kamyonete yazdırmıştı.

"İyi bir kalecidir," dedi babam, "en azından o zamanlar öyleydi."

Babaannem başını evet anlamında salladı. "Şimdi o şeyin içine girse de yeter, düşün artık, o kadar şişman. Kluvensiek'e bir gidin bisikletleriniz geldiğinde, eminim sevinir. Besi domuzlarıyla gurur duyuyor, sürekli ödül ve plaket kazanıyor onlarla. Halbuki her yanı tezek kokutuyor."

Fakat babam istemedi. Üzüldüm aslında. Şöyle ufak bir domuz yavrusu görmek isterdim, atları da olmalıydı, çünkü babaannem düğün ya da gezintiler için kiraladığı bir faytonu olduğundan söz etmişti. Ama babam başını iki yana salladı ve otların insanın dizlerinin arkasını gıdıklayacak kadar yüksek olduğu ağaçların altındaki şezlonga uzandı.

Babaannemin evi küçücük ama çok tatlı. Her yer gıcırdıyor, oturma odasında çiçek tarhıyla dantelli örtüler falan var; iki kişilik yatağı olan bir yatak odası ve tütsülenmiş salamların tavana asılı durduğu bir erzak odası

var. Mutfakta odun yakılan kocaman bir kuzine bulunuyor. Gerçi babaannemin bir de Seppelfricke sobası vardı ama ona sorsan elektrik çok pahalı. Eski kocası —yani babamın gerçek babası olmayan ölü büyükbabam— arazinin ormancısı olduğundan, yakacak odunu hâlâ bedavaya geliyor; bütün kiler odun dolu.

Yemek çınar kütüklerinin ateşi üzerinde yapıldığında çok güzel kokuyor ama mutfak da hayvani sıcak oluyor, ne de olsa yazın gitmiştik oraya. Bütün kapı pencereler açık olduğu halde, masaya fanilalarımızla oturmuştuk; babaannem, plastikten yapılmış gibi duran tuhaf dişleriyle gülümsedi ve, "Ee, yosma, yavaş yavaş sutyen takma vaktin gelmiş, öyle mi?" dedi. Oysa daha on iki yaşındaydım.

Ama âdet görmeye başlamıştım, o ay ikinci kez, bu yüzden de kanepeyi Lukas'la paylaşmam gerekmesi hiç işime gelmiyordu. Ama yer kısıtlıydı, babam da kendi annesiyle beraber büyük yatakta uyuyor, bu da hiç hoş görünmüyordu. Tuvalete gitmem gerektiğinde yanlarından geçmem gerekiyordu ve ay ışığında babamla, açılmış kır saçlarıyla —gündüzleri bu kocaman saç kütlesini düğüm atar gibi toplardı— yaşlı kadını yan yana yatar gördüğümde üzülüyordum.

Ertesi gün bisikletler geldi; bisikletleri kiralayan komşularımızdan birinin oğluydu ve bize iki haftalığına özel bir fiyat uyguladı. Ama benim bisikletim kötüydü. Uyduruk üç vitesi vardı ve babam istediği kadar sıkmaya çalışsın, selesi sürekli öne doğru eğiliyordu. Ona bir dağ bisikleti düşmüştü ama o da pek rahat sayılmazdı. Kırdığı dirsekleri ve kambur sırtıyla komik görünüyordu. Büyük ikramiyeyse her zamanki gibi yine Luki'ye vurmuştu. On iki vitesli bir yarış bisikleti, gidonunda da bir sepet. Lukas oraya muz, patatesli mücver ve iki şişe meyve suyu koydu.

Babam bize bir müze köyü göstermek istedi; yeniymiş herhalde, çünkü babaannem iyi karşılandığını söyledi. İki yanında meralar uzanan sığ bir ırmak olan Eider boyunca neredeyse bir saat pedal bastık; ardından ağaç gövdelerinin donuk gümüş renginde olduğu ve küçük meyve kabuklarının lastiklerimizin altında parçalandığı bir koruya saptık. Yeri kaplayan yosun ve güneş içindeki ağaç yapraklarıyla yüksek sütunlu bir odadaydık sanki, ama hiçbir yandan kuş sesi falan işitilmiyordu ve sürekli oyalanan Lukas'ın yetişmesi için babamla beraber durakladığımızda sessizlik o kadar derindi ki ansızın annemin sesini duydum kafamın içinde. Sadece tınısını ama, sanki bir duvarın ardından geliyormuş gibi.

Ardından bir feribotla kanalın üzerinden geçmemiz gerekti, tek bir cent bile vermedik. Tuhaf geldi bana; bir şey ödemeyi tercih ederdim. İki ev ile bir ahırdan meydana gelen köyde her şey eskiden olduğu şekliyle korunmuştu; tırpanlar, harman kolları ve ahşap kovalar. Fayanslı kuzinenin yanına konmuş beşiğin içinde bez bir bebek vardı, ahırda doldurulmuş inekler duruyordu, bir hoparlörden gıdaklama sesleri yükseliyordu ve her yere "Lütfen Dokunmayınız" levhaları asılmıştı. Ama kuzulardan birinin bir kulağı eksikti.

Sonra pedal basmaya devam ettik; düz yollar, rahat tempo.Kimi zaman buğday başaklarını, ayçiçeği ve gelincikleri okşamak için kolumu yana açtım ve neredeyse denize kadar böyle devam etmeyi teklif edecektim. Çok uzaktı, biliyorum, özellikle de böyle mıymıntı bir kardeşle; çok geçmedi, karnı acıktığında hep yaptığı gibi mızıldanmaya başladı. Poposu acımış, beli de öyle, güneş çok yakıyormuş, rüzgârsa üşütüyormuş, falan filan. Devam etmek istemiyordu işte. Biz de bisikletlerimizi şarampole bıraktık ve çiçek açan bir ağacın altına yerleştik. "Alıç," dedi babam, "kalbe iyi gelir."

Kumanyalarımızı yedik, meyve suyu içtik; babam sigarasını içtikten sonra ağacın eğik gövdesine yaslandı ve hemen uykuya daldı. Ben Luki ile iskambil oynadım, Spiderman. Elbette yine hile yaptı ama bir şey demedim. Ufak sıçan, bir şey desem yaygarayı kopartacak, babam da uyanacak. Dinlenmesi gerekiyor. Belki sonbaharda yeni bir işe girecek.

Ardından benim de gözlerim kapandı; ama ansızın ufaklığı böcekler ısırdı, karıncalar herhalde, cildi kızardı ve yine ağlamalarına başladı. Bazen şunu tutup... Sümüğü dudağından aktı, mendilimi çıkardım —kursta kenarını işlediğimiz mendillerden biri— burnunun altına tuttum. "Sümkürsene!" diye tersledim. "Bastır!"

Uğraştı; ama ancak boş bir ses geldi. O sırada yanımızda bir araç durdu, şu üzerine çörek resmi çizilmiş kamyonetlerden biri. Penceresini açmıştı ve beyaz önlüklü şişko bir adam bize baktı. Göğüs cebi tükenmez kalemle doluydu. "Yok artık!"

Seyrek saçlar, bol briyantin; gülümsediğinde ağzında bir altın diş görülüyordu. Babamı dürtüklemek istedim ama uyanmıştı bile. Pantolonunun düğmesini iliklemiş şarampol çukurunun üzerinden geniş bir adım atmak üzereydi. Ole Peters yazıyordu arabanın üzerinde: Kuzeyin

Tazeliği — iki adam tokalaştı. "Walter, dostum! Ne işin var senin memlekette?"

Babam gülümsedi. "Tatil yapıyorum. Çocuklarımla beraber." Adamın bizi görebilmesi için yana çekildi. "Lukas ile Johanna. Onları bilmiyorsun, değil mi?"

Adam kaşlarını kaldırdı, sessizce bizi süzdü. Annem olsa şöyle derdi şimdi: Ayağa kalkın da beyefendiyle tokalaşın. Ama ben ufaklığın burnunu siliyordum, işim vardı. Buna rağmen, "İyi günler," dedim. İki adam bir süre açık camdan konuştu, bu sırada motor çalışmayı sürdürüyor, etrafı kokutuyordu ve nihayet babam arkasına döndü. Hâlâ yorgun görünüyordu. "Ne dersiniz çocuklar, birkaç domuz görmeye gidelim ister misiniz?"

Omuz silktim ama Luki başını iki yana salladı ve bir çorabını yeniden yukarı çekti. "Hayır, teşekkür ederim, bugün değil. Ben at istiyorum."

Adam güldü. "Atlarım da var. İki tane harika at, hoşunuza gidecektir. Bir de konuşan bir dağ kargam var. Yani..." Ufukta görünen çatıları işaret etti. "Sağdan ilk sokak, ardından kokuyu izlemeniz yeter. Ben önden gidip içecekleri buzdolabına koyuyorum."

Sonra yoluna devam etti ve babam da bisikletlerimizi şarampolden çıkardı. Sonra cebinden yarım bir tarak çekip saçlarını taradı; bunu yaparken güneş gözlüğünü ayna gibi kullanıyordu. İşi bitince Lukas'ın da saçlarını taradı ve sırtındaki çimenleri silkeledi. Beniyse yandan şöyle bir süzdü.

Köy tarlalar arasında güzel bir yerdi ama atlar tam bir düş kırıklığı. Hemen köyün girişinde bulunan çiftlikte otluyorlardı, fayton atlarıydı herhalde, açık kahve renkliydiler, neredeyse beyaza çalan yeleleri ve toynaklarında uzun tüyleri vardı. Suratları çok güzeldi güzel olmasına ama eskiden, Lukas'ın yaşındayken böyle irikıyım bir atın sırtına binmiştim; insan bacaklarını öyle ayırmak zorunda kalıyordu ki, canı acıyordu, sonunda indiğime çok sevinmiştim.

Çayırın ortasında bir silo vardı; koyu yeşil renkliydi ve içinden korkunç bir koku yükseliyordu, biz de kapı gibi bir binadan geçip beton avluya çıktık. Burada en az yirmi ticari araç park etmişti, kesin konuşmak gerekirse yirmi iki taneydiler ve soldaki, yüksek bacalı tuğla bina da fırın olmalıydı. Tozlanmış camların ardında boneli adamlar çalışıyordu, rampanın üzerinde kuşüzümü ve haşhaş dolu kovalar ve içine sacların istif edildiği el arabaları bırakılmıştı. Bunların arkasında ev görülüyordu; mavi kiremitli beyaz bir

tuğla yapı ve avlunun öte yanında uzun, oldukça yeni görünen bir ahır ile tenekeden bir baraka bulunuyordu. Pleksiglastan kesilmiş pencereler yukarı doğru açılmıştı ve içeriden domuz sesleri işitiliyordu. Görünürde tek bir kedi ya da köpek yoktu.

Bisikletlerimizden indik. Fırının önündeki kepenk kaldırıldı ve babamın şişman okul arkadaşı el salladı. "Buradayım! Bu tarafa gelin de size işletmeyi göstereyim."

Binanın içine girdiğimizde Lukas ve benimle de tokalaştı, gevşekçe. Parmağında taşlı altın bir yüzük vardı. Ondülinli çatının altı gürültülüydü; paketleme tesisindeydik ve saniyede bir kalp şeklinde kutular içinde kurabiyeler, kayarak önümüze düşüyordu. Bay Peters dirseğiyle babamı dürttü. "Pek tatlı bir kızın var. Tebrikler."

Bana göz kırptı; bense utandım mı bilmiyorum. Utanmıştım herhalde, canım sıkıldı. Ama babamın ifadesi değişmedi. İşletmeye baktı. Her yanda beyaza boyanmış ama çizik içinde makineler. Birinin içinden yuvarlak biçimli, diğerlerindense salyangoz biçimli ya da topak halinde kurabiyeler kayarak sadece birkaç saniye içinde pişirildikleri bir fritözün içine düşüyor. Değirmen tekerleği gibi bir tür kepçe onları alıp yağlarının süzülmesi için titreyen bir eleğin üzerine atıyor, ardından içlerine reçel püskürtülüyor otomatik olarak ve boneli, eldivenli kadınlar üzerlerine aşk boncukları serpiyorlar. Küçük Luki şaşkınlıktan çıkamadı. "Ağzını kapa!" diye seslendim. "Süt dişlerin ekşiyecek."

İrkilerek elini ağzına bastırdı. Bir sonraki oda inanılmaz sıcaktı, neredeyse bütün adamlar atletle çalışıyordu, bazılarıysa şort giymişti. Burada ekmek pişiriliyordu; hamur topakları bir huniden un serpilmiş bir bandın üzerine düşüyordu, beşer beşer ve kulağında küpesi omzunda güzel bir dövmesi —tek boynuzlu at— olan bir oğlan bıçakla üstlerini çiziyordu. Hamurlar patlayıveriyordu ve oğlan da bana tuhaf biçimde göz kırptı; ama sonra gülümsedi, dişleri undan da beyazdı.

Sonunda ekran başında bir adamın oturduğu bir ofise gittik. Adam ekrandaki bir şeyi kapattı ve masanın kenarından destek alarak kalktı. Onun da üzerinde beyaz bir önlük vardı, hatta kravat bile takmıştı. "Bu benim ustabaşım," dedi Bay Peters, "iki ayaklı fırıncım. O olmasa ne yapardım bilmiyorum." Sonra da babamı işaret etti. "Okuldan arkadaşım. Hep ondan kopya çekerdim. Ayrıca Sehestedt'in en iyi sol kanat oyuncusudur, en azından o zamanlar. Bu arada, şimdi ne yapıyorsun?"

Babam adamla tokalaştı. "Ha, BASF'taydım. Makine bakım."

Bay Peters kaşlarını çattı, düşünüyor gibiydi. "BASF, BASF... kabartma tozunu oradan almıyor muyuz biz?"

Ustabaşı gülümsedi. "Sadece aroma maddelerini, dedi ve dolaba doğru yürüdü, daha doğrusu topalladı. Sağ bacağı baston gibiydi ve dosyaların ardından bir şişe çıkardı; şnaps şişesi ve çekmeceyi açtı. Çekmecede küçük kadehler yuvarlandı, sessizce birbirine çarptı. Şişman adam bir elini omzuma koydu.

"Çocuklar, burası çok sıkışık..." Parmak uçları sırtımdan aşağı kaydı, neredeyse popoma kadar, ben de yana doğru bir adım attım ve masaya çarptım. "Rampanın orada bekleyin siz. Biz de hemen geleceğiz."

"Bir şeye dokunmayın ama," dedi babam ve kadehlerden birini eline aldı. Ustabaşı şerefine kadeh kaldırdı ve binanın içinde dolaşırken —Luki bermuda şortuma yapışmıştı— birisi arkamızdan ıslık çaldı. Arkamı dönsem de kimseyi göremedim; belki de makinelerden gelen bir cıyaklama sesiydi. Dışarıda hava kapanmıştı, rüzgâr silo tarafından tezek kokusu taşıyordu, biz de rampaya oturup arabaları yükleyen birkaç kadını izledik, Polonyalı falandılar herhalde. Hepsinin başörtüsü vardı ve konuştuklarından tek kelime anlamadık. Ama bir tanesi Luki'nin saçını okşadı.

Luki bacaklarını rampadan aşağı salladı, bacaklarının hafifçe yanmış olduğunu fark ettim; baldırları kızarıyordu. Oysa güneş kremi de sürmüştüm. Sonra burnunu karıştırmaya koyuldu. "Sence sonra bir parça da bize verirler mi? Şu renkli boncuklulardan? Ya da üzeri kremalılardan?"

"Mutlaka verirler," dedim, "adam senin nasıl baktığını gördü. Ama hele bir yalvar, seni bokboğaz! O zaman Philippi'yi unutsan iyi edersin!"

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bazen annem söylerdi; Luki’nin bileğini yakalayıp parmağını burnundan çektim. Binanın içinden bir kuş sesi işitildi, herhalde şu küçük karga cinsindendi, Luki alt dudağını sarkıtarak döndü. "Sen de susadın mı? Boğazım gıcıklandı. Baksana şuradaki duvarda tusluk var; gidip bir şey içebiliriz, değil mi?"

"Ona musluk denir," deyip ayağa kalktım. Musluğun ucunda kısa bir hortum vardı ve ilk yudum lastik kokuyordu; hemen tükürdüm. Ama sonra soğuk ve lezzetli aktı ve kardeşim öylesine açgözlü içti ki soluk almayı unuttu. Suratı kızardı, gözleri yuvalarından uğradı ve çoraplarının ıslanması hiç canını sıkmadı.

"Yeter yahu, su bitleri basacak her yanını!"

Hortumu elinden aldım, o da usulca geğirdi ve göbeğine bir şaplak indirdi. "Oh, ne güzelmiş! Baksana, belki de bize bir kutu kurabiye de verir. Ya da şöyle kocaman bir somun ekmek, kabuğu şöyle çıtır çıtır, içiyse yumuşacık!"

Aynını ben de düşünmüş olsam da —üzerinde tereyağı ve ince doğranmış turpla!—, bir şey söylemedim. Başımı eğdim ve suyu alnımdan ve yüzümden akıttım; suyun değdiği cildim kaşındı; kirpiklerim, tarlalardan kalkan toz ya da binanın içindeki un yüzünden yapışmıştı. Su çok güzel geldi ve inledim. Ama ansızın ufaklık musluğu tutup sonuna kadar açtı. Soğuk bir su dalgası göğsümden aşağı boşaldı; neredeyse suratına bir tokat patlatacaktım.

"Salak!" diye bağırdım. "Yaptığına bak!"

Tişörtüm beyaz ve incecikti; Luki pis pis gülüyor, karşıma geçmiş dans ediyordu. "Görüyorum! İşte oradalar, görüyorum!" Bunu yaparken iki işaretparmağını da bana doğru uzattı. "Memelerini görüyorum!" Ben daha yakasına yapışamadan babamla Bay Peters ofisten çıktılar, ben de hemen kollarımı kavuşturdum. Bıraksalar gebertebilirdim, dönüp ona pis pis baktım.

Luki rampadan aşağı atladı. Babamlar şnaps kokuyordu, yanakları kızarmıştı ve babamın gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı. "Pekâlâ," dedi arkadaşı hepimiz avluyu geçerken. "İşte bütün şekerleme işleri bunlar. Yani, öğrendim bu işleri öğrenmesine de, artık göresim yok. Normalde bu işlerle karım ilgilenir ama o da yine hastanede. Dört yılda olduğu üçüncü ameliyat. İnsan neden evlendim diye soruyor kendine, değil mi? Ama size şimdi geleceği göstereceğim. Cıvır cıvır altın."

Babam, parmaklarının arasında herhalde hediye edilmiş bir puroyla avluya baktı. "Gerçekten de etkileyici," dedi. Hep gür çıkan sesi peltekleşmişti; kaldıramıyor alkolü, birayı bile. Seni tebrik etmeliyim, Ole. Yıllar içinde neler yapmışsın... Vay canına!

"Öyle mi diyorsun? Eh, öyledir herhalde. Ama kimin için, azizim, kim için ya da ne için?" kolunu omzuma attı. "Çocuk olmadıktan sonra hiçbirinin kıymeti yok. Bir gün kefene girdiğimde... bütün bunlar doğru çöpe. Öyle değil mi ufaklık? Karşılık vermedim, omzumdaki eli giderek ağırlaştı; parmağındaki yüzüğü kemiğimin üzerinde hissettim. "Ne oldu sana? Üşüyor musun?

"Yok hayır." Bir baş hareketiyle kardeşimi işaret ettim; ahırın önünde duruyordu. "Islattı beni. Hortumla."

"Eh, oğlanlar böyledir işte. Üstüne püskürtürler hep... E, o zaman indir kollarını da kurusun."

"Tamam," dedim ama kollarımı kenetli tuttum; çok kurnazdı. "Demin iki ayaklı fırıncım diyerek ne demek istediniz? Zaten herkesin iki ayağı yok mu?"

"Öyle mi?" Gülümsedi, babam da purosunu kokladı. Oysa ki hâlâ ambalajı içindeydi. Bay Peters çakısını ona uzattı. "Dikkatli bir kız, değil mi? İki ayaklı fırıncım lafı aklını kurcalıyor tabii. Şimdi, şöyle bir şey demek... Yok, aslında bunu sana anlatamam. Değil mi? Walter? Yoksa anlatabilir miyim?"

Çakının sapı bağaydı, geyik boynuzundan herhalde ve babam onunla selofanı çizip puronun ağız kısmını kesti; böyle bir şeyi yapabildiğinden haberim yoktu. "Ne istersen yap. Senin arazin üzerindeyiz."

Okul arkadaşı, daha ziyade horultuya benzeyen bir kahkahayı patlattı. "Bankalar bu söylediğini işitse!" Beni bir kez daha okşadı, kürekkemiklerimi, ben de sırtımı dikleştirdim. "Bak şimdi: Fırıncıların horozlardan bile önce kalkması gerekir, değil mi? O kadarını biliyorsun herhalde. Dolayısıyla rüyaların en güzellerini yarıda kesmek zorunda kalırlar; epey hareketli rüyalar görürken birden kulağının dibinde zil çalar. Hayat böyledir işte. Ve erken kalkan erkeklerin de üçüncü bir bacakları olur. Anlıyor musun?"

Babam da meraklı gözlerle beni izliyordu, ben de omuz silktim. "Hayır."

"Hm," dedi Bay Peters. "Bu kız gerçekten de... Öyle ama, inan bana. İki bacağı aşağıya doğruyken, üçüncüsü yukarı bakar, hem de her sabah — toplam üç bacak eder. Bizim usta tek istisna. O sağ bacağını Kiel'de bırakmış, bir tramvayın altında, dolayısıyla geriye sadece iki bacağı kaldı. Mantıken. İki bacaklı fırıncım. Şimdi anladın mı?"

Babam ahıra gitti. Bay Peters'in ne demek istediğini anlamıştım ama başımı iki yana salladım. Şişman adam sac kapıyı biraz daha yana itti. "Peki o zaman neden kızardın? Bu arada saçında bir şey var."

"Nerede?" diye sordum irkilerek ve elimi saçlarımdan geçirdim. Parmaklarımda hiçbir şey yoktu.

"Gitti bile," dedi tişörtüme bir bakış atıp, sonra önlüğünden bir şişe çıkardı, gümüş bir matara ve ondan bir yudum aldı.

Kızardığıma inanmıyorum. Ahırdaki bazı bölümlerin üzerinde yanan ısıtıcı lambalar yüzünden öyle görünmüş olmalıydı. Bu lambaların altında anne domuzlar yatıyordu; dört tane, yavruları da tertemizdi, daha hiç kılları çıkmamıştı. Gözlerini sıkı sıkıya kapamış olmalarına karşın, ne tarafa doğru emeklemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı ve bazen ağız şapırtılarının sesi işıtiliyordu. Minnacık kıvrık kuyrukları vardı, acayip sevimli, sanki tanrı onları bir diş macunu tüpünden sıkıp popolarına yapıştırmış gibi. Lukas bir tel örgünün önünde durmuş el sallıyordu. "Jojo, buraya gel! Burada lekeli bir tane var."

Ahır muhteşemdi, hakkını vermek gerek, tüm hayvanlara yetecek yer vardı ve hepsi yıkanmış gibi tertemizdi, bölmelerinde hep taze saman vardı. Zekice suratlarımıza bakıyorlardı, özellikle de ortadaki biraz daha büyük yavrular, beklenti dolu bakışlarla; yemlikleri boşalmıştı. Yürüyerek bize biraz eşlik ettiler ve bu sırada gözlerinin üzerine düşen kulaklarını salladılar.

Arka taraflar biraz daha sıkışıktı. Aslında böyle olması mantıklıydı, bunlar yakında mezbahaya gidecek olan hayvanlardı, inanılmaz şişko hayvanlar. Bu halde bile hareket edebilmeleri! Küçük, sarı kâğıtlara nereye gidecekleri yazılıydı, Lübeck, Jübek, Malente; babam bir ayağını yemliğe koyup purosunu yaktı. Bay Peters bir duvarı işaret etti; duvar sertifika ve plaketlerle doluydu. "Her şeyi optimize ettik. Dokuz ay, en fazla on, sonra hepsi kızartma olarak tekrar dünyaya geliyor." Matarayı babama uzattı. "Ya da sosis olarak, ne olacaklarsa artık."

Lukas elimi tuttu. Parmakları yapış yapış ve yumuşacıktı. "Şimdi soru soracağım," diye fısıldadı ve beni de yanında sürükledi Böyle şeyleri tek başına yapmaya hiç cesaret edemezdi.

"Hele bir dilenmeye kalk!" diye tısladım. "Ağzının ortasına yapıştırırım bir tane."

Ama biz daha büyüklerin yanına varmadan ahırda bir huzursuzluk başladı, irkilmiş hayvan homurtuları, eşelenmeler, viyaklamalar ve etrafımıza bakındık. Bütün hayvanlar yemliklere koşturdu, anne olanlar da dahil. Henüz derileri kadar pembe olan toynaklarıyla körlemesine birbirinin üzerine çıkan yavrularını samanların arasında yalnız bıraktılar. Yavrulardan sadece bir tanesi annesinin memesini bırakmamıştı ve yerde sürükleniyordu. Bir türlü bırakmak bilmiyordu.

Birkaç işçi, adam boyu tekerlekli arabaları avludan ahıra soktu ve içindekileri dağıtmaya koyuldu. Arabanın tekerlekleri çıkıntılı döşeme üzerinde hopladı, saclarıysa öyle bir zangırdadı ki üzerindeki kek ve kurabiye resimleri bulanıklaştı. Dövmeli oğlan işçilerin arasında değildi. Rampanın üzerinde durmuş şu kadınlardan biriyle sohbet ediyordu.

Fırına girdiğimizde erkeklerin kaşlarının beyaz olduğu hiç dikkatimi çekmemişti; kollarındaki kılları da beyazlaşmıştı. Arabalardakini kürek kürek alıp hayvanların yemliklerine boşalttılar: üzümlü çörekler, tahinliler, kremalı tartlar, brovniler. Aralarında glazürlü ya da pudra şekerli berliner, badem ezmeli kurabiye, elmalı pay ve amerikanerler de vardı, sandviç ekmeği, hatta beyaz undan, esmer undan yapılmış ekmek bile dilimlenmişti. Hepsi, yemliklere düşer düşmez, altlarındaki saman görülmeyecek kadar dip dibe duran domuzlar tarafından parçalandı. Bazıları yerken bir yandan kakalarını yaptı, çoğunun ağzı marmelat yüzünden kırmızı ya da sarıya boyalıydı, diğerleri onları da yaladılar. Çıkardıkları viyaklama sesleri insanın kulaklarını acıtıyordu.

İçeri başka arabalar sokuldu. Önlerinde duruyorduk ve Bay Peters ahırın diğer tarafındaki kapıyı açtı. "Dünkü mal," diye seslendi. "Bugün kimse almaz artık bunları. Eskiden çöpe atardım, zarar ziyan. Şimdi paraya dönüştürmenin yolunu buldum."

Eşiği geçip dışarı çıktık ama açık hava da kötü kokuyordu. Ansızın gelen sessizlik biraz başımı döndürdü, ağzım kurumuştu. Atlardan birinin sırtına bir kuş konmuş, hayvanın kılları arasında bir şey arıyordu ve Bay Peters koluma dokundu. Yüzüğünün üzerinde bir arma vardı. "Gördün mü? Domuz kulaklarını bile yediler, aptal domuzlar. Kardeşin nerede?"

Etrafıma bakındım ama onu hiçbir yerde göremedim; ama babam bisikletlerin durduğu rampayı işaret etti. "Bizi bekliyor. Yoruldu herhalde. Daha yolumuz uzun. Tamam o zaman, Ole, her şey için teşekkür ederim. Çok ilginçti, çocuklar için de öyle. Bazen burada kalsaydık diye düşünüyorum. Tanıdık insanlar, temiz hava... Neyse, kendine iyi bak."

Adam babama elini uzattı. "Sen daha iyi bak. Bir dahaki gelişinde sana futbol fotoğraflarını gösteririm. Hepsini yapıştırdım, şu Lale'nin yanına, bilirsin işte; buradaki ilk bikini. Bugün olsa herkes güler." Bana baktı, bakışları yine tişörtüme kaydı ama o arada neredeyse kurumuştu artık. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Tuvalete falan gitmek isteyen?"

Gerçi gitmem gerekiyordu ama başımı iki yana salladım. Babam da öyle: "Artık terleyerek atarız."

Adam ahıra döndü. "Hadi öyleyse, iyi yolculuklar, üçünüze de!" Elini kaldırdı. "Karına da selam söyle."

Babam karşılık vermedi. Gülümsemekle yetindi, saç perçemimi kulağımın arkasına soktu, ben de sıkıca beline sarıldım ve yanağımı göğsüne bastırdım. Bisikletlerin yanına bu halde gittik; gidon ve seleleri güneşte ısınmıştı ama bulutlar artık yoğunlaşıyor, ağır ağır akşam bastırıyordu.

Şansımız vardı, gider gitmez bir vapur yakaladık ve karşıya geçtiğimizde adama bahşiş verdik. Yollarda neredeyse hiç otomobil yoktu, tarlalar arasında tek bir insan bile görünmüyordu. Bir yerlerden bir guguk kuşu işitildi ve sessizliği daha da belirginleştirdi, inekler sağma istasyonunun etrafına toplandı, kırlangıçlar alçaktan uçtu. Ama babam hiç de bunları görüyor gibi değildi. Sönmüş sigarası parmaklarının arasında gözlerini ileri dikmiş, yola neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Yanında pedal bastığım süre boyunca hiç konuşmadı. Ben de yavaşlayıp yeniden geri düştüm.

Kardeşim ruh hastası gibi asılıyordu pedallara. Bizim epey ilerimizdeydi ve daha çok vitesi olsa herhalde çoktan eve varmış olurdu. Ona seslendim, üşümeye başlamıştım ama beni işitmedi. Kirli dizleri inip inip kalkıyordu, gömleğinin altında omurgası iki yana esniyor, saçları rüzgârda havalanıyordu, bisikletin zilini çaldım, ıslık öttürdüm: Hiçbir tepki yok.

Bunun üzerine ben de demir eşeğimin pedallarına yüklendim, üçüncü viteste, şaka gibi. Yol düz olmasına rağmen, yokuş çıkıyor gibiydim ve baldırlarıma neredeyse kramplar giriyordu. Nihayet ona yetiştiğimde bana yokmuşum gibi davrandı. Gözleri kocaman açılmış, dudakları, çizgi kadar kalmıştı ve gidonu, parmak eklemleri bembeyaz görünecek şekilde sıkmıştı. "Dursana deli şeytan! Ceketimi almam lazım."

Ama Lukas daha da hızlandı ve başını iki yana salladı. "Olmaz."

"Ne? Neden? Ya şimdi fren yaparsın ya da seni şarampole iterim!"

Soluk soluğa kalmıştı, suratını buruşturdu. "Duramam şimdi. Zaten geldik sayılır. Vites düşürürsem zincirim atar."

"Kim demiş? Ne oldu, domuz vebası mı kaptın, aklını mı kaybettin? Dur diyorum sana! Ya da şu yün ceketimi uzat bana!"

Gidonlarımız birbirine değecekti. Kenara kaçmaya çalıştı, tekerlek tellerine otlar sürtündü, ufak dallar ve korku dolu birkaç saniye boyunca

düşecek olsa babamın ne diyeceğini düşündüm; ama sonunda ceketimi tuttum. Neyse ki, sepetin en üstündeydi.

Ceketi giymedim, gidonu bırakıp onu belime bağladım ve bizim ufaklık yavaşladı. Dudağının üstünde ve burnunda ter damlacıkları oluşmuştu ve bir şey söylemeden ağzını açtı. Göz ucuyla bana baktı; ben de sustum, oysa bir şeyler sormak istiyordum. En azından az önce istemiştim. Hatta ona bağıracaktım.

Ama sonra, babamın önden fermuarlı, oldukça eski lacivert kazağının üzerinde iki yuvarlak berliner çöreğinin durduğu sepete bakakaldım. Bir tanesinin üstünde şekerle kurutulmuş ananas, diğerindeyse vişne vardı ve pedallara her basışıyla hafifçe sallanıyor, ama devrilmiyorlardı. Kenarları beyaz kalmış halleri ve üzerlerindeki glazürle taptaze görünüyorlardı ama yakından bakınca bazı yerlerinin kurumuş olduğunu gördüm ve büyük ihtimalle tatları da bayattı. Ama yine de... Ne bileyim.

Konuşmadan sürmeye devam ettik. Luki dümdüz ileri bakıyordu, ben de artık üşümüyordum. Acıkmıştım işin aslı; babaannemin sütlü çorbasını ve jambonun yanında soğanlı patates kavurmasını düşünüp sevindim. Tepemizde bulutlar kızıllaşmaya başladı, çayırların yeşili normalden daha koyuydu, Eider akmıyor gibiydi ve üzerlerinden rüzgâr estiğinde başaklar, sanki ses çıkaracakmış gibi ışıldadılar.

Getsemani

"...VE KADINI üzüntüden uyurken buldu." Sabahın ilk sözcükleri, Marie'nin hediyesi olan kitapta —bir ayraç da var içinde— altı çizili bu cümle. Kimsenin olmadığı, köpeklerin bile ortalıkta görünmediği, sadece bir saksağanın, uzun gölgesi arkasında, hoplayarak kum yolu katettiği Fontane Bulvarı'ndaki kestane ağaçlarının ardından güneş doğuyor. Yatağın yanındaki ayakkabının içinde duran saat, Peru'dan gelen o küçük çalar saat durmuş; aydınlığa bakılırsa, durmamış olsa bir saat içinde çalacaktı.

Kargalar, değişen düzenlerle uçan devasa sürüler halinde evin üzerinden parka doğru uçuyor, her sabah, Hasenheide'ye doğru. Odalar aydınlık, su neredeyse ılık ve mentolsüz diş macunu, fırçayla yaptığı ufak bir hareketin ardından ağzından düşüyor; gözler kapatılarak derin bir soluk alınan ve ardından dün atlatıldı sanılan güne bir kez daha başlanan kısa bir an.

Ve kadını uyurken buldu. Mutfak masasında içilen bir yudum çay; radyo, iki dakika haberler, rekor sıcaklıktaki bu yaz daha da sıcak olacak; Blücherstrasse Sokağı'ndaki ıhlamurlar tozlu görünüyor, spor sahasındaki suni çim pot yapmış ve günün yakıcı sıcağı altında havaya neler saldığını kim bilmek ister! Hiçbir hayvan üzerine adım atmaz, ne bir kuş ne de fundalıkların arasında cirit atan sıçanlar.

Ayakkabıların temizlenmesi, sırt çantasının doldurulması, cüzdan, anahtar. Birkaç saatlik uykuya karşın mahmurluktan eser yok, ne de gereksiz tek bir hamle; her şey, hatta hâlâ Marie'nin ütüsüyle duran mavi gömleğin düğmelerinin iliklenmesi bile, daha önce kendinde hiç tanık olmadığı bir ciddiyete dayanıyor. Kapıyı kilitliyor, koridoru katedip kadının iki odalı, arka avluya bakan dairesine gidiyor. Burası kendi dairesinden daha ufak, daha derli toplu, bir kayın ağacının gölgesinde. Raul yatak odasına giriyor ve Azize Anna'nın, bir kredi kartından büyük olmayan ikonasını duvardan indiriyor. Onu sardığı beyaz mendil de ütülü.

Prinzenbad Havuzu sekiz dakika mesafede; bu saatte neredeyse hiç trafik yok. Duvara birkaç bisiklet dayalı, kasa henüz kapalı. Bir düzine kadınla erkek kapıdaki parmaklıkların önünde bekliyor, şişman emekli çift en önde olmak üzere. Soğutucu çantalar, gazete ve küçük bir radyoyla donanmış halde bu ikili havuzun kapandığı akşam saat sekize kadar kafeteryanın terasında oturuyor, aralıksız yiyip içiyor, ardı ardına çengel bulmaca çözüyor ve asla, en vahşi sıcaklarda bile suya girmiyorlar. Diğerlerininse egzersiz yaptıkları her hallerinden belli, ajandalarını karıştıran insanlar; neredeyse her gün saat yediyle sekiz arası havuzda birkaç tur atıp sonra yirminin üzerinde vitesi olan elektronik kilitli bisikletlerine atlayıp gidiyorlar.

Parmaklık yana çekilip açıldığında herkes aylık üyelik kartını çıkarıyor; erkeklerin bazıları daha soyunma kabinlerine giderken gömleklerinin düğmelerini açıyor. Raul da sırt çantasını daha uzaktan kapağı açık dolabın içine atıyor; elli üç numara, her zamanki gibi. Mayo, klor gözlüğü, anahtar takılan bileklik ve hızla aldığı soğuk duşun ardından ilk düş kırıklığı. Olimpik havuz kapalı, temizlik çalışmaları. Diğerleri söylenerek diğerine, akasyaların altında kalan, ısıtılan ve öğleden sonraları iğne atsan düşmeyen, bağrışmaların ta uzaktan işitildiği havuza gidiyor. Buranın suyunun kötü bir namı var; suyun yüzeyinde saçlar, sakızlar, çürümüş yapraklar ve koyu kırmızı lekelerle kaplı yara bantları yüzüyor. Yüzücüler burayı güveç adıyla anıyor.

Raul duruyor. Bir pompaya bağlı kromlu cihazla olimpik havuzun dibini tarayan gri tulumlu işçi kısaca kaşlarını çatsa da kafasını kaldırıp bakmıyor. Havuz dibindeki fayansları sırayla takip ediyor, temizlenecek üç kulvar kalmış. Raul da güneşlenme terasının kenarına oturup solunum egzersizleri yapıyor ve bakışlarını ışıltılı yüzeye, kavak ağaçlarının titreşen mavi yüzeydeki yansımalarına dikiyor.

Güne ve beraberinde getirdiği her türlü yok edişe bu aynaya atlayarak başlamak, uzlaşmak, şu anda yapılacak yegâne doğru şey. Korkunun sonu aynanın ardında; camdan bir kapı, uzun bir koridor. Yepyeni sabahlıklar giymiş kadınlar, tromboz çoraplarıyla küçük adımlar atarak bir yandan karınlarını tutan genç kadınlarla dolu bir parkta işitilen kuş cıvıltıları. Bu kadar yeter. Bunun ötesinde son gözyaşları gizli, ardından her şeyin yeniden iyi olacağı kısa bir acı; bize inanın, neden daha önce gelmediniz. Ama Marie, kolunda kocaman bir iğneyle, kendi kendine kan veriyor; enfeksiyon

tehlikesi. Marie, o çınlayan, neredeyse on iki yaşında sayılabilecek kahkahasını atıyor ve komşu yataktaki rahmi alınmış kadının taburcu olduktan sonra klinik parkı yolunu geri dönüp ona verdiği hediyeyi gösteriyor; dört yapraklı bir yonca, kadın onu dış kapının önünde bulmuş.

Bağışıklık sistemi, antijenler, her gün iki kilometre. Peki ya siz kimsiniz? Refakatçi; her zaman, her muayenede orada olan, her ultrasonda jeli onun karnından silen, hatta tansiyonunu ölçen. Doktorlar daha dikkatli davranıyor, ciddileşiyor, hemşirelerin gülümsemesi biraz daha uzun sürüyor artık ve anestezi uzmanı spinal paraliz sözcüklerini işittiğinde bir kez daha oturuyor. Siz de doktor musunuz?

Pencerenin önünde beyaz bulutlar, birkaç kelebek; dolmakalemi yatağın üzerine bırakıp noktalı çizgiyi işaret ediyor ama Marie artık neyi imzaladığını bilmek istemiyor. Marie yorgun, çorbasını kaşıklayıp haplarını içiyor, güllerini izliyor. Yarın görüşürüz hayatım. Erken mi geleceksin? Hemşireler camlı bölmelerinden ona el sallıyor, o da elindeki formlarla onlara karşılık veriyor, asansörle aşağı iniyor ve elindeki formları idarenin posta kutusuna atıyor; aralarında hastanın, ölmesi durumunda üzerinde diseksiyon yapılmasına razı geldiğini belirttiği form da var. Marie'nin önüne koymadığı form.

Tulumlu adam kromlu cihazı havuzdan çıkarıyor, bir adım yana atıp bir sonraki kulvarın fayanslarını temizlemeye koyuluyor. Raul neredeyse hiç hasta olmadı, hayatında tek bir ameliyat dahi yok, ama sahip olduğu faydasız bilgilerle, korkusunun hammaddesiyle, insanların çok daha basit müdahaleler nedeniyle hayatlarını kaybettiklerine şahit oldu; Minicik bir anomali, bir doku zayıflığı — kanülün şahdamarına sürtünmesiyle ansızın kan fışkırır, kocaman bir yay şeklinde ve sırf apandisi alınmak üzere hastaneye yatmış olan, şimdiyse gırtlağından son bir uzun, neredeyse öfkeli bir hırıltı yükselen henüz liseden yeni mezun sağlıklı genci etraftaki sayısız doktorun hiçbiri geri döndüremez...

Başhekime kim söyleyecektir? Ve kim bilir kaç kez girmiştir buna benzer hastane odalarına, aydınlık, dostane, Nöldenin gelincik tabloları gibi. Hastalarına kaç saç bonesi uzatmıştı kim bilir: Merhaba, haydi yola çıkalım artık, tuvalete gitmeniz gerekiyor mu? Marie'nin tuvaleti uzun süre alıyor, Raul'a göre çaresizce uzun bir süre; kat hemşiresi saatine bakıyor, stajyer kız esneyerek hülyalı bakışlarla pencereden dışarısını izliyor, uçuşan yapraklar, Raul da hasta kartını alıp artık ezbere bildiği kan basıncı

değerlerini okuyor. Nihayet çıkıyor Marie, eline, elinin üzerindeki iğne izlerine bakıyor. Sonra kapıyı bir kez daha açıp kolunu içeri sokuyor, ışığı söndürüyor. Tıraşımı gösterdim mi sana? Tam pank olmuş. Stajyer kız gülüyor ve yatağa yatmasına yardım ediyor.

Raul boneyi hemşirenin elinden alıyor, bunu da kendi yapıyor, Marie'nin kırmızı lülelerini lastik kenarının altına itiyor ve küçük bir ayak darbesiyle tekerlek kilitlerini açıyor.

Şık görünüyorsun. Ama Marie, Raul'un aslında uluyarak ağlamak istediğini hissediyor, elbette hissediyor ve onun kolunu okşuyor. İyi olacak, inan bana, daha dün endoskopi yaptılar, profesör bile oradaydı. Her şey normal. Uyandığımda yanımda olacak mısın? Burada olacak mısın?

Tekerleklerin asansör kapısından geçerken çıkardığı sesler ve çelik kabinin içinden el sallayıp göz kırpması, korkusuzca, hapın bir etkisi belli ki. Sonra kapı kapanıyor, Raul da tıpkı onun gibi başını yana yatırıyor, son bir bakış. Elveda.

Dişleri sıkılı, elleri yumruk halinde bekleme odasına giriyor, amaçsızca masanın üzerindeki dergileri toplayıp paspasa takılıp tökezleyerek balkona çıkıyor. Karşı binada bir çocuğun çizdiği resim, gagasız kuşlar, çatının üzerinde bir helikopter, Raul tarhtan bir avuç çiçek, ıtır çiçekleri yolup korkuluğun üzerinden fırlatıyor.

Rüzgâr, ılık bir meltem onları geri savuruyor. Oradayım. Bir şey yemeden ya da içmeden; sebebini açıklayamadığı ama yine de doğru olan bir ilke bu, bunu hissedebiliyor. Bir şey yememek, içmemek, hiçbir yere dayanmamak, yaslanmamak, iskemleye, kapı çerçevesine ya da balkon korkuluğuna, Marie ameliyatta olduğu sürece. İki saat, üç saat. Sonra ayılma odasında geçirdiği iki saat daha ve sevimli bir hemşire, Polonyalı bir kadın, soğuk televizyonun yanına bir tepsi bırakıyor, ekmek ve çay. Raul teşekkür ediyor ve hiçbirine elini sürmüyor.

Beklemek. Ve asansör kapılarının hep açılması ve az önce ameliyat edilen bir kadın hastanın sedyeyle, uyanık ya da hâlâ baygın halde, başı kocaman yastıklar arasında kata getirilmesiyle irkilmek ve genellikle ikinci bir bakışla başkası olduğunu anlamak; bitkilerin, odayı koridordan ayıran buzlu camdaki gölgeleri Marie’nin silueti yanılsamasını yaratıyor ve gözlerini bir kez kısa süreliğine kapatıyor ki kadın soruyor: Peki ya sen? Daha ne kadar oturacaksın burada?

Yirmi yıldan fazla olmuştu. Stetoskopunu temelli bırakma kararı aldıktan sonra sarhoş olmuş, üniversite hastanesinin yakınlarındaki lokalde sızıp kalmıştı. Sefalet ve ölüme son, ve yalan umutlara, beyaz önlükler içinde dolap beygirliğine son, başhekim olmak uğruna ceset çiğneyen doktorlara son... Dinlenmek istiyordu, belki biraz araştırma yapmak, yaşamak istiyordu, seyahat etmek — ve bir kadeh daha, şu garson kızdan. İçerisi o kadar loştu ki, insan para üstünü bulamazdı ama kızın saçları tüm aynalarda kıpkızıl ışıldıyordu. Raul'a kahve getirdi.

Demek sensin, diye fısıldadı kız ilk öpüşmelerinden sonra, hemen ertesi gün, sabah saatlerinde lokalin arkasında; ve daha o zaman kızın yüzü, ağzı, kaşlarının kıvrımı ve alın çizgisi Raul'a, ansızın parlayan ve onu sonsuza dek selamete kavuşturacak sözcüklerin yazılı olduğu kutsal bir yazıt gibi görünmüştü.

Yirmi yıl. Göz açıp kapama süresi. Kırmızı beyaz şeridi kaldırıyor, yüzücülerin atladığı taşın üzerine oturuyor ve havuz işçisi dostane bir tavırla parmağını sallıyor, son kulvara geçiyor. Nihayetinde akşam oluyor kapı açılıp da yatak içeri sürüldüğünde, Raul'un kalbi şakaklarında attığında ve iki, üç adımla yatağın başucunda bittiğinde hemşire ona gülümseyerek, "Yavaş!" diye fısıldadığında. Uyanmış olan ve nerede olduğunu anlamaya çalışan şaşkın Marie, yüzü suskun şekilde sorar gibi: Sen mi? Ne olmuştu? — Marie hiç olmadığı kadar solgun, dudaklarını teninden ayırt etmek neredeyse mümkün değil ve uzanıp tuttuğu ama tutuşuna karşılık vermeyen eli; elbette karşılık veremiyor, üzerine kanül takılı eli buz gibi.

Hemşirelere yatağı odaya yerleştirmede yardım ediyor, serumu askıya takıyor, drenaj hortumunu geceliğine tutturup yarısı boşalmış torbayı çengelle yatağın kenarına asıyor. Ardından glukoz ve izotonik şişelerini çıkarıyor —her birinden birer düzine— ve damla sayacını düzeltiyor.Hemşireler teşekkür edip onu Marie'yle baş başa bırakıyor.

Uyuyor. Hasta dosyasıyla bulguların olduğu klasörde ameliyat tutanağı yok; Marie'nin nabzını alıyor, çok hızlı, kan basıncıysa normal. Dikkatlice yorganı kaldırıyor, karnı dezenfektan çözelti nedeniyle kahverengi olmuş, kesi yeri sadece gazlı bezle örtülmüş, kılları tıraşlanmış etek bölgesinin hemen üzerinde leğen kemiğinin bir ucundan diğerine uzanıyor; Marie gözlerini açmadan soruyor: Nasıl görünüyor?

Harika, diyor irkilerek, elbette böyle diyecek, yeni bir mayo almana gerek yok. Yatay kesmişler ve sadece alttaki deri dokularını dikmiş, üstteki

deriyi yapıştırmışlar. Dikiş izi yok. Yara yerinde neredeyse hiç iz kalmayacak.

Marie boğazını temizliyor, yutkunuyor; henüz bir şey içmesine izin yok. Dudakları kurumuş. Bana, diye fısıldıyor, endoskopiden önce ne dediler biliyor musun? Ne bulduklarını?

Raul susuyor, bekliyor, ama o arada Marie yine uykuya dalıyor; masanın üzerinde iki ampulü daha duran ağrıkesici. Dikiş yerinin hemen yanından çıkan hortumdan açık kırmızı renkli drenaj sıvısı damlıyor, oksijenli su ve kan, sadece birazcık, mürekkep etkisi yaratacak kadar. Son kan değerlerinin ne zaman alındığını göremese de, damga silinmiş, değerleri iyi ve şimdi yatağın yanındaki iskemleye oturuyor, elini tutuyor.

İlk güller boyunlarını büküyor ve pencere açık olmasına karşın içerisi sessiz; parkta kimse kalmamış, bir tek karşıdaki çocuk kliniğindeki çatal bıçak sesleri ve ağır hareketlerle çayırın, yüksek yoncaların arasından geçen bir kedi.

Raul uykudaki kadını izliyor, açık alnını, altın kırmızısı saç diplerinin hemen altındaki çilleri. Burnunun üst kısmı hafifçe eğik, çocukken geçirdiği bisiklet kazası; o günden bu yana dudaklarının kıvrımı Floransalı bir hava taşıyor ve Raul kendinden birkaç yaş küçük olmasına rağmen aşkta katbekat deneyimli bu yüze kazınan zamanı düşünüyor. Sarsılmaz güveni ve doğallığı içerisinde Raul'u sürekli şaşırtan, sıklıkla da mahcup eden bir aşk; neredeyse her şeye katlanan, tüm feragatlere, Raul'un tüm ruh hallerine, haksızlıklarına ve acımasızlıklarına; her ikisinden de daha bilge olan ve en zorlu sınamaları bile atlatan bir aşk. Ne konuştukları ne de yazıştıkları yaklaşık sekiz aylık bir ayrılığın üzerine alttan alan ve pek de ayık olmayan bir sesle ona telefon ettiğinde —Galler Svvansea'de bir otelin barından aramıştı; fuar kurulumunu yürüteceği ilaç şirketi onu işten atmıştı — Marie sadece şöyle dedi: Eh, zamanı da gelmişti! Daha fazlasına katlanamazdım.

Şimdi de acı, kuru yutkunmalar, ağzının kenarındaki çizgiler derinleşiyor; ampulün boynunu kırıp içindeki ilacı serum hortumuna zerk ediyor. Binanın arkasında bir yerlerde güneş batıyor, karşı taraftaki pencerelerden ışığı yansıyor, yansımalardan biri Marie'nin elmacıkkemiği ile boyun çukuru üzerinde; bir-iki yerin de ayva tüyleri parlıyor, kulağının yanında incecik bir dönence. Soluğu sakin, neredeyse tamamen sessiz, ve ona uzun uzun baktıktan ve Marie bunu elbette hissettikten sonra, zira

gözkapakları kıpırdanıyor, Raul artık o kadar soğuk olmayan alnını öpüyor, yeni bir serum takıyor askıya ve sessizce kapıyı kapatıyor.

Cam bölmede kimse yok, o da arkasındaki odaya girip sigara içerek belgeleri karıştıran hemşireye ameliyat tutanağını soruyor. Kadın başını evet anlamında sallasa da kaldırmıyor. Ne kocası ne de akrabasısınız, öyle değil mi? O zaman size ne yazık ki fazla bilgi veremem. Şimdilik her şey yolunda. Normal geçen bir müdahale. Bir tek... Kadın dosyayı rafa geri koyuyor, Raul ona doğru bir adım atıyor. Bir tek ne?

Kadının sigarası mentol kokulu. Şey, açık tenli kızıl saçlı insanlar ameliyatlarda daha fazla kan kaybederler, bu sebeple öncesinde kontrol yapıldı. Ama kız arkadaşınızda durum oldukça farklıydı. Doğru dürüst temizlenecek kan bile gelmedi, doğrusunu söylemek gerekirse. Regl dönemiyle alakalı olsa gerek... Gerisini de o size anlatsın, diye ekledi tatlı sert bir gülümsemeyle ve ancak şimdi Raul kadının yaka kartına bakıyor ve hemşire diye hitap ettiği kadının aslında hekim olduğunu anlıyor, kat doktoru, gece vardiyası.

Otobüsle Kreuzberg'e dönüyor, Milagro'da bir şeyler atıştırdığı ve yanında iki kadeh kırmızı şarap içtiği Bergmannstrasse'ye. Daha güzel bir kestirme olmasına karşın kısa eve dönüş yolunda kiliselerin oradan geçmiyor. Marie'nin yatağına uzanıp televizyon izliyor. Neden sonra yorgunluk çöküyor üzerine, tüm eklemleri ağrıyor, koridoru geçip kendi evine geliyor, dişlerini fırçalıyor, ışığı söndürüyor. Hava serinlemiş, eski rabıtalar gıcırdıyor. Kitabın altın varaklı sırtı mat şekilde parıldıyor. Bir saat benimle uyanık kalamaz mısın?

Gece yarısından hemen önce çalan zil, telefonda uyku sersemliğiyle Marie sandığı bir kadın var. Okuma lambasını deviriyor, telefonun kablosuna dolanıyor. Marie? Sonra Polonyalı hemşirenin sesini tanıyor: Sizi bir şey için arayayım dedim. Revizyon gerekiyor. Endişelenmeyi gerektirecek bir şey yok, acele bir şey bile değil, ama yine de bir revizyon işte. Saat dokuzda, ilk hasta olarak. Ne söyleyeyim kendisine? Burada olacak mısınız?

Gişenin tepesindeki saate bakıp yüzücülerin atlama taşına oturuyor. Bir kilometre yüzüp ardından taksiye atlasa yetişebilir. Önlüklü adam, destekli hortumu topluyor, onu motorun etrafına sarıyor ve klor gözlüğünü takıyor. Su yüzeyi pürüzsüz, el değmemiş halde ve durağanlığıyla neredeyse dışbükey görünüyor, öyle ki atlamak üzere öne eğilmiş olan Raul bir an

için, kuş sürülerinin birdenbire tekrar belirdiği gökyüzünün altında mı üstünde mi uzandığını bilemiyor. Ne zaman ki emme cihazını, kromlu cihazdan akseden ışığı gördü, taştan ileriye atıldı ve uzun gölgesiyle birleştiği noktada suya daldı Raul; ne soğuk ne sıcak, ne berrak ne bulanık, hatta o anda su bile değil, sadece parıltılı bir boşluğa atladı, tıpkı öte tarafta bir çığlığın yüreğin içindeki bir sessizlikten başka bir şey olmaması gibi, narin bir sesin çınlayıp kaybolduğu, yıldızları içine alacak kadar geniş bir boşluğa.

Özel bir kadının ansızın tanınması. İnsanın kendi karanlık yönlerini açıkça ifade edebilmesi ve yaşam boyu baş başa kalınacağına inanılan şeylerde hissedilen şaşırtıcı uyum duygusu. Her daim inançlı ve mutluluğa hazır bir insanın gücü ve sıcaklığı ve gülümsemesinin diplerindeki güzel matem...

Raul saat sekiz buçuğa doğru kata çıktığında Marie'nin oda kapısı açık. Yatak boş ve önlük giymiş bir adam camları silerken başıyla selam veriyor. Yatak şiltesinin yanına yara bantları yapıştırılmış, birkaç tane lastik eldiven ve drenaj sıvısının olduğu plastik torba banyoda. Sabunun üzerinde tek bir kırmızı saç teli, komodinin üzerindeyse hasta dosyası ve imzalaması için Marie'ye veremediği form, noktalı çizginin yanında bir soru işareti ve bir anlığına —temizlik yapan adam pencereyi üstten açıyor ve camda yayaların yansıması görülüyor— ezilmiş yastığın üzerinde Marie'nin başının şeklini gördüğünü sanıyor, bir siluetin emaresi.

Deniz Kenarında Geyikler

TELEFON akşam geç saatte, kızımın bezini bağlarken geldi. Ekrandaki numara yabancıydı; ahizeyi omzuma sıkıştırdım ve Alina'nın pudrasının kapağını açtım, folyoyu deliklerden çektim.

Bir erkek sesi, dolgun ama yorgun; hafta başında iş başvurumu reddetmiş olan Kappeln'deki şirketin yöneticisi. Saat sekize geliyordu ama anlaşılan hâlâ ofisindeydi. Faks cihazı ve yazıcı sesleri ışıtılıyordu ve nazikçe rahatsız edip etmediğini sordu. Hayır, dedim ve sesimin kinayeli çıkmasına özen gösterdim, "izin verin de elimdeki bebek bezini atayım."

"Ah, Tanrım." Boğazını temizledi. "Şu ufaklıklar... Bizde de var böyle bir tekne kazıntısı. Çok tatlılar, değil mi? Neşe kaynağı. Ama bir bakmışsınız sigaranızı yine terasta içiyorsunuz."

"Hem de bu havada," dedim gülümseyerek; adam sustu ve kâğıtları karıştırmaya başladı.

"Eh, zaten eve gidebildiğim yok." Sonra sadede geldi. Görüşmedeki rakibem yanlış beyanda bulunmuş ve bununla sınavı etkilemişti, dolayısıyla onu işe almayacaklardı. Eğer onun yerine işi kabul etmeye hazırsam, ertesi sabah bir görüşme için beni davet etmek istiyordu.

Alina telefonun kordonunu ısırdı, her yanını salya içinde bıraktı; ona pantolonunu giydirip gömleğini ilikledim. Gömleğin kolunda bir delik vardı. "Pekâlâ, gelebilirim. Belgelerimi yeniden yanımda getirmeme gerek var mı?"

Bilgisayarının tuşlarına bastı. "Neleri? Neden? Onlar burada, elimizin altında. Deminden beri umut dolu gözlerinizin içine bakıp hangi yeni banknotun mavisinin bununla boy ölçüşebileceğini düşünüyorum. Siz biliyor musunuz?"

Bez değiştirme masasının üzerindeki ampulü söndürdüm. "Bilmem. En kötü ihtimalle her zaman en büyüğüdür."

Hırıltılı bir sesle güldü. "İşte duymak istediğim cevap!" Sonra telefonu kapattı, ben de ufaklığı yatağına koydum ve çanların asılı olduğu denge düzeneğini ona uzattım. Ama Alina yorulmuştu bile ve ona alçak sesle "Beytleheym Üzerindeki Yıldız" ile "Koş, Küçük Avcı, Koş" ninnilerini söyledikten sonra uyuyakaldı.

Kısacık koridordan geçip odama geldim ve ince çizgili takımımı dolaptan çıkardım ve bir yandan ütü yaparken kimlere telefon edebileceğimi düşündüm. En yakın arkadaşım Karin, çocuklarıyla beraber Tirol'deydi, kayak için; Hanne hastanede yatıyordu ve Alina'yı yaşıtım bir Çek olan on birinci kattaki komşuma bırakmak istemiyordum artık. Kızım için deliriyordu, o kadarına diyecek yok, ona gittiğinde kapılara resim yapmasına bile izin vardı. Ama geçenlerde asansörde karşılaştığımızda şnaps kokuyordu.

Balkona çıktım, çamaşır makinesindeki örtüyü çıkardım. Kocaman kar taneleri, etraftaki yüksek binaların pencerelerinden yansıyan ışığın içinden geçti; sokak lambalarının tepesindeki gevşek kar öbekleri birer şapkayı andırıyordu. Kapıyı yeniden kapattım ve en sevdiğim bluzumun düğmesini yerine dikerken, odaya ansızın kek kokusu doldu, belki de sadece anısı ve Bayan Lohan'ı düşündürttü, mayalı hamur ve kurabiye dolu pasta kalıplarını. Ufaklığa birkaç saatliğine bakabilir, hiç mesele de olmaz, yolum biraz uzar, o kadar. Telefon numarasını hâlâ ezbere biliyordum.

Ertesi sabah şiddetli bir boğaz ağrım vardı, hiç yutkunamıyorum. Birkaç Aspirin attım ağzıma, içi kürklü çizmelerimi giydim ve topuklu ayakkabıları çantama yerleştirdim. Paslı arabamın üzerindeki karı yere süpürürken, bina görevlimiz Bay Rahn, Alina'yı kucağına aldı. Ağzıyla komik sesler çıkarıp bir yandan da bira göbeğini sallıyordu ama bebek gülmek bilmedi. Onun yerine adamı dikkatle izledi ve kırmızı suratındaki kısa sakallara dokundu.

Araba marş aldı, yan aynaya baktım. Üzerine kar yağmamış olan dörtgen yağ içinde kalmıştı. Yavaşça, kente giden ve bu arada tuz atılmış olduğunu tahmin ettiğim otoyola çıktım; lastiklerimden erimiş kar sesi geliyordu ve beni sollayan kamyonlar ön camımdan herhangi bir şey görmeme engel oluyordu. Ancak sanayi bölgesini geçtikten sonra yeniden gökyüzünü görebildim, yumuşak bir mavi, çıplak orman ve tavşan izleriyle dolu tarlaların üzerinde asılı duran ve bunların da uzaklarda mavi görünmesini sağlayan gökyüzünü. Alina bebek koltuğunda uyuyordu.

Kasabaya giden yolun iki yanındaki mürver fundalıkları budanmıştı, kırmızı levhalarla satılık arsalar işaret ediliyordu. Ama bunların dışında hiçbir şey değişmemişti. Ezilmiş çöp konteyneri evin önündeydi ve bahçedeki karların arasından taştan bir yeldeğirmeninin kanatlarıyla rengârenk boyanmış bir tulumbanın kolu yükseliyordu. Bayan Lohan, sanki aradan hiç zaman geçmemişçesine hâlâ aynı zambak desenli önlüğü takıyordu.

Bana gülümseyerek kapıyı açık tuttu, ben de kapıdan koridor boyunca içeri, ta oturma odasına ve ötesine baktım: Sadece üstteki dörtte birlik kısmına perde çekilmiş büyük pencerenin birkaç metre ötesinde orman başlıyordu. Ormanın hemen önüneyse bir araç gereç deposu yapılmıştı. Yosun bağlamış bir çit ise yabani hayvanları evden uzak tutuyordu. Yine de zaman zaman, özellikle de yaz başlarında geyikler evin yakınına geliyor ve taze gül goncalarını yiyordu. Alina'nın şapkasını çıkardım. "Ne güzel kokuyor burası! Bir şey mi pişirdiniz?"

Bayan Lohan küçük kaz tüyü montu gardıroba astı. "Yok canım. Kime pişireceğim ki! Artık kimse ziyaretime gelmiyor. Kahve ister misiniz?"

Montumu çıkarmadım. Koltukların üstüne dantelli örtüler serilmişti ve kromlu çaydanlığın üzerinde, çam dallarından bir örgünün içine oturtulmuş mor renkli mumun ince yansıması görülüyordu. Ayaklı saat sekizi çaldı. "İyisi mi almayayım. Hemen gitmem gerek."

Bayan Lohan elinin tersiyle Alina'nın yanağını okşadı, onu kanepeye oturtup bağcıklarını çözmeye koyuldu. Ama hâlâ uyku mahmuru olan ufaklık korku dolu gözlerle etrafına bakındı. Alt dudağını sarkıttı, ben de bunun üzerine çömeldim. "Merak etme hayatım, sakin ol. Buraya daha önce kaç kez geldin, hatırlamıyor musun? Annecik birazdan dönecek."

Kazağının eteğini çekiştirdi ve ansızın kızaran başını iki yana salladı. İlk gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Bayan Lohan dolabın birinin kapağını açtı. "Ne kadar oldu şimdi? İki mi?

"Neredeyse üç yaşında. Hâlâ konuşmuyor. Tek kelime bile. Oysa her şey yolunda — en azından doktorlar öyle diyor."

"Aman canım, olur daha. Zaten dünyada fazla gevezelik ediliyor."

Alina'ya mantardan birkaç bardak altlığı uzattı. Ama Alina minicik yumruklarıyla gözlerini sildi ve hiçbir tepki vermedi. Ancak yuvarlakları tek tek, yarım daire oluşturacak şekilde önüne dizdiğimde ağlamayı kesti,

onlara merak içinde dokundu ve hepsini bir araya topladı. "La!" dedi ve Bayan Lohan kızımın pabuçlarını çıkardı.

"İşte. Ben buna bir hitap derim."

"Ohoo. Bir de La, la! derse, o zaman ona şarkı söylemeniz gerekir. Örneğin 'Koş, Küçük Avcı, Koş!'u."

"Aman tanrım! Bu korkunç sesimle mi?"

Kapıya kadar bana eşlik etti, orada yakamdan bir şey aldı. Dudaklarının çevresinde acı bir ifade gördüm sandım ama gözleri iyilik doluydu. "Peki öyleyse. Bol şans Doktor Hanım. En azından sağlam bir şirket. Kocam yıllarca oranın çimlerini biçti. Döndüğünüzde de fırından yeni çıkmış kekimiz olacak."

Mantomun önünü ilikledim, otomobilimin kapısını açtım. Bayan Lohan otomobilimi ve jant kapağı eksik tekerleğimi süzdü ama bir şey söylemedi; önlüğünün cebinde bir şeyler aradı. Sonra eskiden geldiğim yönü işaret edip sordu: "Ee? Her şey atlatıldı mı?"

"Eh işte," dedim, "avukatlarla bir görüşme daha var. Ama ondan sonra mahkemeye çıkılacak."

Başını belli belirsiz aşağı yukarı salladı ve yaşlı kadınların yaptığı gibi dikkatli şekilde parmaklarını saçlarından geçirdi. "Ah kızım... Bütün bunlar ne kadar üzücü, değil mi? Ama belki de siz haklısınız. Benim kafasızı düşündüğümde! Kırk yıldan uzun süre beraberdik ve belki de ayrılsak her şey daha kolay olurdu diye düşünüyorum bazen. Ama bir bakmışsın ki çok geç." Elini kaldırdı. "Unutma: Fırından yeni çıkmış kek!"

Bir bacağımı otomobile atmış haldeyken kadının yanından baktığımda evin içini görüyordum. Alina yastıkların arasında sessizce oturmuş bardak altlıklarını da önüne koymuştu — bir yuvarlak, bir kare, dümdüz sırayla. Sonra motoru çalıştırdım ve ağır tempoda kasabadan çıktım.

Aslında büyük bir mülk olan ve eskiden bir çorba markasının etiketinde resmi bulunan şato çalı çırpıyla çevriliydi. Kulesinde sıva kalmamıştı, kapı ve pencereleri kontraplak ile kapatılmıştı, ahırlarsa dökülüyordu. Eski sağımhanede içecek satılıyordu. Betonu dökülen çeşmenin durduğu meydanı geçtim ve Kastanienallee Sokağı'nın girişi önünde fren yaptım. Ama kalın, yaşlılıktan eğri büğrü olmuş ağaç gövdelerinin arasından hiçbir şey göremedim.

Komşu araziler üzerinde de inşaat yapılmıştı ve etrafta ne bir otomobil ne de insan görebildiğimden sokağa girdim ve garajın önüne park ettim.

Beyaz, çatı terası olan tek katlı bir küp, kocaman pencereleri olan küçük bir ev, özel bir şey değil. Camlarda, üzerinde bir cep telefonu numarası yazılı olan ve yoğuşma suyuyla lekelenmiş parlak kırmızı renkli ilanlar yapıştırılmış olmasa insan dikkat bile etmeden önünden geçip gidebilir. Binanın giriş kapısına giden yolda birkaç kuşun ayak izleri; kar tabakasının altında bahçenin ekili olup olmadığını anlamak mümkün değil. Yeni ekilmiş ağaç görülmüyor ortalıkta.

Uzun süre hareketsiz halde otomobilin içinde bekleyip evi izledim. Ateşim yükselmişti sanki. Buraya ektiğimiz ilk bitki olan yalancı iğdenin önceki yazdan kalma meyvelerinin turuncusu beyaza dönmüştü. Kromla kaplanmış baca kış güneşi altında ışıldıyordu ve rüzgâr, çıkan dumanı batıya doğru sürüklediğinde gölgesi binanın cephesine düşüyordu. Sonunda otomobilden inip kapıya gittim. Zilin üzerinde herhangi bir isim yoktu, ben de plastik çöp kovalarının durduğu büyük kutunun etrafından dolaşıp hala bir harç karma makinesinin durduğu bahçenin arka kısmına gittim. Makinenin tamburundaki su donmuş, bir iş eldivenin parmakları buzun dışında kalmıştı. Terasta da kuş ayaklarının izleri vardı, büyük izler, tırnaklarının arasında perdeler belli oluyordu. Buzlu camdan kapının önüne geçtim, elimi gözlerime siper yaptım, oturma odasında kimsenin olmadığını gördüm; önü açık şöminenin içinde bir bidon ahşap temizleyici, yemek odasının arka tarafındaysa bir merdiven duruyordu. Sağda solda bazı rabıtalar eksik olmasına karşın geri kalan her yer temiz ve sorunsuz görünüyordu, nasıl derler, taşınmaya hazır. Bir sonraki pencereli kapıya, mutfak tarafına yöneldim. Dolaplar ve masa paslanmaz çeliktendi, koruyucu folyosu hâlâ üzerinde. Soluğumun buharını camdan sildiğimde arkamda bir çıtırtı işittim. Sanki birisi üzeri donmuş bir su birikintisine basmış gibi; arkama döndüm.

Yandaki yeni binanın bahçesindeki adam kucağında tuttuğu kedinin kulaklarının arkasını kaşıyordu. Oldukça kiloluydu, üzerinde bir balıkçı kazağı ve fitilli kadifeden bir pantolon vardı ve fırça gibi saçları gümüş rengi parlıyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim.

"Evle mi ilgileniyorsunuz?"

Omuz silkmeme karşın başımı evet anlamında salladım, adam biraz daha yaklaştı. Kedinin gözlerinin yeşili sarıya döndü, boynunda çanlı bir pire tasması vardı; adam tokalaşmak için elini uzattığında parmaklarımın ne

kadar soğuk olduğunu hissettim. "Adım Orbach. Şurada oturuyorum. Eğer evi görmek isterseniz..." Elini pantolon cebine soktu. "Anahtar yanımda."

"Teşekkür ederim." Saatin kaç olduğunu pekâlâ bilmeme karşın yine de kol saatime baktım. "Öylesine bakıyorum. Belki başka bir zaman."

"Hadi ama! Bir kere gelmişsiniz işte! İyi komşularımın olması benim de işime gelir, değil mi? Hele sizin gibi zarif ve hoş bir hanım... Teatral bir ifadeyle göz kırptı, ben de gülüp bir adım geri çekildim. Rujum geldi aklıma.

Dilimle ön dişlerimi sildim, adam da, eskiden sık sık elimde tuttuğum o anahtar demetini çıkardı cebinden; anahtarlık zeytin ağacındandı. Anahtarların en küçüğüyle teras kapısını açtı ve içeriye davet eden bir jest yaptı. İçerisi nikotin kokuyordu. "Ama lütfen ayakkabılarınızı çıkarın. Yerler henüz cilalanmadı."

O da lastik ayakkabılarını çıkardı, sonra eğilip parlak siyah renkli kediyi parkenin üzerine bıraktı. Kedi bir an durup bir güderi bezi kokladı, ardından odayı katedip yemek odasında gözden kayboldu. Bu sırada alçak sesle miyavladı ve bir anda evde birileri yaşıyormuş hissine kapıldım.

Kapının yanında olması gereken termostat artık takılmıştı ama mutfakta hâlâ davlumbaz eksikti ve konuk banyosunda bir fayans duvardan düşmüştü. Ahşap merdivenin altına dosya klasörleriyle yüklü küçük bir raf takılmıştı; klasörlerin büyük kısmında benim yazım vardı; sözleşmeler, planlar, teminat mühletleri. Bunların üzerinde bir tente kumaşının numune kataloğu duruyordu; koridorda durup yukarı baktım.

"Hiç fena değil, öyle mi?" Adam kapıdaki mektup kutusuna sıkıştırılmış birkaç prospektüsü, el ilanını çekip aldı ve onları buruşturdu. "Açık konuşmak gerekirse, bana göre fazla sade. Ben daha ziyade romantik bir üslubu severim, sağda solda kemerli kapılar, şöyle güzel bir kartonpiyer, kıvrımlı kapı kolları. Ama böylesini beğenen de olursa, neden olmasın." Ensesini ovuşturdu. "Size uyar burası, hemen anladım."

Üst kata çıktım, adam da elindeki kâğıt topağını bir kartonun içine attı. "Bu arada, eğer hiçbir yerde petek görmediğinize şaşırdıysanız, buranın esprilerinden biri bu. Hepsi sıvanın altında, bir tür yerden ısıtma gibi..." Basamaklar adımları altında inledi, ağır ağır soluyarak sahanlığa ulaştı."... ama bunun farkı duvarın içinde olması. Ben de böyle bir şeyin varlığından haberdar değildim. Bana sorarsan, kalorifer peteklerinin daha sıcak bir görüntüsü var. İstediğinde sırtını yaslar ya da üzerine çorap serersin, değil

mi? Ama sıcaklık açısından böylesi daha iyiymiş. En azından mimar öyle olduğunu söylüyor."

Ellerim paltomun ceplerinde çocuk odasında etrafıma bakındım. Yatak odasından çok daha büyüktü, neredeyse iki katı kadardı ve leke ve çizikleri düşünerek yeri plastik döşemeyle kaplatmıştık. Burada da bazı rabıtalar eksikti, bir elektrik şalteri de sıvayla tam kapatılmamıştı henüz.

Adam eşiği geçti, kollarını göğsünün önünde birleştirdi ve benimle beraber pencerenin yanındaki duvara, oradaki izlere baktı. Boya izleri tam kapatamamıştı. "Eh," dedi, "bunlar da herkesin dikkatini çekiyor... Çocukça bir şey diyebilirsiniz." Başını iki yana salladı. "Saçma sapan bir şey işte, değil mi? Taze alçılı sıvanın metrekaresinin kaça çıktığını biliyor musunuz? Sonra da kalkmışlar, hem baba, hem anne hem de bebek pençelerini bastırıp iz bırakmışlar! Üstelik ebediyen. Hoş, o da gelip çattı ya."

Burnundan soluk verdi ve bana baktı. Gözlerinin kenarından birer ışın gibi dağılan kırışıklar, teninin renginden daha açıktı ve bakışları bana metalden gibi göründü. "Rimeliniz mi akıyor sizin?"

"Öyle mi? Olabilir..." Sırtımı ona döndüm. Parmaklarım titriyordu. "Suya pek dayanıklı değil de." Siyah boya elimin tersinden aktı; aceleyle döner merdiveni işaret ettim. Kalın pleksiglastan yapılmıştı. "Peki bu nereye çıkıyor?"

Adam bir kalp atımı süresince beni izledi sadece; sonra arkasına döndü, ceplerinde yeniden bir anahtar aramaya koyuldu ve seslendi: "Yaa! Bunu bilmek istersiniz değil mi? Evin en güzel yanı da bu. Gelin benimle bakalım!"

Suratında bir sırıtmayla önden yürüdü. Hemen fondötenimi çıkarıp aynaya baktım. Gözlerimi kurulamak için kullandığım kâğıt mendilin üzerine birkaç kirpiğimin izi çıktı; mendili merdivenin altına bırakıp adamla beraber dar merdivene tırmandım. Çelik kapı o zamandan bu yana boyanmıştı ama adam onu açarken zorlandı. Terastaki kar epey yüksekti ve adamın tüm ağırlığıyla kapıya abanması gerekmişti. Sonra bir adım geriledi ve geniş bir kol hareketiyle havayı işaret etti. "Nasıl? Güzel manzara değil mi?"

Sert bir rüzgâr saçlarımı dağıttı, paspasın üzerinde durdum. Yumuşakça alçalan ve ara sıra fundalık, ağaç ya da sazdan çatılmış çatılar tarafından kesintiye uğrayan dalgaların üzerinde güneşle aydınlanmış topraklar, çayır ve beyaza kesmiş tarlalar denize kadar uzanıyordu. Görünürde tek bir insan

bile yoktu ama küçük, birbirinden uzak duran evlerin yamuk bacalarından çıkan duman göğe yükseliyor, mavinin içinde kayboluyordu. Deniz kıyısını görmekse mümkün değildi. Devasa, çarpık köşeleri olan buz parçaları kıyıya yığılmıştı, sonsuza dek uzanıyor gibi görünen, içi yer yer turkuvaz rengi almış bu duvarın üzeri rüzgârın taşıdığı karla örtülüydü. Birkaç martı buz kütlelerinin üzerine konmuştu.

Derin bir soluk aldım, soğuk havayı ciğerlerimin ta içinde hissettim ve hindistancevizinden örülmüş paspasın kısa tüyleri çoraplarımın üzerinden ayağıma battı. Ne var ki kaçan çorabımı düşünmek yerine kolumu uzatıp kumsalı işaret ettim. "Şuraya bakın! Baksanıza, şurada!"

Adam güldü, bir amcanınki gibiydi gülüşü. "Evet, genç hanım. İşte orası Baltık Denizi. Üstelik fiyata dahil."

"Hayır, önünde. Önünde!

Başını aşağı yukarı salladı. "Sürüklenmiş buz. Havanın soğukluğu düşünüldüğünde şaşmamak gerek. Buzlar gün geçtikçe daha da yükseliyor, iskelelere zarar veriyor, geceleri çatırtılarını ta buradan işitebilirsiniz. Neyse ki benim teknem sundurmada.

Göbeğini kaşıdı. "Siz başka bir şeyi mi gösterdiniz?"

Eşiği geçtim. "Görmüyor musunuz? Buzların önünde hayvanlar yürüyor, geyikler! Altı, yok hayır, yedi tane!"

Adam gözlerini kırpıştırdı."Şey. Olabilir. Uzak gözlüğüm yanımda değil. Şu sıralar avlanmalarının yasak olduğunu biliyorlar.Kıyıya inip orada yosun falan arıyorlar. Ya da donmuş deniz suyunu yalıyorlar. Baksanıza, ne yapıyorsunuz siz? Ayağınızda ayakkabı yok sizin! Hastalanmak mı niyetiniz?"

Yürümeye devam ettim, kar sertti, rüzgarla bilenmiş gibi, ayaklarımın altında gıcırdadı, baldırlarıma kadar karın içine gömüldüm. Bir yerlerde odun yakılıyordu, kayın kütükleri, belki de füme yapmak için, güzel kokuyordu; parmaklığa yaklaşıp korkuluğu iki elimle kavradım.

Hayvanlar acelesizce, arka arkaya dizilmiş halde kıyı boyunca yürüdü. Toynak izlerinin oluşturduğu uzun çizgi rüzgar tarafından hemen silindi; ara sıra içlerinden biri duruyor ya da karı kokluyordu. Kürkleri kahverengiden ziyade griydi kuyrukların altı beyaz, burunlarıysa simsiyah parlıyordu ve bir tanesi göğe bakar gibi başını geriye attığında ağzından buharın yükseldiği görür gibi oldum. Sürüklenen buzların ötesinde deniz buzlar batıp çıktığı yeşil suyun üzerinde petrol tankerleri, yük ve çok katlı

feribotlar batıdan doğuya ya da aksi yöndeki rotalarını izlerken adam o anda anlamadığım bir şey söyledi. Gözlerimi kapattım. "Geyikler mi?" dedim ve yutkunmak zorunda kaldım. Rüzgârın tadı tuzluydu. "Deniz kenarında geyikler mi?"

Aralarında bir de erkek keçi vardı; boynuzları tuhaf biçimde kalın ve uçları yuvarlaktı, kadifeyle kaplı gibi. Güneş bu sabah pek kuvvetli değildi ve hayvanların sahile yayılan uçuk gri gölgeleri birbirinin içine girip yeniden ayrılıyordu. Bir parça kumul çimeni altın rengi parladı, gıcırdayan buzların ardında, sürüklenen buz parçalarının kenarlarındaki berrak buz sarkıtlarının oradan bir yerden su püskürdü, ben de elimi bir kez daha gözkapaklarımda gezdirip arkama döndüm.

Mantomun etekleri karı yalıyordu ve komşu adam kaşlarını çatarak elindeki anahtarları şıngırdattı. "Buyurun işte, çoraplarınız ıslandı. Başını iki yana sallayarak ayaklarımı işaret etti. "Bakın, evde ayak izlerinizi bıraktınız bile."

Makarna İster misin?

FIRTINA gece boyunca pencerenin önüne kuru yaprak yığmıştı, huş yaprakları, cama yapışmışlardı. Kız kardeşine telefon ettiğinde saat daha yedi bile değildi; buna rağmen Elisabeth telefonu hemen açtı ve her zaman yaptığının aksine soyadını söylemedi; onun yerine sadece, "Evet?" dedi ve sesi sanki telefonu bekliyormuş gibi geldi.

"Merhaba, benim." Andrea uzaklardan bir düdük sesi işitti, cayırtı, burma sesleri, çeliğin çelikle teması; kız kardeşi Leipzig Tren İstasyonu'nun yakınında oturuyordu. "Uyandırdım mı?"

"Yok hayır. İşbaşı yapmam gerekiyor. Nasılsınız? Problem çocuğumuz nasıl bakalım?"

"Şey..." Dumanı ahizenin yanından boşa üfledi ve izmariti tepeleme dolu küllükte söndürdü. "Şimdi daha iyiyiz."

"Neden?"

Omuz silkti. Evin önündeki sokak lambasının ışığı yüzünden kuru yaprakların gölgesi duvara düşüyordu, tırtıklı kenarlı. "Daha dün öyle bir hisse kapıldım. Dedim ki, zor kısmını atlattık sayılır. Huzur içinde uyuyordu, tamam mı, sonra bir daha sıçtı, kalktım bezini değiştirdim. Farkında bile değildi sanırım, kendi kendine sayıklıyordu. Sonra, gece yarısına doğru, elimde Gogol'üm ve bir fincan çayla koltuğuma oturmuştum ki bana bakıyor, gözleri böyle kocaman, berrak... Tanrım! Onları en son ne zaman bu kadar berrak görmüştüm, Elli? Harikulade. Ufaklık, diye düşündüm, hangi dünyadan izliyorsun beni küçük adam. Sonra ağlamaya başladı. Başta ses çıkarmadan, gözyaşları öylece süzüldü yüzünden, ben de yanına oturup, neyin var, buradayım ya, dedim. Korkma. Niye ağlıyorsun şimdi... Avutmasını hiç bilemedim zaten. Ansızın yüksek sesle iç çekti, katılır gibi sarsıldı ve bir daha da durmak bilmedi. Yün yeleğime yapıştı, neredeyse düğmelerini koparacaktı, öyle çaresizdim ki... Hep aynı şeyi söyledim: Tamam canım, buradayım ben! Evet, buradayım işte! Ve başını

okşadım. Neredeyse ben de ağlayacaktım. Sonra sakinleşti ve uykuya daldı. Rahatlamış görünüyordu, işte o zaman dedim kendime: Az kaldı, atlattık sayılır."

Soğuk çayından bir yudum aldı. "Tüh, sigaram bitmiş... Biliyor musun, bugün öğleden sonra konuştu, önce sessizce; kulağımı dudaklarına yaklaştırmam gerekiyordu. Tatlı bir şeyler istiyormuş, bir de klavyeyi kapatıp üzerini örtmeliymişim. Oysa klavyenin üzerinde her zamanki gibi ipek bir bez vardı. Ardından her yanını kaşıdı ve şöyle dedi: İkimiz için bir çıkış yolu bilsem keşke. Bizi yine içeri tıkarlar. Artık kaçalım buradan be! Hâlâ Golm'de olduğumuzu sanıyordu herhalde."

Kız kardeşi boğazını temizledi. "Andi?"

"Bir dakika, bekle... Hatta söylediğine güldük bile. Sonra ansızın ayağa kalkmak istiyor, düşünsene. Haftalardır ilk kez. Dedim ki, sana ne oldu böyle? Bir şeyler yemen gerek, dedi. Sıcak bir şeyler. Sana bir şeyler hazırlayacağım. Bunu derken bir yandan da kolluktan kendini yukarı çekmeye çalışıyor. Delirdin galiba, deyip omzuna yapışıyorum. Kalkma yerinden! Tanrım, o omuzlar... Eskiden nasıl kalıplı bir adamdı, hatırlıyor musun? İnat etti, illa mutfağa gitmek istiyordu. İki elimle omuzlarından bastırdım, o da salak sakalının arasından bana gülümsedi, acayip kinayeli görünüyordu. Sana kim yemek pişirecek, küçük oburcuk, dedi. Sen suyun bile altını tutturursun. Sonra kısık sesle ekledi: Makarna mı Andi? Makarna ister misin?" Genzini temizledi. "Hey yüce tanrım..."

Kız kardeşi derin bir soluk aldı. "Ne zaman öldü?"

Andrea sustu. Sanki karşısındaki kendini görebiliyormuş gibi başını yukarı aşağı salladı, boş paketi buruşturdu.

"Kızım, duyuyor musun?"

"Ne? Evet. Bilmiyorum, Elisabeth. Sızmışım, koltukta, kitap kucağımda, uyandığımdaysa rengi soluktu, balmumu gibi. Şakakları çökmüş, gözkapakları griye kesmişti, elini okşadığımda olan biteni anlamıştım. Ne oldu, oğlum, dedim. Öldün mü? Sonra da öptüm onu, defalarca, soluğunu hissedemedim, bir parça bile. Neredeyse tokadı patlatacaktım, geri zekâlı herif!"

Bunun üzerine ağlamaya başladı, Elisabeth de sustu. Ayağa kalkmış olmalıydı; parkeler gıcırdadı, bir dolap kapağı çarptı ve kâğıt hışırtısı işitildi. Arka planda bir kahve makinesi gurulduyordu. "Bak şimdi: Saat dokuz ellide ICE kalkıyor. Ona binersem on iki olmadan Berlin-Zoo

Garı'nda, en geç yarımda da sende olurum. Sen de dinlen, duydun mu? Yanına uzan. Ben her şeyle ilgileneceğim."

Andrea elinin tersiyle burnunu sildi. "Sen de. Daracık kanepede nasıl yanına yatayım? Yatağında ölmek istemedi."

"Haklısın, kusura bakma. Unuttum. Hemen geliyorum ufaklık. Hemen istasyonu arayıp birkaç gün izin alıyorum, sonra baş başa karar veririz. Yapacak bir sürü ıvır zıvır iş var. Ha, bu arada: Gözkapaklarını kapatıp çenesini de bağlaman gerekiyor, duydun mu?"

"Ne? Neden?"

"Çünkü aksi halde çenesi açılır, eğer şimdiye kadar açılmadıysa tabii. Ölü katılığı devreye girdiğinde de bir daha kapatamayız. O yüzden çenesini bir şeyle bağla. Klinikte yapışkanlı bant kullanıyoruz, ondan yoksa atkı da sarsan olur. Başının üzerinde düğüm at. Yapabilir misin?"

Andrea mutfakta etrafına bakındı. "Bilemiyorum..."

"Bilemiyorum da ne demek! Elbette yapabilirsin. Öyle kalırsa nasıl görünür sanıyorsun... Git, bir atkı al. Birazdan görüşürüz, tamam mı?"

"Teşekkür ederim. Ha, bu arada, Elli?"

"Evet?"

"Annemi sen arasan olur mu? Gerulfu pek severdi biliyorsun, şimdi telefonda hüngür hüngür ağlarsa, dayanamam buna. Sakın ola buraya gelmeye kalkmasın! Her şeyim var, öyle de ona. Çayım var, kitaplarım var... Kesinlikle cenazeden önce gelmesin!"

"Tamam. Ararım."

"Ha, bir şey daha var: Gelirken bana da sigara getirir misin? Bir karton."

"Elbette. Birazdan görüşürüz."

Kız kardeşi telefonu kapattı, o da gözlerini yumdu. Bir anlığına evdeki sessizlik iyice yayıldı. Seslerin olmamasından kaynaklanmıyordu sessizlik; buzdolabı homurdanıyor, birisi merdivenleri iniyor ve kapının altından gelen ıslık sesi şeklinde hava akımı işitiliyordu. Kapının arkasında bir şey vardı, Andrea portmantoya gidip kocasının trençkotunun ceplerini karıştırdı. Sadece bir paket Gizeh marka sigara sarma kâğıdı bulabildi. Sonra trençkotun kolunun içinden atkıyı aldı, ince bir şerit oluşturacak şekilde katladı. Atkı Gerulfun tütünü kokuyordu.

Yatak odasında sadece okuma lambasını açtı. Kanepenin arkasına geçip kepenkleri, sabahın ilk ışıklarının bir kısmı içeri düşecek şekilde ayarladı. İnsanlar parkın içinden geçiyordu, sokak lambalarının bile fırtınayla

sallandığı bir havada şemsiyeleriyle trene ulaşmaya çalışıyorlardı; Andrea ölünün yüzüne baktı. Göz kapakları kapalıydı, normalde zarif görünen elmacıkkemikleri köşeliydi ve burun kanatları şeffafmış gibi geliyordu. Kılcal damarları, akşamkinden daha koyu renkti, Andrea içlerindeki kanın artık durmuş olduğuna hâlâ inanamıyordu. Parmaklarının tersiyle onun yanağını okşadı.

Sonunda atkıyı çenesinin altına yerleştirip iki ucunu başının üzerinde bağladı. Gerulfun başı hafifçe sallandı, dudaklarıysa dişsizmiş gibi biraz daha öne çıktı. Atkının siyah, ara sıra bir tanesi eğri duran yün püskülleri duyarga gibi saçlarının arasından uzanırken her şey öylesine gülünç görünüyordu ki, Andrea uzun süre atkıyı yeniden çözmeyi düşündü. Ardından kanepenin yanına oturdu, alnını kocasınınkine dayadı ve sessizce, neredeyse fısıldayarak, "Acıktım baba. Çok acıktım," dedi.

Gözyaşları, Gerulfun son haftada uzamış olan ve kırk beş yaşına rağmen hiç ak düşmemiş sakalına damladı. Burnunu çekti, örtüyü düzeltti ve kocasının kavisli kısımları maviye çalan tırnakları neredeyse bembeyaz olmuş ellerini göğsünde birleştirdikten sonra üzerindeki kazak ve kot pantolonla yatağa uzandı. Dışarıdaki trafik sesi arttı, günün ilk çocuk sesleri de işitildi, okula, otobüse giderken çıkardıkları sabah gürültüleri.

Hava aydınlandıkça ölünün silueti daha da belirginleşti, sanki hayatın gizli ama her daim mevcut olan temeli, saf soğukluk, görünür hale gelmişçesine Andrea'nın ürpermesine neden olan ciddi bir profil. Ama teskin edici bir yanı da vardı bu sonluluğun, ölüm ona artık o kadar da kötü gelmiyordu. Hissettiği sadece ölüm korkusuydu; gözyaşlarını bir yastıkla kuruladı, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı ve mırıldandı: "Pekâlâ, başımıza bu da geldi."

Bunun ardından gözlerini kapadı ve uykuya dalmasına rağmen her şeyi işitmeye devam etti: Binanın bir yerlerinde çalışan ustalar, ağaçlarda bir saksağan, piyano müziğini andıran bir şeyler; hatta Gerulfun karnından gelen guruldama sesleri. Düşünde dahiliye doktorunu ve onun, burnu üzerinde çatılan kalın beyaz kaşlarını gördü: Bana ne getirdiniz böyle? demişti. Ama dikkatlice bakıldığında ekrandaki bulgunun ardında, ultrason cihazının gri taramalı görüntüsünde neşeyle gülümseyen bir surat görülmüştü.

Kapı zilinin sesini telefon sandı ve diğer yana döndü. Ama ardından biri kapıya vurmaya başladı, posta kutusunun kapağı birkaç kez çarptı ve

Andrea yattığı yerde sıçradı. Fırtına dinmişti, huş ağacının pencere önündeki dalları güneşte cilalanmış gibi parlıyordu; koşarak amerikan mutfağa gitti ve yanından geçerken klavyenin çalıştığını gördü; sarı örtünün altından kontrol lambası parlıyordu. "Bir saniye!" dedi. "Geliyorum."

Kız kardeşi sigara içmezdi, hızla masanın üzerindeki küllüğü aldı, onu çöpe boşalttı. Kapının renkli camında görülen güllerin rengi koyulaşmıştı ve Andrea bir eliyle saçlarını geriye atarken, diğeriyle kapının zincirini açtı.

Holdeki adam başını eğdi. Çelik burunlu ayakkabıları, mavi bir iş pantolonu vardı üzerinde ve bir hortumu çaprazlama omzuna dolamıştı. Lambrilere yaslanmış halde borular görülüyordu, ince bakır borular ve paspasın önünde bir takım çantası vardı. "Kahretsin!" dedi adam ve çantayı almak için hızla öne eğildi. Sizleri uyandırdım mı? Gerçekten çok özür dilerim. Katzky'den geliyorum, termal bakım için. Hemen biter."

Andrea hiçbir şey söylemedi, adama anlamamış gözlerle bakakaldı. Yüzü çiçekbozuğuydu, sarıya çalan, dört bir yana dağılmış saçları, çeşit çeşit küpeler takılı kulaklarının üzerinden tıraşlanmıştı ve flanel gömleğinin açık yakasından deri bir kolyenin ucunda, muhtemelen madeni para olan bir metal görünüyordu. Merdivenlerden gelen sesler, ağır adım sesleri ve termal bakım sözcüklerini, anlamlarını bile bilmeden tekrarlayan Andrea gözlerini bir an kapattı. "Olamaz," dedi sessizce ve başını iki yana salladı. Sesi, ancak genzini temizledikten sonra anlaşılır çıktı. "Şu an ne yazık ki mümkün değil. Sonra, lütfen. Daha sonra gelin."

"Niye ki o?" diye böğürdü holün ucundaki tesviyecilerden biri. Komşuların zillerine basıyorlardı. "Randevu alıp çağırmıştınız bizi!"

Ama genç adam Andrea'nın yüzüne baktı ve sac takım çantasını yere bıraktı. Gözlerinin mavisi bir tuhaftı, deniz mavisi gibi, ellerini kemer hizasında arkasında birleştirdi ve mesai arkadaşı adına özür dilediğini düşündüren yumuşak bir sesle konuştu: "Pekâlâ, o zaman haftaya gelirim, dert değil. Ama o zaman gelişimizi yeniden ödemeniz gerekecek. Otuz kâğıt. Şimdi toptan hesaplarız hepsini."

Andrea başını olur anlamında sallayabildi ancak, kapı zincirini tuttu yeniden ve neredeyse kapıyı kapatmıştı ki, kaşında gümüş bir ok takılı olan adam tekrar konuştu: "Bekleyin! Bir saniye. Planlama yapabilmemiz için servis saatini belirlememiz gerekiyor. Bir de sizden bir ricam olacak." Ensesini kaşıdı. "Şey, biraz sıkıştım da... Yani hemen bir tuvaletinize girebilir miyim? Küçük. Hemen hallederim."

Andrea derin bir soluk aldı, kapıyı yeniden açtı. Adam mahcup bir ifadeyle gülümseyerek hortumu kapı kulbuna astı. Yolunu sormadan doğruca amerikan mutfaktan geçip banyoya girdi, Andrea da üzerinde hâlâ buruşturulmuş sigara paketinin durduğu oval masaya oturdu ve levazımatçı ilanlarını gazetenin altına sakladı. Bunun ardından kollarını göğsünde birleştirdi ve vazoda duran, bir zamanlar beyaz, şimdiyse ince balmumu gibi neredeyse şeffaflaşmış zambakları izledi.

Sifonun sesi işitildiğinde oturduğu yerde dikleşti. Lekeli havlu ve küvetin yanında duran içi idrar torbalarıyla dolu karton geldi aklına. Cıyaklama benzeri bir ses geldi, ardından pencerenin altındaki kalorifer peteğinden bir guruldama yükseldi ve nihayet adam mutfağa döndü, rahatlamış şekilde yanaklarını şişirdi."Oh, teşekkürler! Az kalsın..."

Ellerini pantolonuna sürterek kuruttu. "Sabahki hava ne fenaydı. Benim de her yanım et kesmiş. Bana kalsa yataktan çıkmazdım. Haydi ama, dedim kendi kendime, iki hap at, şöyle bir litre kadar da kahve içtin mi bir şeyin kalmaz! Daha neler! Kalbim göğsümden çıkacak, mesanem de çatlayacak gibi sürekli."

Tulumunun ceplerinde bir şeyler aradı ve bir paket Gauloises çıkardı. Elleri yara bere doluydu, başparmağının köküne nokta şeklinde dövmeler yaptırmıştı ve sigarasını dudaklarının arasına yerleştirirken odayı süzdü.

"Cici bir ev, parka da çok yakın. Burası Schöneberg mi, yoksa Friedenau mu sayılıyor?"

"Wilmersdorf," dedi Andrea ve çenesini ovuşturdu.

"Neresi neresi anlamak mümkün değil. Buralar güzel, değil mi? Benim oturduğum 'good old Kreuzberg' gibi çöp içinde kalmamış. Köpek pisliği de daha az burada. Kaç odalı ev? İki mi üç mü?"

Andrea önüne, masanın üzerine baktı, kocasının başparmağının tırnağıyla ahşap masaya çizdiği geometrik şekillere: Yamuklar, eşkenar dörtgenler, ışınlar; kaç hafta olmuştu? "İki," dedi başını kaldırırken. Bir saç perçemini kulağının arkasına sıkıştırdı ve sigaraları işaret etti. "Filtresiz mi onlar?"

Adamın kaşının üzerindeki ok titredi. "Olacağı bu," dedi ve paketi uzattı. "Bu kedi tamponu gibi şeyleri ya yakıp içeriz ya da şeker gibi yalarız, öyle değil mi?" Sigaranın selofanı içinde üzerine not yazılmış bir kâğıt vardı, majör akortlar; adam çakmağını yaktı. "Baksana, ısrarcı olmak istemem ama az önce kombiye bir göz attım: tertemiz. Neredeyse hiç işi yok. Yeni conta takılacak, kurumlu yerler fırçalanacak, basınç ayarlanacak, o kadar.

Hepi topu on dakika sürer. Hemen yapıvereyim mi? Ondan sonra isterse karakış gelsin."

Andrea dumanı burnundan üfledi ve adamın kol saatine bakmak için başını yana yatırdı, ama saatin camı yansıyordu. "Üstelik bir dahaki gelişimiz için vermeniz gereken paradan tasarruf edeceksiniz, dediğim gibi. Öyle paralar isteniyor ki günümüzde, bir akşam çıkıp yemek yersiniz."

Araları kahverengiye çalan kocaman dişlerini göstererek güldü, Andrea sonunda başını olumlu anlamda sallayınca. Ardından duvardaki regülatörü sıfıra getirdi, koridora bıraktığı hortumla araç gereci alıp kapıyı dirseğiyle kapadı. Bunları yaparken biryandan da ıslık çalıyordu; Andrea ayağa kalktı. Başı döndü ağır tütün yüzünden; iskemlenin arkalığına tutundu. "Çay demleyeyim mi?"

"Hee!" diye seslendi adam ve banyoya gitti. "Kahve desen, sağ ol, o işi hallettim derdim. Ama çay olur. Bu arada, adım Max."

Andrea ocağa su koydu, Max kombinin kaplamasını kaldırıp kapağı açtı. "Biliyor musun, bazen Kreuzberg'ten taşınmayı düşünüyorum. Apartman boşluğunda uyuşturucu bağımlıları geceliyor. Ama başka yerde de Almanlarla baş başa kalıyorsun, o da bir acayip. Buradaki insanlar nasıl? Komşular yani."

Küvetin kenarına çıkıp bacadaki kurumu sildi, Andrea yem bir poşet çay açtı. "Bilmem ki. Aslında sadece apartman görevlisini tanıyoruz. O da nazik biri."

"Eh, bu da bir şey." Bir tel fırçayla lamelleri temizledi. "Bizimkisi hıyarın teki. Sağcı olmuş bir Doğu Alman. Çöpü bile karıştırıyor herif. Kiracıların listesini tutuyorsa şaşırmam doğrusu. Dökülmüş pas parçacıklarını üfledi. "Sen Doğuya gidiyor musun hiç?"

"Hayır," dedi Andrea ve sigarasından bir soluk aldı, iyice içine çekti. "Artık gitmiyorum."

"Ben de öyle. Eğer illa gitmem gerekmiyorsa. Bazen o tarafta işimiz oluyor, o zaman herkes söyleniyor. Züppe herifler... Devamlı tependeler, kullandığın her contanın çetelesini tutuyorlar. Bir de sürekli sızlanıyorlar: Durumumuz şöyle kötü, böyle kötü. Git bak, her ailede iki ya da daha fazla araba var. İnsan Berlin'de arabayı ne yapar ki? Fıstık gibi hayatımız var, öyle değil mi? Bisiklet bile gerekmiyor bana. Ama bunlar sürekli sızlanıyor. Yani, anlıyorum tabii, en azından fakir olanlarını. Ama bu yüzden onları sempatik bulamıyorum. Gençseler şöyle düşünüyorum, sağcı! Yaşlılarsa,

eski Doğu Alman Devlet Güvenliği! Saçma olduğunun ben de farkındayım. Ama onlar da farklı değil.

Bir parça üstüpü kopardı ve bir kıymığın etrafına doladı. "Daha geçenlerde bir kulüpteyim, Friedrichshain'de, yanı neredeyse Kreuzberg sayılır, hemen yanımda bir kız, bizim yaşlarımızda, otuzlarının ortasında, hoş biri. Saçlar Doğu Alman sarısı ama bakışları östrojen yüklü, ben de dedim ki kendime: Haydi Max, iki Almanya'nın birleşmesine senin de katkın olsun.İyiydi de gerçekten, cıvata somun gibi. Sonra bir film koydum, birer sigara tüttürdük ki, bana ne sorsa beğenirsin: Duvar yıkılalı ne kadar oldu? Tam on altı yıl geçmiş üzerinden bana diyor ki, günün birinde bir Batılıyla yatacağım aklıma bile gelmezdi... Bir düşün! Cahillik değil mi bu? Berlin'in göbeğinde hele?"

Andrea süzgeci demlikten çıkardı ve dolaptan iki büyük fincan aldı. "Çay hazır. Maalesef limonum yok. Süt ister misin?"

"Sadece şeker," dedi ve Gauloises'ı işaret etti. "Bir tane daha istersen, keyfine bak!"

Çenesine kurum bulaşmıştı ve parmakları titriyordu; birkaç kristal şeker tanesi gazetenin üzerine döküldü. Kupa elinde pencereye yaklaştı ve dışarıyı izledi. Bulutlar çatıların üzerinden hızla geçiyordu, bir saksağan uçtu, az sonra bir İkincisi, elindeki kaşıkla camı tıklattı. "Bunlar oldukça yeni, öyle değil mi? Çift cam. Off be, bana da bunlardan lazım. Benim pencerelerin macunu dökülüyor. Gerçi evde en iyisinden kaloriferim var, kendim döşedim. Ama pencereler böyleyken nafile. Hep cereyan yapıyor, zaten sürekli çişimin gelmesinin nedeni de bu. İnceden esiyor, anladın mı? İnsanın kıçı donuyor."

Andrea'ya göz kırptı ve yine banyoya gitti. "Makinenin üzerindeki tıraş takımını kaldırabilir miyim? Şu boruya ulaşmam gerekiyor da."

"Elbette," dedi Andrea, paketin altına vurup bir sigara daha çıkardı ve onun yanan sigarasıyla yaktı. Ardından yatak odası kapısını, ancak; içeri girebileceği kadar açtı ve piyano taburesine yerleşti. Havada hafif bir idrar kokusu vardı, ellerini bacaklarının üzerine koydu ve altında yetişkin bezlerinin olduğu kutunun durduğu kanepeyi izledi. Gerulfun başı yastığa biraz daha gömülmüştü sanki, sakalları uzamıştı. Göz çukurlarının kenarları daha belirgindi, burnu sivri görünüyordu ama kırışıkların giderek belirsizleştiği alnında, müzisyen arkadaşlarıyla geçirdiği en kötü

akşamlarda dahi ona çocuksu bir saflık kazandıran o yumuşak ışıltı vardı hâlâ. Elinin üzerinde bir sinek yürüyordu.

Panjurlar tozla kaplanmıştı; duman bir güneş ışınının içinden geçti. "Tesisatçı geldi," diye mırıldandı. "Kalorifer bakımı. Uzun sürmeyecekmiş. Gitmeden önce bir de onları mı çağırdın? Yoksa o işi bina idaresi mi yapıyor? Hatırlayamıyorum...”

Sessizliğe kulak kabarttı ve bir an için Gerulfun göğüs kafesi hareket etmiş, soluk alıyormuş gibi oldu. Ama hareket eden huş ağacının dalları, tavana düşen gölgeleriydi. "İyi bir çocuk," diye devam etti ve tabure üzerinde döndü. "Adı Max. Müzisyenlik de yapıyor sanırım."

Bakışlarını altından tuşların belli olduğu sarı örtüye dikti. Sabahları sıklıkla olduğu üzere kuğular uçtu parkın üstünden, kanat sesleri şömine bacasında yankılandı ve Andrea serin, hafif yana kaymış ipek kumaşı parmak uçlarının altında hissetti. Oysa elini daha yerinden bile kaldırmamıştı. Uykuya dalmıştı ve kapı çaldığında irkildi. Sigarasının külü yere düştü. "Evet?" dedi. "Geliyorum."

Kapıyı yine ancak gerektiği kadar açtı ve arkasından yine kapattı. Max kalorifer peteğinin yanında durmuş vanaya taktığı küçük anahtarı çeviriyordu. Hava tıslayarak boşaldı, Max başıyla masanın üzerini işaret etti. "İşte bu kadar. Şu formu imzalayabilir misin? Bir de basıncı ayarladım mı işim bitiyor."

Andrea elini birkaç kalemle ataşların durduğu meyve kâsesine uzattı, Max ise borudan siyahımsı bir sıvının fışkırmasıyla yüzünü buruşturdu.

"Azizler adına, ne koku, değil mi? Ölü su bu." Küçük bir süngerle parkeyi sildi. "Hemen yan odaya da bakayım."

Kapı kolunu tutmasıyla Andrea başını kaldırdı. "Ne su dedin?"

Kapı klavyeye çarptı, ipek örtü tuşların üzerinden kaydı ve içeri giren Max elini boynuna götürüp asılı madeni parayı tuttu, Asya işi olmalıydı. "Tüh," diye fısıldadı geriye doğru adım atarken. "Burada birisi uyuyormuş. Ben de salak gibi içeri daldım! Çok özür dilerim. Nereden bilebilirdim. Erkek arkadaşın mı?"

Andrea başını iki yana salladı. "Kocam. Sorun değil. Uyumuyor."

"Öyle mi?" Soluk, kapalı panjurlar tarafından parçalara ayrılan ışıkta yüzü ancak ağır ağır belirginleşiyordu; Gerulf'un sadece alnı değil, gözkapakları da düzleşmişti.

"Hasta mı?"

"Hayır," dedi Andrea ve sigarasından bir soluk aldı. Form inceydi ve imzalarken yırtıldı; Andrea onu geri verip kalemi yeniden kâseye attı. "Gir içeri. Rahatsız etmezsin."

Ama Max olduğu yerde kaldı. Gözleri, çattığı kaşları yüzünden daha da koyulaşmış halde bir şey söylemeden bir anlığına dudaklarını hareket ettirdi. Çenesindeki sarı sakallar parlıyordu. "Neden? Yani sence..." İki elini saçlarından geçirdi, onları başının arkasında kenetledi ve Andrea'ya bakakaldı. "Hakikaten mi? Yani ölü mü?"

Sesi pürüzlü, neredeyse kırılacak haldeydi, Andrea çayından bir yudum aldı. "Evet, ulu Tanrım! Böyle şeyler oluyor." Rahat bir sesle konuşmak istiyordu, hatta biraz da neşeli ve Max'ın şok olmaması için gülümsemeye çalıştı. "İnsanlar ölür..." Bir damla gözyaşı ağzına geldi, kapıyı biraz daha araladı. "Petek koltuğun ardında."

Ama Max eşiği geçmedi. Arkasını döndü ve Andrea'ya çocukluğundaki mekanik kuklayı ve oyuncak hayvanları hatırlatan küçük anahtarını masanın üzerine bıraktı. Ardından banyoya gitti, kombinin kapağını yerine taktı, üstüpüyle yeri sildi ve araç gereçlerini takım çantasına yerleştirdi.

"Neden baştan söylemedin? Kimin aklına gelir böyle bir şey! Hemen ortadan kaybolurdum bilseydim! Peteklerin havasını alma işini sen de yapabilirsin. Anahtarı, petekten su gelene dek sola çevir. Yaparsın işte. Senin için bir şey yapabilir miyim? Yani, bir şey yapmamı ister misin? Birilerine telefon falan edilmesi gerekiyor mu?"

Andrea gözlerini bir anlığına kapattı. "Teşekkür ederim, çok naziksin. Kız kardeşim gelmek üzere."

"Öyle mi? Öyleyse..." Rahatlamış görünüyordu ve bir kez daha dönüp odada göz gezdirdi, ölünün profilini izleyen sakin bir bakış, bunu yaparken sanki hareket etmiyor, soluk almıyordu, sadece kalın boynunda atan nabzı deri kolyesini hareket ettiriyordu. "Hastaydı değil mi? Banyodaki torbayı görünce tahmin etmiştim... Ne zaman öldü?"

"Tam olarak bilmiyorum. Bu sabah erken saatlerde."

Takım çantasını aldı, hortumu omzuna doladı ve formu cebine tıkıştırdı.

"Kahretsin, ne denebilir ki. Böyle bir şey hiç başıma gelmedi." Duvardaki termostatı oda sıcaklığına getirdi. "Sigaramı sana bırakayım, olur mu?"

Bunun üzerine Andrea gülümsedi, kapıya kadar Max'a eşlik etti, o da paspasın üzerinde yeniden geri döndü. Arkasında kalan koridor eski panel

yüzünden karanlıktı ama gardırop aynasında sahanlıktaki pencerenin bir kısmı görülüyordu, kenarda kalan renkli cam, biraz güneş ve sona kalmış yeşil dallardan biri.

"Bir kankam vardı, uyuşturucu yüzünden öldü. Çıraklık eğitimini beraber aldık, hapiste. Dışarı çıktık, bir iş bulduk, bizimkisi gidip maaşı Südstern'deki torbacıya gömüyor falan filan. Tam tekmil hikâye. Ardından, bırakıp tedavi görüp yeniden başladıktan falan sonra benim gitarı bile tefeciye okutmuş, hakiki Gibson. Tepem fena attı! Ama sonra, onu çiçeklerin arasında yatarken gördüğümde, yüzünde saçma sapan bir makyajla, yani hayattaki tek hakiki dostumun... Öff, ne demeye çalışıyorum. Kendine dikkat et, tamam mı?"

Parmaklarını pantolonunun bacağına sildi, elini uzattı, Andrea başını evet anlamında salladı ve ansızın gözlerinin ne kadar büyük, gözbebeklerinin tuhaf biçimde ne kadar parlak olduğunu gördü aynada her şey bulanıklaştığında, donuk bir beyazlık. Gardırobun önündeki ayakkabılara bastı, duvara çarptı ve paltoya tutunmaya çabaladı. Palto askıdan kurtuldu ve Max koltukaltına girdi. Takım çantası gürültüyle düştü.

"Hey, ne oldu? Neler oluyor sana ufaklık?"

Üçgenler, elips ve ışınlar... Onları parmaklarının altında hissedebiliyordu. Ağzı kurumuştu, gözkapakları seğirdi ve bir kez daha, mümkün olmadığı halde, sadece bir soluk süresince olsa da odadaki her şeyden daha belirgin biçimde sessizliğin ardındaki sessizliği işitti. Soğuk ter boşandı, diliyle dudağının üzerindeki teri yaladı ve masaya, iskemlesine nasıl geldiğini hatırlayamadı. Oturduğu yerde sallanıyordu.

"Seninle hemen ilgileneceğiz," dedi Max. Flanel gömleği toz kokuyordu ve bir eliyle Andrea'nın omzunu tutarken diğeriyle musluğu açtı. "Şimdi kendini daha iyi hissedeceksin." Bir bulaşık bezini ıslatıp Andrea'nın ensesine yerleştirdi. "Tükendin, değil mi? En son ne zaman yemek yedin?"

Andrea omuz silkti. Gardıroptaki askı sallanmaya devam ediyordu, hava akımı aralık duran kapıyı sallıyordu, biri evden çıkarken işitilen ıslık sesi; Max ekmek kutusunu ve dolapları açtı, buzluktaki buz küplerini aldı ve rafları inceledi. "Bak, hiç de fena görünmüyor. Yemek yemelisin, anladın mı? Şimdi kulağa kötü geliyor ama işe yarıyor. Midene mutlaka bir şeyler girmeli. Kuvvetli olman gerek."

Tezgâhın üzerine birkaç konserve ve paket koydu, sebzelikten bir avuç domates aldı, küf bağlamış iki tanesini çöpe gönderdi ve kuru soğanların

olduğu fileyi kesti. "Sana bir şeyler hazırlayayım. Zaten paydos zamanım geldi sayılır. Hemen hallederiz." Tencerelerin durduğu dolabı açtı. "Ne seversin? Pilav? Patates? Makarna?" Gazlı ocak yandı, Max arkasına döndü. "Makarna ister misin?"

Andrea bir şey söylemedi, sadece başını olur anlamında salladı ve parmaklarını masaya, düz ahşaba sürttü. Max bir kez daha dış kapıya gitti, onu kapattı ve paltoyu askıya astı. "Spagetti yapayım, değil mi? Spagettiyi güzel yaparım."

Sivri Ayakkabılar

RICHARD gece geç saatte uyandı. Haplardan serseme dönmüş halde ağzındaki ıslak pamuk hissini yutmaya uğraştı. Televizyon hâlâ açıktı, bir bardak muz nektarı içip İzlanda atları hakkındaki bir söyleşinin sonunu izledi. Atların arasında boz renkliler vardı; kolundaki yaralara biraz Kamillosan sürdükten sonra omzuna bir kazak attı ve trene binmeye gitti.

Karşısındaki koltukta bir şapka kalmıştı, üzerinde John Deere yazan yeşil beyaz bir beysbol şapkası, doğra dürüst giyilmemişti bile ve hızlı tren Charlottenburg'ta durduğunda onu aldı. Şapka başına uydu.

Yıldızsız gökteki ay neredeyse yuvarlaktı, balkonlarda meşale ya da kâğıt fenerler yanıyordu; karşı kaldırıma geçti ve bir ekmek fırınına ait tentenin gölgesine sığındı. Karşıdaki binanın önünde birkaç masa vardı, hepsinde birileri oturuyordu, büyük kemerli camların ardındaki lokal de ağzına kadar doluydu. Kahverengi boyalı tavanın hemen altından lavanta dalları ve yamuk bir trompet asılıydı; insanlar eski fıçılardan yapılmış yüksek masaların etrafına dizilmiş içiyordu. Açık kapıdan Beatles şarkıları yükseliyordu ve arka planda bir tepsi konukların başı üzerinde süzülüyor gibiydi, üstleri yakılmış şnapslar.

Richard fırının pencere pervazına oturdu ve kendine bir sigara sardı. Parmakları titriyordu, filtreyi elinden düşürdü. Ardından kâğıdı yaladı ve park etmiş otomobiller önünü kapasa da Marlies lokalden çıktığında oturduğu yerde biraz daha eğildi. Marlies kolsuz beyaz bir bluzun altına pilili koyu kırmızı bir deri pantolon giymişti ve gülümsemesi gerçek olamayacak kadar ışıltılıydı. "Yarasın, dostlar!" dedi ve köpüğü bardaktan taşan iki birayı masaya bıraktı. "Sıkıntının ne zaman vuracağı belli olmaz."

Anlaşıldığı kadarıyla kafaları çakırkeyif iş adamı gömleği giymiş birkaç satranççı; içlerinden biri, katlayıp koyduğu kravatının ucu pantolon cebinden görünen adam kaşlarını çattı. "Bizim ufaklıklar nerede peki?"

Marlies bardakları topladı. "Bilemeyeceğim tatlım. Aslına bakarsan biliyorum ama..." Ayakkabılarının ökçeleri geçen bir mobiletin ışığında parladı. "Önce size iki şnaps getireyim isterseniz."

Çevredeki kahkahalara aldırmadan yeniden lokale girdi ve Richard etrafına bakındı. Vitrinin ardında birkaç somun ekmek görülüyordu, bir dilim pastanın üzerini sayısız eşekarısı sarmıştı; elinin tersini vitrine tuttuğunda vızıltıyı hissettiğini düşündü, sessiz bir titreşim. Şapkasının siperliğini biraz daha aşağı çekip karşı kaldırıma geçti. Lokalin yanındaki garaj girişinin üzerindeki sıva dökülmüştü, paslı mektup kutuları ve bir de bebek arabası ama avluda tek bir insan bile görülmüyordu. Beyaz bir kedi pervaza kurulmuştu, binadaki tek ışık çöp kutularının ardındaki giriş katı penceresinde yanıyordu. Pencere açıktı ama önünde parmaklık vardı ve sarımsı renkte fayanslarla döşeli mutfakta, üzeri tencere ve tava dolu bir ocak duruyordu. Tezgâhın üzerine kesilmiş yeşillik ve soğan yığılmıştı ve buzdolabının yanındaki bir girintide duvara şemsiyeler, ceket ve timsah derisi taklidi kırmızı bir çanta asılıydı.

Çantanın içinden mektup kâğıtları taşmıştı, yırtık bir zarf, Richard tam parmaklığa biraz daha yaklaşmaya yeltenmişti ki, ansızın ayak sesleri işitti, tahta terliklerinki gibi. Bir yerlerden sifon sesi geldi, saçlarını tepesinde toplamış ufak tefek bir kadın bulaşıklığın arkasında belirdi ve ellerini anvelop eteğine kuruladı. Üzerinde, Berliner Kindi amblemi basılmış bir tişört vardı.

Usulca ıslık çalarak tencerelerden birindeki yemeği karıştırdı ve davlumbazın altında kalan baharatlara uzandığında sol ayağındaki özel yapım ayakkabıyı gördü Richard; hantal, kalın bağcıkları bileklere kadar çıkan deri bir şey. Kadın tezgâha çarptı, bir kâse devrildi, süt ya da krema gibi bir şey yere döküldü ve Richard sigarasından bir soluk alıp seslendi: "Hah! Eğer bu da şans getirmezse!"

Kadın kafasını kaldırdı, gözlerini kırpıştırarak dışarıyı görmeye çalıştı ama paslı demirlerin ötesini görebiliyor gibi değildi. Gazı kapattı, pencereye yaklaştı. "Kim var orada? Franz?

Richard dumanı üfledi, boğazını temizledi ve çöp kutularının ardından çıktığında kadın ellerini pervazdan çekip bir adım geriledi. "Tanrım, bu ne sefalet! Seni burada hiç görmemiştim, öyle değil mi? Kulle'nin ekibinden misin, yoksa başkası mı gönderdi seni? Ona saat altıda gelmenizi

söylemiştim, ihtiyar burada değilken. Adam tencere nihalelerini bile sayıyor!"

Kadın adam boyundaki dolabı açtı ve içinde arandı. "Bulyon yok zaten. Güveç yapabilirim sana, kavrulmuş patatesle. Ya da yeşil lahanayla sosis, eğer onu seviyorsan. Biraz da sosisli salata kaldı." Bir yumruğu kalçasında etrafına bakındı. "Evet?"

Pencerenin altında şişelerle yapılmış dar, ayaklar altında ezilmiş bir çiçek tarhı vardı ve Richard onun üzerinden biraz daha yaklaşıp boynunu kaşıdı. "Aç değilim, teşekkür ederim. Ama bir bardak su fena olmazdı."

"Ha, mütevazı tiplerdensin. Su verebilirim sana, Mister Deere. Sek mi olsun, içine bir şey katayım mı?"

"Mümkünse sade."

Dolabın kapağını kapattı ve bir bardağa su koydu. "Bu arada, ben Luzia, ışıldayan anlamında. Fena değil, öyle değil mi? Kendime şundan bir kadeh koyacağım." Baharatların ardından çıkardığı Madeira şişesi daha yeniydi; kapağındaki mührü dişleriyle açtı. "Deere hayvan anlamına gelmiyor mu? Yoksa sevgili gibi bir şey miydi? Neyse canım. Özel günümüz şerefine!"

Şebeke suyu neredeyse sıcak olmasına karşın Richard bardağı tek dikişte boşalttı. Kadın şarabından küçük bir yudum aldı. "Bayağı çıkık bir adem elman var, biliyor musun? Birileri mutfak hapsime ziyarete geldiğinde hep sevinirim. Onlar şu kapının dışında küfelik olurken ben burada yaşlı bir bakire gibi kuruyup gidiyorum. Ne yapalım, pazarda tutkal satmaktan iyidir. Yaptığım son iş buydu da, hem de mikrofonla." Girintide duran bir kartonu işaret etti. "Tişörte ihtiyacın var mı? Bedava."

Richard başını iki yana salladı ve kadın bir yandan karşısındakini süzerken kulağının arkasını kaşıdı. Etrafları koyu lekeli gözleri Richard'a yeşil göründü, hafif alaycı bir bakış. Sonra elini penceredeki parmaklıktan dışarı uzatıp Richard'ın başta anlamadığı bir hareket yaptı. Ancak iki parmağını dudaklarına götürdüğünde ne demek istediğini anladı ve kadına bir sigara verdi. "Anlat bakalım." Kadın başparmağını filtrenin ucuna sürttü. "Aramızda bir şeyler olabilir mi? Nasıl bir tipsin sen?"

Sigarayı içine çekmiyordu, Richard da duvara yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Dar avlunun içinden ay görünmüyor olmasına rağmen, görüntüsü tüm pencerelerden yansıyordu. "Ne demek bu?"

"Neler yaparsın. Aylak mısın, Kulle gibi, yoksa başka şeyler de mi yapıyorsun?"

Richard boğazını temizledi. "Şu sıralar pek bir şey yaptığım söylenemez; bir tür ileri düzey eğitim. Profil çıkarma diyorlar buna."

"Eh, hiç değilse... Peki ne demek o?"

Ben de anlamadım. Ama adından da anlaşılacağı gibi, önce bir profile ihtiyacın var. En azından iş piyasasında. Bende de o kadar çok var ki, uğraşsan bir takım kış lastiğine yetecek kadar profil çıkar."

Aşçı kadın gülümsedi; kusursuz dişleri pencerelerdeki ay ışığından daha beyazdı. Ama gözleri ciddiyetini korudu. "Peki bu yaptığın? Bu ne?" Kolunu işaret etti? "Sizin evde küllük yok mudur Johny, yoksa izmaritlerini orada söndürmenin başka bir amacı mı var?"

Richard cevap vermedi. Kedi bacaklarına sürtündü, usulca miyavladı, Richard da eğilip hayvanın ensesini kaşıdı; aynı anda uzun parmakları, koyu kırmızı renkli ojeyi gördü. Arkasından kahkaha ve müzik sesinin, sokaktaki seslerden daha boğuk işitildiği lokal kapısının üst kısmında buzlu cam vardı ve keskin siluetine bakılacak olursa Marlies, ağzında bir kalem tutmuş halde tabağı, kavisli, küçük açıklıktan içeri uzatmadan önce üzerindeki peçete ve salata artıklarını temizliyordu.

Bir bıçak marleyin üzerine düştü, siluet soluklaştı, Richard çenesini ovuşturdu. "Güzel eller."

Luzia başını olumlu anlamda salladı. "Güzel kadındır. Gerçekten de harika. İstersen şu delilerin arasına gir de elinde tepsiyle aralarından nasıl süzüldüğünü gör. Dans eder gibi!

"Lokallere ayak basmıyorum," dedi Richard. "Kafelere bile."

"Yapma yaa? Peki neden? Mormon musun?"

Omuz silkmekle yetindi, kadın da karanlığa doğru iki duman halkası üfledi; parmaklığın içinden geçseler de parçalanmadılar. "Böyle bir garsonu bulmak için çok uğraşır insan. Deli gibi çalışıyor. Daha geleli birkaç gün oldu ama daha şimdiden bahşiş içinde boğuluyor. Bu güzellik bende olsa..."

"Ee?" diye sordu Richard ve ansızın yeniden kaşınmaya başlayan yara kabuklarını kaşıdı. "Ne yapardın o zaman?"

"Ne yapardım anlatayım. O zaman bu heriflerin gülecek bir şeyleri olmazdı, açık değil mi? Acele et demeleri de biraz zor olurdu o zaman. İlk iş olarak kendime harika ayakkabılar alırdım. Daha da iyisi: Birilerine hediye aldırırdım onları. Ayakkabılar çok önemli, biliyor musun. Bağımsızlıkla çok alakaları var. Bizim Marlies'imiz de her zaman nefis ayakkabılar giyer, sipsivri burunlu. Üstelik onlarla yürümesini de bilir!

Mesai bitiminde, buraya geldiğinde yürüdüğü gibi yürür yine. Kızın her şeyi eksiksiz."

"Daha neler, yok öyle bir şey. Vardır onun da bir marazı."

"Elbette var tatlım. Herhalde yani. Ama kimse görmüyor"

"Ben görürdüm, inan bana. Ben böyle şeyleri tespit ederim.

Böyle lokallere ihtiyaç duyan kadınlar,yırtmaçlı etekler,sivri burunlu ayakkabılar,ruj,bunların mutlaka bir arızaları çıkar.Alışveriş manyağı hatunlar hep ateşli gözükür ama öyle değildir. Hepsi frijit çıksa hiç şaşırmam."

"Oh ne kadar ilginç; John Deere erkeklerin hiç bilinmeyen yönlerini anlatıyor. Peki naçizane bendeniz için düşünceleriniz neler? Bir ayağım takoz gibi. Öyleyse benim alev alev yanıyor olmam gerek, öyle mi? Burnundan soluk verdi ve yere baktı Richard. Siyah toprak yerle yeksan görünüyordu. "Ne bileyim nasıl biri olduğunu. Öncelikle insansın diye tahmin ediyorum."

"Öyle mi? Eh, bu da birşeydir. Birilerinin söylemesi de iyi. Çünkü ben artık bir bulaşık makinesi olduğumu sanıyordum. Şuna bir baksana... Marlies'in tezgaha bir kez daha istiflenmiş kirli tabaklar bıraktığı aralığa baktılar.Kolundaki saat dışında herhangi bir süs taşımıyordu,yüzük takmamıştı. Deri bilekliğine birkaç adisyon ve tükenmez kalemi sıkıştırmıştı ve elinin üstüne uzunca bir numara yazmıştı. Tabakların arasından hardal taşıyordu.

"Luzia? Kiminle flört ediyorsun orada?"

"Ben mi?" Sigarasını Richard'a geri uzattı. "Flört de ne demek? Biz nişanı çoktan yaptık'"

Marlies eğildi. Açık sarı saçlarının dipleri yeniden kahverengiye dönüyordu ve Richard yana doğru bir adım attı, tarhın etrafındaki şişelerden birine basıp kaydı; ayakkabısının altında cam parçaları gıcırdadı. "Ama önce şuraları bir toparla lütfen.Ardından da bir ton balıklı salata, iki sırp salatası, bir kuyrukyağlı sandviç ve patates kavurmalı ciğer ezmesi,patatesler çıtır çıtır olsun!" Emriniz olur meleğim, uçarak işe koyuluyorum."

"Bir şey daha var..." Buzlu camın ardındaki siluet biraz daha uyudu, soluklaştı, parmaklar kayboldu, az sonra tezgâhın üzerine yassı bir paket bıraktı: kırmızı kurdele sarılmış, kenarı sırmalı koyu yeşil bir kâğıt. "Bunu benim için saklar mısın?"

Luzia dişlerinin arasından ıslık çaldı ve hızla kapıya gitti. Ayakkabısının kalın tabanının fayans üzerinde çıkardığı takırtı sesi, sanki döşemenin altı boşmuş gibi geliyordu; Luzia'nın alnına bir perçem düştü. " Vay anasını, bu da ne böyle? Bir ilanı aşk hediyesi daha mı? Bu sefer kimden? Dur tahmin edeyim..."

Ama Marlies çoktan lokale dönmüştü bile, Luzia alt dudağını yaladı, paketi elinde tarttı ve kulağının yanında salladı. Bunları yaparken bir yandan da, ayağını önünde duran hayvanın üzerinden atıp şapkasının siperliği parmaklıklara değecek kadar pencereye yaklaşan Richard'a göz kırptı. Kadın, kurdelesine bir sağlık ürünleri zincirinin adının işlenmiş olduğu hediye paketini koklamaktan da geri kalmadı, lokalde birisi bağırdı, sarhoş bir kahkaha ve Luzia tişört dolu kartonu yana itip timsah derisi çantasının asılı durduğu çiviye uzandığında Richard izmariti attı, duvardan destek alıp kendini geri itti ve oradan uzaklaştı. Kedi de bir süre onu izledi.

Keskin kenarlı gölgeler, koyu lacivert, artık avlunun üzerinde net biçimde görülebiliyordu, neredeyse tam yuvarlak ay. Toz gibi bir halesi vardı ve şişeyle yüklü bir çocuk arabasının durduğu garaj girişine geldiğinde Richard kolunu uzatıp orada asılı posta kutularının açık kapaklarına yumruğunu sürttü. Kapaklar çarpıp bir an sonra yeniden açıldı.

Lokalin önündeki masalar hâlâ doluydu; bazı müşteriler kaldırıma oturmuş içki içiyordu. Kısa pantolonlu bir kadın ona gülümsedi. Tramvayda bir gitarist neredeyse hiç sözleri olmayan bir şarkı söylüyordu; mırıldanıyor, homurdanıyor, ıslık çalıyordu ve uçları akort mandallarının dışında kalmış çelik gitar tellerinden cam gibi bir ses yükseliyordu. Vagonda az sayıda yolcu vardı ve adam kâğıt bardağını uzattığında Richard içine bir bozukluk attı. Ama adam yoluna devam etmedi. Boşluklu dişlerinin arasından dili görünüyordu. "Hey, ben John Deere'in bir traktörünü kullandım, Nebraska'da, saman hasadı sırasında. Nebraska ne kadar düz, bilir misin? İnanılır gibi değil! Akşam bira içmeye geleni daha sabahtan görürsün. Şapkayı kaça bırakırsın bana?"

Richard şapkayı ona hediye etti ve tramvaydan indi. Hava serinlemişti ama dairesi hâlâ günün sıcaklığını taşıyordu. Tüm pencereleri açıp balkonda bir bardak kayısı suyu içti. Ardından dişlerini fırçaladı, yatınca da iki Adumbran içti, onlar da hemen etkisini gösterdi; ama bir saat sonra yeniden uyanmıştı. Şifonyerin üstündeki televizyonu çalıştırdı ve zaten bildiği haberleri bir kez daha izledi.

Televizyon izlerken bir yandan da birkaç fındık yedi ve klasörünü karıştırdı. "Mazeretsiz şekilde eleme sınavlarına katılmamak alınan hizmetlerin iptaline neden olabilir," yazıyordu orada. Doktor raporuyla verilen hasta kâğıdınızın üç işgünü içinde vaka yöneticinize teslim edilmesi gerekir. Kendi faydanız için işe zamanında gelmenizi arz ederiz; bir saatten daha geç gelmeniz durumunda tam gününüz eksik yazılacaktır."

"Hava her zaman rüzgârlıdır," dedi hava durumu perisi, "ama hep burada değil."

Dört buçuğa doğru kilide giren anahtarın sesini işitti, kâğıtları yatağın altına itti ve lambayla televizyonu kapattı. Dışarıda ilk kuşlar cıvıldamaya başlamıştı, karısı da ilk iş olarak banyoya gitti, duş aldı ve mikrodalga fırındaki sütü ısıttı; Richard fırın saatinin zilini işitti. Karısı yatak odasının ışığını yakmadı ama perdeler inceydi, gri bezden; Richard da, parmak uçlarında yatağın etrafından dönen kadının siluetini izledi. Ama kadın ansızın durdu ve neredeyse düş kırıklığının kızgınlığıyla konuştu: "Sen uyumuyorsun!"

Richard doğruldu. "Nereden anladın?"

"Televizyon çıtırdıyor hâlâ."

Kadın dirseğiyle elektrik düğmesine bastı. Vücuduna banyo havlusunu sarmıştı, saçlarının ucu ıslaktı. Makyajını çıkardığında daha yaşlı görünüyordu, daha yaralanabilir; gözleri kanlanmıştı, Richard burnunu kıvırdı.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey. Kötü kokuyorsun."

"Manyak." Kadın sütü ve koltukaltına sıkıştırdığı kırmızı çantayı yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktı. Duş aldım ya!"

"Yine de kötü kokuyorsun. Alkol kokusu."

"Eh, lokalde canını dişine takarsan olacağı bu."

Havluyu katladı. Vücudu kullandığı losyon yüzünden mat şekilde parlıyordu. "Soğuk hava tesislerinde çalışırken sen de pek gül bahçesi gibi kokmuyordun."

Richard kalan son fındıkları da yedi ve çarşafa dökülen tuzları yere süpürdü. Kadının poposu gevşemeye yüz tutmuş olmasına karşın hâlâ tedirgin edici güzellikteydi. Kalça kısmında sarımsı bir lekesi vardı. "Ee? Nasıl geçti? Anlatsana!

Marlies yatağın kenarına oturdu ve komodinin üzerindeki sütü aldığında alyansı porselende çınladı. Çay fincanıydı aslında, kulpsuz, Marlies ondan küçük yudumlar aldı ve aralarda sessizce soludu. Bir yandan da Richard'ı izliyordu. "Nasıl geçmiş olsun. Baldırlarım bisikletçilerinkine benzedi. Tuhaf bir yer bana kalırsa. Hiçbir modaya uymuyor ama her gece ağzına kadar dolu. Ama şu soğuk club mı, lounge mı neyse adları, oralardan iyidir. Hani var ya, duvarında kocaman sikiş yazıyor, hemen altında da American Express."

Sütü üfledi, Richard da kolunu uzatıp kadının kürekkemiğinin üzerindeki, minik ejderha biçimli dövmesini okşadı. Ejderhanın alevi renksizdi; bir seans daha gitmesi gerekiyordu. Richard yastığına gömüldü. "Başka? Bana bir şeyler getirdin mi?

Marlies afiyetle sütünü içti, gözlerini kapadı. "Getirmek mi? Neden? Ne getirecektim ki sana?" Richard ellerini başının arkasında kenetledi, hemen ardından terinin kokusunu aldığı için kollarını yine indirdi. "Ne bileyim. Herhangi bir hediye falan?

"Neyin var senin?" Gülümseyerek kaşlarını çattı. Hak ettiğini mi düşünüyorsun? Bu kadar harika bir herif olduğun için mi? Nereden geldi aklına?" Dilinin üzerinden bir kaymak parçası aldı ve parmağını küllüğe sıyırdı. Bu iş epey uzun sürdü, düşünüyor gibiydi. "Çünkü gerçekten de bir şey getirdim sana."

"Gördün mü!" Gülümsedi Richard. "Benden hiçbir şey saklı kalmaz."

"Niyetim de yok zaten! Niye böyle bir şey isteyeyim ki, salak. Kapa gözlerini!"

Dediğini yaptı ama kirpiklerinin arasından kadını izlemeyi sürdürdü. Fincanı komodinin üzerine bırakırken memeleri sallandı, ardından çantasını açtı, yatağın üzerine küçük bir aynayı, rujunu ve bir tomar para attı, buruşuk banknotlar. Paraların arasında bir de mektup vardı, katlanmış halde, ayrıca bir paket sigara, bir parfüm şişesi ve nihayet kadın ona döndü, Richard bir göz açıp kapama süresince kurdelenin kırmızısını gördüğünü sandı.

Başını kaldırdı. "Bu da ne?"

"Ne olacak? Ne zaman kör oldun sen?"

Marlies öne eğildi ve üzerindeki yazıyı okuyabilmesi için kumaşı Richard'ın önünde iki yana açtı. "Şefimin selamı var. Bugün dağıttılar bize de. Sen tişört seversin, değil mi? Üstelik bir de Berliner Kindi gibi sen de Berlin çocuğusun."

Tişörtü yatak başına astı, parayı geri koyup çantasını kapattı. "Beyazları çok küçüktü. Yaptığı ciro düşünülürse daha çok eşantiyon olur. Yakında müdavimlere üzerine adları basılmış bardaklar verilecek."

Richard sustu, Marlies başparmağını ıslatıp elinin üzerinden bir şey sildi. "Ne oldu? Neden bana öyle bakıyorsun? Yahu, bazen bir şeyler içmem gerekiyor, neden anlamıyorsun? Seni davet ederlerse hep reddedemiyorsun. Atmosferi bozar, sonra da insanlar başka yere gider. Başka bir şey mi oldu?"

Richard gözlerini kapadı kısaca. "Yok bir şey," dedi, arkasını döndü ve bazı yerleri matlaşmaya yüz tutmuş, belki de sadece silme izi kalmış aynada izledi kadını ve bir anlığına onun, bakışına ürkek ve aynı zamanda inatçı gözlerle karşılık verdiği görüntünün suskun derinliklerindeki yansısını daha gerçek buldu. Marlies gardırobu açtı, parmak uçlarında yükselip, Richard'ın daha önce hiç görmediği saten bir gecelik çıkardı. Gecelik kadının kalçaları üzerinden cıva gibi kaydı.

Richard kolunu kaşıdı, şişmiş yerleri ve yuvarlak, hafifçe şeffaflaşmış yara kabuklarını kopardı. Kolayca ele geliyorlardı. Altlarındaki cilt pembeydi, taze et ve Marlies yatağa uzandı, sırtını ona döndü: "Kapa ışığı. Yorgunum."

Yıldırımı Gömmek

KAPIYI KİLİTLEYİN, dedim ona defaten, kim bilir kaç kez, ortalıkta bir şeyler bırakmayın, küllüğünüzü bile çalar bunlar. Ama o dudağının kenarıyla gülümsedi, bana acır gibi. Arabayla arazisinin oradan, ayçiçekleriyle yosun bağlamış çitin yanından geçerken tüylerim diken diken olurdu. Her şey ortalıktaydı, sigaralar masanın üzerinde, fildişi saplı altın kaplama bir mektup açacağı, hatta bir defasında bir kamera. Bahçe kapısı da asla sürgülenmezdi; çocuklar mobiletinin üzerinde oynar ve istedikleri gibi girip çıkarlardı evine. Oysa tek kelime Lehçe bilmezdi. Yani "sağ ol" ve "rica ederim" belki, tıpkı benim gibi ama fazlasını bildiğini sanmam, daha baştan hata yapıp Janek'in kayınbiraderinin kendisine güveç ve şu yağda pişirilmiş şeyleri hediye etmesine izin verdi. Böylece ona borçlanmış oldu, ben de şöyle düşündüm: Bekle dostum, kısa süre sonra tüm köy seni parmağının ucunda çevirir.

Bilirim ben Polonyalıları. Burada ev alan herkesin, ahırdaki saman kadar parası var sanırlar. Bizim düldülün kaç yaşında olduğunu da bilmezler; tek gördükleri kaputtaki Mercedes yıldızı ve daha buraya adım atar atmaz kapımda biter ve akla gelecek her şeyi fahiş fiyata satmaya kalkarlar. Elbette her defasında reddedemiyorsun. Öylesi de olmaz. Göz açıp kapayana kadar düşman edinirsin; o zaman da evin sağına soluna zarar gelmemesine şaşırman gerekir. Ormandan topladıkları böğürtlenlerin içinde sıklıkla ölü böcekler olur, mantarlarıysa hemen çöpe atarım; mantar uzmanı değilim, sonra bir bakarsın nalları dikmişsin.

Inge daha az hassas. Şu vıcık vıcık şeyleri, salamura sakatatları gözünü kırpmadan midesine indirir ve bazen karşıya geçer, Janek'in ineğinden sağılan ılık sütü içer, hem de o boklu kovadan. Daha geçen hafta oldu. Ben de pimpirikli değilimdir ama o akşam onu öpmedim.

Başta köye bir Alman'ın taşındığını duyunca bayağı sevinmiştik. Buradakiler görünüşte oldukça dostane olsalar da, insan kendini yalıtılmış

hissediyor. Janek paracıklarını aldığı sürece güvenilir bir adamdır ama iş ciddiye binse... Kim bilir. Foseptik çukuru geliyor aklıma hep. Üç tekerlekli özel bir arabası vardı, atıkları yıllarca onunla ormana götürüp dökmüştü. Sonra birden yasak geldi, Janek de on kilometre ötedeki depoya gitmek zorunda kaldı. Bu hem daha çok mazot hem de inanılmaz harçlar anlamına geliyordu, üstelik ücretler her üç ayda bir artıyordu. Ama Janek'in büfenin başına bu kadar çabuk dönebilmesini sağlayacak kadar da hızlı olamazdı arabası. Nitekim arabasının çamurluk ve tamponlarına dallar, otlar falan takılıyordu ve makbuz istediğimde bana "Ben anlamıyor!" çekmeye başladı. Ardından haftalarca beni göz hapsinde tuttu, bütün avlu, çiçeklerin dibi leş gibi tuvalet koktu ve ben de bir şişe Goldwasser şnapsı karşılığı kuyruğumu kıstırdım.

Yeni gelen Berlinliymiş diye duydum Janek'in dilimize daha hâkim olan karısından, profesörmüş, emekli, onu ilk Inge gördü. Kıvrık çatılı ve yuvarlak kemerli pencereleri olan ev hep hoşuna gitmiştir, özellikle de samanlığı yüzünden; Inge'nin büyük atölyelere ihtiyacı olmuştur hep. Ama o evin dezavantajları da vardı, hem de sadece maddi değil. Gerçi o da benim evim gibi göl kenarındaydı ama köyün içinde kalıyordu, benim de hiç hazzettiğim bir şey değil bu. Kafam rahat olmalı benim, yoksa neden kırsala taşınayım. Büyük bir giriş kapısı olan, doğal taştan yüksek bir duvar ördürdüm ve her yana nadide çalılar diktirdim. Bir avluya benziyor şimdi.

Inge alışveriş sepetini masanın üzerine bıraktı. "Senden birkaç yıl yaşlı — yetmiş falan herhalde. Uzun boylu, zayıf yapılı, güçlü kolları ve harika ak saçları var. Öğrencisi olmak isterdim."

Votka almamıştı, belki daha iyi olmuştur. "Ee?" diye sordum. "Konuştun mu onunla?"

"Hayır, o sırada meşguldü, güneş şemsiyesini kuruyordu. Ama evin içine bakabildim. Eski mobilyalar duruyordu, mutfakta da öyle. Sanırım kendi mobilyalarını getirmemiş. Sadece kitap vardı. İskemlelerin, merdiven ve pencere pervazlarının üzerinde — her bir yanda küçük kitap istifleri, aralarında da küçük bir not kâğıdı."

"Harika, o zaman gidip bir polisiye ödünç alalım. Bu arada benim saçlarımda da ak var, eğer daha önce dikkatini çekmediyse. Git ellerini yıka şimdi. Akşama turna var!"

Çenemi tuttu. "Senin saçların gri, aşkım. En azından hâlâ saçının olduğu yerler."

O günden sonra otomobilimi kapının önünde daha sık bırakmaya başladım, gerçi içim pek rahat değildi ama plakayı görmesini istiyordum. Volvo'su vardı, yepyeni bir model, ara sıra da buralıların stabilize yolda kullandıkları tarzda bir mopede biniyordu. İnce yapılı biriydi, sağlam bir postürü vardı, belli bir zarafeti olmadığını söylemek mümkün değildi. Ama hiç uğramadı, bütün yaz boyunca uğramadı.

Köyden nadiren yayan geçerim; her defasında durdururlar insanı, yeni köpeklerini, tavuklarını ya da yetiştirdikleri devasa balkabağını övmeni beklerler, çocuklar avuç açıp para ya da sigara diye tuttururlar. Ne var ki güzel bir akşamüstü —Inge otobüsle istasyona gitmişti— tel dolabı açıp kendimi memleketlime tanıştırmak için güzel bir kırmızı şarap seçtim. Gerçi bize tam tersi öğretilmişti ama neyse; dağ peygambere gelmezse, peygamber dağa gider derler, ya da onun gibi bir şey.

Adam şezlonga yatmış, elindeki kitapta bir yeri çiziyordu ve şişenin ağzıyla açık duran bahçe kapısına vurduğumu fark etmedi. O sırada kapının önünden bir traktör geçiyordu. Ancak "Merhaba, misafir kabul ediyor musunuz?" diye seslendiğimde bana döndü. Kırışık bir haki pantolonun üzerine beyaz bir gömlek giymişti ve anlaşılan şaşırmıştı ama rahatsız olmuşa benzemiyordu, öyle olduğunu söylemezdim. Ayağa kalkıp çayırı katederken ceviz yapraklarının gölgelerinin üzerinden kaymasıyla neredeyse kırılgan bir görünüm kazandı; şarap içmiyor olabileceğini düşündüm. Masanın üzerinde sadece bir fincan vardı. "İyi akşamlar." İki parmağımı alnıma koydum. "Komşu komşuya tanıtmalı kendini. Ben ileride oturuyorum, çayırın orada. Rewert adım."

Elini uzattığında daha önce karşılaşıp karşılaşmadığımızı düşünüyor gibiydi ve açık renk gözlerine karşın yüz hatları yorgun görünüyordu; hayatta yaşanacak her şeyi gördüm, diyorlardı, sen ne istiyorsun ki. "Şu Toskana havası olan evde," diye ekledim sırıtarak. "Evin rengini karım seçti."

Birçok kişi gibi o da soyadımı söylediğimi düşünmüştü büyük ihtimalle, çünkü kendini Odenkamp olarak tanıttı, kapıyı biraz daha araladı ve biraz müteredditt olsa da içeri buyur eden bir jest yaptı. Borudan yapılmış iskemlelerin durduğu ağacın altına gittik, kâğıt kalem ve sigarayla dolu masanın üzerinde nafile yere şişeyi koyacak yer aradım. "Güzelmiş sizin burası. Her şeyi olduğu gibi bırakmanız iyi olmuş. Çevredeki hobi

çiftçilerinin çoğu cetvel pergelle işe girişirler hemen. Karım da öyledir. Ama ben vahşi görünümlü bahçeleri severim."

Etrafına bakındı. "Vahşi mi? Eh, sanırım tembelliğim yüzünden," dedi. Sesi şaşırtıcı biçimde alçaktı; yüzünde bu kadar belirgin çizgiler varken daha erkeksi bir ses beklerdim. Sonra Bordeaux'yu işaret etti. "Seçkin bir şeye benziyor. Bardağım var olmasına var, ama tirbuşondan emin değilim..."

"Dert değil." Elimi şortumun cebine soktum ve İsviçre çakımı çıkardım. "Her şeye hazırlıklıyımdır."

Gülümseyerek iskemlenin üzerindeki gazeteleri topladı, ben de hasır iskemleye oturdum; eve gittiğinde kitaplara göz gezdirdim, altı yedi taneydiler sanırım, okumaktan yıpranmışlardı: *Plotin ve Aşkınlık Sorunsalı. Serbest İrade ve Bireyin Arzusu. Gnostiklere Karşı. Yıldırımı Gömmek: Platon ve Plotin."*

"Vay canına," dedim yeniden evden çıktığında. Gırtlağının altında, hafif parlayan nokta biçimli bir yara vardı; tuğla gibi kitapları işaret ettim. "Ağır kitaplar. Zor bir işe benziyor."

"Yo yo." Masanın üzerine, kâğıtların arasına iki bardak bıraktı, su bardağı. Bir doktora öğrencisinin danışmanlığını yapıyorum. Aslında çoktan emekliye ayrıldım. Eviniz nerede demiştiniz?"

Şişeyi ayaklarımın arasına sıkıştırmış vaziyette mantarı çıkardım, eski spor ayakkabılarım pek temiz kokmuyordu ama nasılsa açık havadaydık. "Köyün kenarında. Şu eski değirmenin, kule gibi olanın hemen arkasında."

Ha, şu! Harika bir yer. Elma ağaçlarınıza hayran kaldım. Göl tarafından yani, yüzerken gördüm. Kıskançlıkla baktığımı söylemeliyim. Bende sadece ceviz yetişiyor."

Başımı iki yana sallayarak bardaklara şarap doldurdum. "Üstelik onlar da size ait değil, yakında göreceksiniz. Çünkü burada alışkanlıklar hukuku geçerlidir ve her sene ekim ayında çocuklar ağaçlara saldırır. Benim vişne ağacımın da başına aynısı geldi."

"Öyle mi? Neyse... Böyle şeyleri dert etmem."

Bardaklarımızı kaldırdığımızda nazik bir şekilde gözlerime baktı. Pekâlâ: İyi bir komşuluğa. Uzun süredir mi burada yaşıyorsunuz?"

Bordeaux da mantar tadı vardı, çok az ama anlaşılan mantarın tadını almıştı. Başımı evet anlamında salladım. "Neredeyse beş yıldır. Atmış yaşımda kendime dedim ki: Dostum, yavaş yavaş emekliliğini düşünmeye

başla. Her akşam lokale gitmeye can dayanmaz. Şimdi küçük bir farklılık gerek: Güzel bir manzara, temiz hava, özellikle de huzur." Gömlek cebimden pipomu çıkardım. "Hem de altından kalkılabilir fiyatlarla."

Bir sigara yaktı. "Evet, buralar sakin. Neredeyse fazla sakin. Buradaki insanlarla konuşabiliyor musunuz?"

"Aman ha! Lisan hiçbir zaman yetenekli olduğum bir alan olmadı, dilim dönmez benim. Lehçe de tam bir karın ağrısı, öyle değil mi? Gramerinden hiç bahsetmeyelim. Ama beni bu halimle de anlıyorlar: Sloti, sloti. Peki ya siz?"

"Şu sıralar öğrenmekle meşgulüm. Yani en azından deniyorum. Ama haklısınız, çok zor, en azından benim için." Parmağıyla birkaç kez şakağına vurdu. "Hiçbir şey kalmıyor artık burada. Sadece toz ve kireç."

"Yok canım! Oldukça zindesiniz. Ben kırkımda bile sizin gibi görünmüyordum. Burada yalnız mı kalıyorsunuz, sormamda mahsur yoksa? Eşiniz de sizinle mi?"

"Yalnızım." Elinin üstünü kaşıdı. "Karım öldü."

"Öyle mi? Üzüldüm. Ben de birileri daha vardır diye düşünmüştüm. Kente inerken her şeyi ortalıkta bırakıyorsunuz, kapı pencere falan kilitlemiyorsunuz ya. Gerçi beni ilgilendirmez ama bir defasında sizi gölün öbür tarafında görmüştüm, nilüferlerin yetiştiği yerde ve burada her yanı açık bırakmıştınız. Bence böyle yapmamalısınız! Öncelikle deniz tarafından hiç beklenmedik şiddetli rüzgârlar gelir ve eşyalarınızı dört bir yana savurur. Bunun dışında ben buralıları da iyi bilirim! Şu özel bisiklet kilitlerinin adı neden Polonyalı kerpeteni sanıyorsunuz.

Kaşlarını çattı. "Öyle mi? Şu ana kadar hiçbir şeyim kaybolmadı. Neyimi çalacaklar ki?"

"Hayal gücünün sınırı yoktur. Kapıların kulplarını, banyodaki diş fırçanızı bile çalarlar, inanın bana. Geçen pazartesi bir yere gitmem gerekti, otoyola çıkınca kafama dank etti: Kahretsin, minderleri bahçe bankında unuttun, dedim kendime. Bir paket de şönil. Gerçi bahçe kapısı kilitliydi ama ne yazar. Cuma günü eve dönüyorum ki, minderlerin yerinde yeller esiyor. İskoç desenli. Woolworth'tan almıştım gerçi ama yine de, bedava değil ya."

Samanlığın ardındaki çayırı ot bürümüştü, bir anlığına sustuk ve içi boş görünen bir sandalın sürüklendiği göle baktık. Büyük ihtimalle içinde

uyuklayan biri yatıyordu; komşum şarabı kokladı ve kendi kendine konuşur gibi sordu: Peki ya şöniller?"

Gitmişti elbette! Çalınmış işte, tıpkı son zamanlarda birçok şeyin başına geldiği gibi. Oysa bütün köyde, pipo tüttüren bir kişi bile bulamazsın. Sırf zarar olsun. Bu arada arzu ederseniz benden elma alabilirsiniz. Size bir kasa hazırlarım, hatta iki kasa. Bizim kiler elma ezmesi ve komposto kavanozlarıyla dolu; görmeyi bile midem kaldırmıyor artık. Humboldt Üniversitesi'nde miydiniz, Freie Universitat'de mi?"

"İkisinde de değil. Wissenschafts-Kolleg'de. Peki ya siz?"

"Ben mi? Üniversiteye gitmedim. En azından dersler için değil. Göz kırptım. Daha ziyade derse giren kızlar için."

"Hayır, demek istediğim, ne iş yaparsınız?"

Nasıl? Lokalim var dedim ya. Gastronomi alanında çalışıyorum. Braunschweig'ta küçük bir lokalim var. Die Lampe adı, tüm Aşağı Saksonya'da bilinir. Hiç duydunuz mu?"

"Üzgünüm. O taraflara pek yolum düşmez."

"Bir tür caz kulübü, mutfağı da var. İşler gayet iyiydi. En azından kısa süre öncesine kadar. Sonra apartmanda birisi sesten şikâyet etti, ben de tavana ve duvarlara ses yalıtımı yapmak, bacaya kum doldurmak zorunda kaldım, tonlarca. Kaça mal oldu, biliyor musunuz? Tam bu işleri bitirdim ki, belediyeden bir işgüzar gelip canlı müzik lisansımın süresinin dolduğunu söyledi, hem de yıllar önce! Elbette birisi gammazlamış, bir kadın. Kadın, intikam almak için yaptı."

Şarapları tazeledim. Mantar tadı neredeyse hiç hissedilmiyordu, Odenkamp başını olumlu anlamda salladı. "Zor bir meslek, tahmin ederim. Buna karşın siz de insan sarrafı olmuşsunuzdur, değil mi? Bizim gibiler sadece kitaplarla haşır neşirdir."

"Aynen öyle. Kimse beni kandıramaz. İyi hekimler de bir bakışta hastaların nesi var anlarlar. Hep derim: İnsana dair olan hiçbir şey bana yabancı değil. Çayırı böyle kendi haline mi bırakacaksınız? Gerçi karar sizin, üstelik çok da büyüleyici bir havası olmuş ama sanırım vahşi doğayı küçümsüyorsunuz. Bir süre sonra göle ulaşamayabilirsiniz."

Sigarasını izledi, akkor kısmın üzerinde kalmış külü üfledi. "Doğru," dedi. "Aslında kendime bir tırpan satın almam gerekir. Ama belimde biraz sorun var da."

"Tırpan mı? Tırpanla baş edemezsiniz bunlarla. Janek'i tutsanıza. Kilisenin yanında oturan çiftçi, şu tıknaz olan. Kesme aparatlı bir traktörü var, iki dakikada halleder. Üstelik fiyatı da makul. Zaten benim mazotumu kullanıyor. Kestiği bütün otu kendi hayvanları için alıyor, bir de üstüne para istiyor. Deposuna doldurduğum mazotla gidip bir de kardeşleriyle amcalarının işlerini de hallediyor. Burada işler böyle."

Pipomu doldurdum o da ayağa kalkıp samanlığın önünde duran küçük tarhtaki ebegümeçlerine dokundu. Çiçekler beyaz, şeftali ve koyu kırmızı renkteydi. "Peki ya eşiniz? Kiremitlere yaslı tırmığı eline aldı ve kura toprağı eşeledi. "Lokalde size yardımcı oluyor mu, sormamda bir mahsur yoksa?"

Bir kibrit yaktım. "Elbette, sormanızda hiçbir mahsur olamaz. Ama aslında karım sayılmaz. Bizim yaşımıza gelince 'kız arkadaş' demek biraz tuhaf oluyor, sizce de öyle değil mi? Neredeyse yedi yıldır birlikteyiz ve kendisi..." Tütün doğru dürüst tutuşmadı, art arda çekmek zorunda kaldım. "... sanatçı taifesindendir. Heykeller, eskizler ve saire. Ama şu sıralar yaratım bunalımına girdi. En azından öyle olduğunu söylüyor, bize de inanmak düşer, değil mi?" Dumanı havaya üfledim. "Âdet sıkıntısı olacak değil ya."

Yüzündeki ifade değişmedi, solmuş birkaç yaprağı avucunda kırıştırdı. "Heykeltıraş yani, öyle mi? İlginç. Burada mı çalışıyor?"

"Ahırı elden geçirdik, orada. Eğer o sırada meyve kompostosu kaynatıyor, mantar kurutuyor, çamaşır yıkıyor ya da şömine odunu kırmıyorsa elbette. İki dakika yerinde duramaz. Yapısı böyle — velev ki, bir şişe açalım. O zaman da fırlayıp yaratma işine koşar, şu oyun hamuru öbeğinin başına geçer. İnanılmaz. Doğru kişiyi buldum onda. Yani, dünya güzeli değil, öyle bir şey iddia edemem. Ama birbirimizi çok iyi anlıyoruz, sanırım en önemlisi de bu." Cebimde tütün ezme çubuğunu aradım, koru havalandırdım. "Eksik etekli ıspanak güzelim benim..."

Yeniden yerine oturdu. "Neyim dediniz?"

"Şey, ona böyle hitap ediyorum. Çünkü o zamanlar ıspanakla tavlamıştım onu, bana garsonluk yaparken. İtalyan bir aşçım vardı, çok becerikli adamdı ve lokali açmadan önce müzisyenlerle beraber yemek yerdik. Böyle şeyleri önemserim. Adam bir ıspanak yapardı garnitür olarak, olacak iş değil. Taze yaprak ıspanağa bayılırım, ateşte şöyle bir korkutacaksın, üzerine tanımam. Ama bizimki iğrenir, öğürmeye başlardı. Hani olur ya, çocuklukla ilgili bir

meseledir. Ben ne yaptım dersiniz? Günaşırı bir çatal ıspanağı bunun burnunun altına tuttum: Hadi ama, benim hatırıma... diyerek. Titredi, suratını buruşturdu, hatta gözleri bile yaşardı. Herkesin önünde! Kaçırdığı şeyi anlamak istemiyordu bir türlü. Ama nihayetinde bir kez denedi, çatalı dudaklarına bile değdirmeden, ben de her defasında miktarı biraz daha artırdım. Aradan birkaç hafta geçmesiyle, ne diyeyim, delisi olmuştu. Her gün bir tabak ıspanak diye tutturdu. Ne dersiniz buna?"

Adamın suratına sırıttım. Adam sadece burnundan kısa bir soluk verdi ve ayakkabılarına baktı, yelken bezinden dikilmiş ayakkabılar ve bezin altında parmaklarını oynattı. Gevezelikten hoşlanmıyordu demek ki.

Tahtalı güvercinler kondu samanlığın çatısına, iki tombul şey, büyük ihtimalle bizim atölye camlarına pisleyenlerdi; boğazımı temizleyip kitapları gösterdim. "Sosyal bilimler alanındasınız, öyle mi? Üniversiteli filozof. Yoksa bunlar ilahiyatla mı ilgili? Yıldırımı Gömmek' — kulağa çok mistik geliyor."

Başını kaldırdı, gri gözlerinde şaşkınlık benzeri bir duygu vardı; gülümseyerek öne eğildi. Boynu, yaşına göre oldukça gergin görünüyordu, dişleri de kendi dişiydi. "Mistik mi? Ne anlamda diyorsunuz?"

"Şey..." Bardağımı boşalttım, baldırımı kaşıdım ve bir anlığına koca çenemi tutmam gerektiği hissine kapıldım. Boru iskemle gıcırdadı. "Gizemli daha doğru bir sözcük mü olurdu? Aslında şunu söylemek istedim: Ben hiçbir şey anlamıyorum."

"Ha, öyle mi!" O da bir yudum aldı şaraptan ve bir anlığına düşüncelere daldı. Sonra sigarasını söndürdü —Polonya sigarası, uzun filtreli— ve başını iki yana salladı. O zaman sizi rahatlatabilirim; ben de öyle." Elleri kucağında tırnaklarıyla oynadı ve az önce onda hayran olduğum şey şimdi yeniden yorgun ve gri görünmeye başladı. Saatine baktı, plastik bir kol saati. Farkında değilmiş gibi davrandım.

Pipoyu dişlerimin arasına yerleştirdim ve ellerimi başımın arkasında kenetledim. "Evet, doğal yaşam... Seveceksiniz. Ben çok daha sakin bir adam oldum. Burası benim umut ışığım, evde istediğim kadar huysuz olayım. O zaman diyorum ki: Hepinizin canı cehenneme. Her cuma atlıyorum otomobilime, buradaki oğlanlardan bana bir turna çekmelerini istiyorum, tavaya birkaç fileto atıyorum ve şöyle birkaç tek yuvarlıyorum. İnsan ne için yaşar ki! Şömineleri kumla doldurmam gerektiğinde, bir yerde bir kapak patladı ve birkaç el arabası kum içeri doldu. Mama mia. İnsanlar

tatildeydi, eve bir geldiler ki kumsal oturma odalarına gelmiş. Her şey kırılmış — en azından öyle olduğunu ileri sürdüler. Şimdi de zararlarını ödemek gerek, hem de... Bir Polonyalının koca bir yılda kazandığı kadar para. Bu durum beni sinirlendiriyor mu sanıyorsunuz? İnsan burada daha rahat bir insan oluyor. Vız gelir, tırıs gider!"

Pipomu masaya vurdum; külü çimenlerin arasına döküldü. Sonra, oldukça iyi bir Rolex taklidi olan saatime baktım ve kollarımdan destek alarak iskemleden kalktım. Ceviz ağacı dolgunlaşmış yeşil meyvelerle yüklüydü yine. "Verimli bir iklimi var buranın, değil mi? Göllerin arasında olduğumuzdan hava nemli. Gülleriniz de o yüzden böyle boy atmış. Bu arada, duvarlarınız kuru mu?"

Omuz silkti. "Bilmem. Umarım öyledir. Neden?"

"Hiç, sordum öylesine. Kız arkadaşımın bazen eklemleri ağrıyor, o zamanlar doğru dürüst resim yapamıyor. Daha bugün aynısı oldu. Kışları hiç buralara gelmiyor bile. Duvar yalıtımının kötü olduğunu söylüyor. Sanki ben kötü ev alırmışım gibi! Tamam, ekspertize göstermedik, onların kaça geldiğini herkes biliyor. Ama onun dışında, en iyisinden yapı malzemesi ve bir numara ustalarla çalıştık. Buralarda bütçeniz yetiyor öylesine. Romatizma çiftliğine tek başına git sen, diyor bana bazen. Ya da erken dönüyor... Bu arada Rewert ön adım."

"Biliyorum," diye karşılık verdi ve ayağa kalktı. "Frezya bölgesinden değil mi? Bir öğrencim olmuştu: Rewert Tode. Juist'ten geliyordu. Benim adım da Joachim. Sizinle tanışmaktan memnun oldum."

Tokalaştık, beni kapıya kadar geçirdi. Bu sırada evin açık pencerelerinden içeri baktım. Gerçekten de ihtiyar çiftçinin eski eşyalarını, yetmişli yıllardan kalma Resopal ve suntalam hurdalarını kullanıyordu ve buzdolabının üzerinde birtakım konserveler duruyordu, herhalde güveç için. Bugün bir-iki şarap mantarı çıkarmışlığım vardı, o yüzden bir kez daha arkamı dönünce başım döndü. Sıcak... Çite tutundum. "Şarabı nasıl buldunuz bu arada?"

"Oh, teşekkür ederim. Çok güzeldi."

Gülümsedim. "Eh, umarım öyledir, hele ki fiyatı düşünüldüğünde. Ama sanırım hafif ironili bir aroması vardı. Şimdi ne yapacağım biliyor musun, Jochen? Bahçeme, o harikulade avluma dönüp size bir kasa elma toplayacağım, en iyilerinden. Evet, aynen öyle yapacağım. Bu sene erkenci

elmalar, bir an önce yemek gerek. Üstelik artık kompostodan gına geldi. Ne dersiniz? Komşular birbirine destek olmalı."

"Yo, lütfen." Omzuma dokundu, usulca. "Yapmayın lütfen. İlk fırsatta uğrayıp ben alırım."

"İlk fırsatta! Hiç rhodos, hiç salta, sayın profesör! Bu elmaları şimdi yemezseniz, yarın kuşlara yem olurlar. On dakikaya geliyorum. Ama bana söz vermelisiniz: Kasayı bize geri vereceksiniz. Evde olsa kasa dediğin yer kaplar ya da ilk fırsatta çöpe atılır ama burada, kırsalda bir kasaya paha biçilemez göreceksiniz.Plastik poşet bulamazsınız pek. Dolayısıyla sürekli çuvala, ya da kasaya ihtiyaç duyuyoruz. Anlaştık mı?

Başını olumlu anlamda salladı gerçi ama düşünceleriyle başka yerde gibiydi; yolun karşı tarafındaki bir şeyle ilgileniyordu sanki. Hep birileri geçer köyden. "Kapının önüne bırakmayın, duydunuz mu, yoksa alır götürürler. Kapıyı tıklatın mutlaka Bunlar adamın her şeyini çalar, en değersiz eşyaları bile. Böyleler işte zaten eleştiriyor da değilim. Ama bilmekle fayda var. Ortalıkta hep bir şeyler bırakıp kapılar kilitlenmezse de bunlara resmen davetiye çıkarmış oluruz, değil mi? O zaman şöyle derler. Oh, ne kadar kolay. Sigara, mektup açacağı, kamera, şak. Kitap bile çalarlar bit pazarında satmak için. Sonra da yalakları parçalar sıyırıp mutfağa sıçar ve şimdi bir de diğer Almanın evine gidelim, belki orası da bu kadar rahattır, derler... bir bakmışsın avlunda bitmişler. Anlatabildim mi? Neyse, gidip sizin elmaları getireyim ben."

Sanırım anlamıştı. O zaman ne demek istediğim aklına yattı. Kafasının içinde işleyen çarkların sesini işittim resmen. Bana düşünceli bir edayla baktı ve bir saat sonra otomobilimle geldiğimde bahçe kapısını kapatmıştı; sürgülememişti ama en azından kapatmıştı, tıpkı yıkıntı evinin kapı ve pencereleri gibi. Gitmişti galiba Volvo'su samanlıkta değildi, ben de bagajı açtım, elma kasasını kayın odunundan yapılmış istifinin arkasına bıraktım ve üzerine bir kâğıt yerleştirdim: Lütfen kasayı uygun fırsatta getirin. Sonra kente inip kendime bir film kiraladım. Göl kenarında bir balıkçıl sazların arasında dolaşıyordu, ağır hareketlerle, başını sağa sola çevirerek. Alçalmakta olan güneşin yansıması parıldadı doymak bilmez gözünde.

Yaklaşık bir yıl önce olmuştu bunlar, Inge'nin Danzig teki seyahat acentesinde açtığı sergiden hemen önce ve Odenkamp'la o günden bu yana görüşmedik. Ara sıra ona temizliğe giden Janek'in karısına bakılırsa samanlığın arkasında bir dinlenme ve okuma yeri hazırlamış, o yüzden onu

ön bahçede doğru dürüst hiç göremedik. Bazen mutfak penceresinde durur, bir elma soyar ya da tencerenin içinden bir şeyler yerdi ve onu görüp kornaya bastığımda kafasını kaldırır ama tepki vermezdi; en azından görünür bir tepki vermedi. Belki de hastaydı; solgun görünüyordu, önceki yıl olduğundan daha zayıftı ve gözleri mat bakıyordu. Buna hep şahit olmuşumdur. Altmışını geçmiş, nihayet huzur bulmak için buradan bir ev, orman ya da göl kenarında rüya gibi bir mülk alan Bremenli, Dortmundlu, Berlinliler: Ne zaman evi döşerler ve içine yerleşirler, ne zaman artık her şey güzel olacaktır, enfarktüs geçirirler. Bu yüzden evin inşaatını hiçbir zaman tamamlamam.

Yine ekim geldi, elmalar olgunlaştı ve Inge kasalarımızı saydı. Kasalar da öyle çiviyle tutturulmuş falan değil, marangozun elinden çıkma; çinko kaplı çivi çakılmış şarapçılık kasaları. "Biri eksik mi bunların?" diye sordu."On iki tane olması gerekmiyor muydu? İşte o zaman aklıma geldi. İnsan zamanla biraz unutkanlaşıyor. Hiç aklıma bile gelmemişti ama o an kahrolası sandık aklıma takıldı.

"E, git al o zaman," dedi Inge ve diğerlerinin içine gazete kâğıdı döşedi. "Yoksa ben mi gideyim istersin?"

"Daha neler!" Bir balkabağı kesmiştim, kabuğu üzerinde tuhaf çıkıntıları olan devasa bir şey, onu mutfağa taşıdım. "Önce kendini tanıtmayı bile gerekli görmüyor, profesör bey, ben de salak gibi kapısına gidip en iyi kırmızı şarabımı götürüyorum, karşılığında bir sigara bile tutmuyor bana; sonra bir de evine beş buçuk kilo elma taşıyorum — şimdi de boşu mu almaya gideceğim? Delirdin galiba!"

"Eh, o zaman. Belki bu kasalar yeter."

"Hayır." Dondurucu bölmeden bir şişe aldım ve altın rengi çiçeklerin üzerindeki buzu sildim. "Şimdi telefon rehberine bakacağım. Burada saygın akademisyeni oynayabilir; keyfi bilir. Ama bazı kurallar vardır, anladın mı? Koca yıl geçti, bize gelmedi! Yani, neden buraya geldi kimseyle görüşmek istemiyorsa? Berlin'de, kahrolası bir apartmanda oturmuyoruz ki, bir köydeyiz ve burada insanlar birbirleriyle konuşmak zorundadır. Koca koca kitapların arkasına saklanmış büyük filozofu oynuyor da meyve kasasını geri getirmeyi beceremiyor! Nerede şu telefon rehberi?"

"Neyi arıyorsun?" Inge her bir parmağını çekti ve bazı eklemleri çıtladı. Bu sırada gözlerini devirdi. "Senin telefon rehberin yok ki, hayatım, hiç de olmadı. Burada kiminle konuşacaksın ki? Yemek hazırlamaya başlayacağız

birazdan. Camları sen yıkar mısın?" Şnaps şişesini açtım ve raftaki küçük bardakları işaret ettim. Ama Inge konserve kavanozlarını kastediyordu.

O gün hava epey fırtınalıydı, elmalar kendiliğinden çimene düştü ve ertesi gün ile bir sonraki gün merdivenlere tırmandık. Ama bir önceki yılın ancak yarısı kadar meyve topladık, üstelik daha küçüktüler; tatları saman gibiydi ve kurtlanmışlardı. "Al işte," dedi Inge, "salak kasa onda kalsın."

Ama ben kabullenmek istemiyordum. Ne münasebet! Pazartesi günü, Braunschweig'e doğru yola çıkmadan önce Janek'e, Profesöre iletmek üzere, kasayı geri vermesini ısrarla talep eden bir mektup bıraktım. Acil olduğunu ve kapının önüne de bırakabileceğini yazdım. Çiftçi Janek kaşlarını çattı ve bakışından, neden benim gitmediğimi merak ettiğini anladım; ama sonra mektuba bir de banknot ilave ettim, o da uzaklaştı.

Inge gülümsedi, bir çuval kurutulmuş mantarı otomobilin bagajına attı, ben de direksiyon başına geçip pipomu doldurdum. "Sırıtacak bir şey yok bunda, duydun mu? Yaptığı sevimsiz bir şey, insan böyle davranmaz! Demek istediğim yıllarca büyük düşünsel problemler üzerine kafa patlatan ama küçük ayrıntılar konusunda böyle beceriksizlik gösteren bir adamda ters bir şeyler var demektir, ruhunun en derin gerçeğinde bir bozukluk var herhalde, öyle değil mi? Sonra da kalksın o Plotin'le aya gitsin!"

Bunun üzerine Inge güldü ve eliyle başımı okşadı. Gerçekten çok tatlısın, şişkocuk. Resmen durduk yerde öfkelendin. Bu arada adamın adı da Platon. Haydi, sür artık!"

Ertesi hafta sonu benimle gelmek istemedi. Kendini iyi hissetmiyormuş; sonra atölyesindeki, sadece nemli yerlerde olduğunu iddia ettiği kalorifer böcekleri, konuk odasındaki, cilanın altında şimdiden kararmaya yüz tutmuş yeni parkeler ve başka şeyler yüzünden kavga ettik. Kırsalda yaşarken bazı şeylerden feragat etmek gerektiğini anlamıyor. Örümcek ağıyla böcekler hep olacak ve burası parfüm kokmuyor. Ama öyle olsun, ben de yalnız geldim.

Rostoyu fırına verdim, birkaç şişenin mantarını açtım ve terasa yerleştim. Gerçi hava hâlâ sıcaktı, ama akşam daha erken bastırıyordu artık ve kırlangıçlar çoktan göç etmişti anlaşılan. Gökyüzü mora çaldı, göl havada asılı kalmış gibi uzanıyordu ormanın önünde ve bazen bir balığın sudan sıçradığı görülüyordu, kâh şurada, kâh burada. Uzaktaki tarlalarda anız yakılıyordu.

Yemekten sonra ufak bir kadeh Goldwasser içtim ve burçakların arkasındaki bezden hamağa uzandım. Son zamanlarda canımı sıkan karnımın üst kısmındaki bölgeye —bası hassasiyeti yoktu ve belki de Inge'nin söylediği gibi ortopedik bir sorun vardı; buradan birçok sinir geçiyormuş— dokunuyordum ki, yakınlarda bir çıtırtı sesi işittim. Kırsalda yaşıyorsan, sessizlik kimin hangi sesi çıkardığını kısa sürede öğretir insana. Bir hayvan, kirpi ya da sansar değildi bu, ben de köşemde hareketsizce oturup bekledim. Rostoyu kestiğim bıçak uzanma mesafesindeydi.

Batı tarafına ortancalar ve sumak ağaçları ekmiştim, sıkı nizam, kimse içeri bakamazdı ama ara sıra köpekler geçiyordu bu tarafa, ufak, kavgacı oburlar. Inge onlara yemek artıklarını verir; tenteli otoparkın orada hep bir kâse durur. Ancak bu akşam çalıların arasından güçlükle geçen bir çocuktu, kısa pantolonlarıyla birbirinden ayırt edemediğim çok sayıdaki oğlandan biri. Parmak uçlarında yürür gibi sessizce çimenliği geçti, açık mutfak kapısının önünde durdu ve renkli boncuktan hazırlanmış sineklikten içeri baktı. Tereddüt ederek kapı çerçevesini tıklattı.

Hiçbir şey söylemedim. Burçakların arkasından çıkmadım, bir elimi piponun içindeki kora siper ettim ve buradaki bıdıkların neden bu kadar ufak kaldıklarını merak ettim. Ekose gömlekleri, alınlarına dökülmüş buğday rengi saçlarıyla savaş zamanı çocuklarına benziyorlar; oysa bol miktarda kaymaklı süt ve yağlı poğaçayla besleniyorlar, bazıları daha on iki yaşında içkiye başlıyor. Oğlan yüksek sesle bir şey söyledi; sandaletleri dağılmış, dizleri acınası biçimde kemikli ve suratı uzun sürmüş yaza rağmen soluk; bir adım daha yaklaşıp bu sessiz akşamda beni şaşırtan bir sesle adımı söyledi. Arı ve parlak bir ses, sanki göğün altında başka bir şey yokmuş gibi. Ardından kasayı eşiğin ardına bıraktı ve geldiği gibi çalıların arasından geri döndü.

Yerimden kımıldamadım. Gölü izledim, bir yandan sigara içip sükûnet içinde şarabımı bitirdim, iyi bir şaraptı, biraz fazla ağır tanenli bir Rioja, bağ sahibinin hediyesi. Ağaçlar ve çalılar, ışığın yansıdığı su yüzeyi önünde katlanmış siyah kâğıttan kesilmişe benziyordu ve karanlık artık neredeyse tamamen çöktüğünde pipoyu ayakkabımın altına vurup ayağa kalktım. Herhangi bir mektup ya da yazılı kâğıt yoktu ama kasa hasar görmemişti, ben de kapının sürgüsünü açıp sokağa baktım.

Köyde tek bir sokak lambası vardı, kepenkleri kapalı duran büfenin önündeki meydana düşen turuncu renkli bir ışık. Ortalıkta tek bir insan bile

görünmüyordu, otomobiller de çoktan garajlara sokulmuştu. Janek'in ahırından kovaların takırtısı işitiliyordu, sağda solda perdelerin ardından televizyon sesi yükseliyordu, şapelin önünde bir köpek oturmuş gölgesini izliyor. Çatıların ötesindeki koruluktan bir baykuşun sesi geldi. Sokağın ortasına geldim ve ses çıkarmadan ıslıkla rasgele bir ezgi öttürdüm.

Odenkamp'ın arazisinin önüne geldiğimde —ev karanlıktı, sadece çatı penceresinin ardında ışık yanıyordu, kitapların üzerine tutturulmuş mandallı bir lamba— soluma, sağıma baktım. Yarasalar bile görünmüyordu, boştaki elimi yerleştirdim, derin bir soluk aldıktan sonra kasayı geniş bir kavisle bahçeye attım. Havada uçarken kendi ekseni etrafında döndü kasa, çivi başları ışık altında bir anlığına parladı, yere düştüğünde bir çatırtı sesi duymak isterdim. Ama kasa samanlığın önündeki tarhın içine düştü bellenmiş toprak; doğru dürüst tek bir ses çıkmadı.

Binlerce Rahip

KAMYONET Ostbahnhof tren garının önündeki virajı aldı ve hız kasisinin üzerinden geçerken yükleme kapakları gürültü çıkardı. Carst şaşkınlıkla etrafına bakındı ve bir anlığına caddenin tam ortasında durduğunu unuttu. Biri kornaya bastı, bir otobüs hemen yanında sert bir fren yaptı, hidrolik kapının tıslaması Carst'ın irkilmesine neden oldu. "Hadi ama!" diye seslendi şoför, kulağında belli belirsiz bir şey parlıyor, hemen arkasında el tutamaçları sallanıyordu. "Kök mü salıcan oraya?!"

Bunu söylerken bir yandan gülümsüyordu ve avukat tamam dercesine elini kaldırıp tekerlekli valizini meydan boyunca arkasından sürükledi. Çınarlara kargalar konmuştu ve hava öylesine soğuktu ki, hayvanlar öttüğünde solukları görülebiliyordu. Başını iki yana salladı. Araç gereç dolu bir kamyonetin üzerine kırmızı harflerle yazılmış yazıyı okumuştu: *Aydınlanma.*

Garın salonu ağzına kadar doluydu, spor taraftarları otomatların önünde hep bir ağızdan böğürüyordu; biletini trende almaya karar verdi. Peronda ankesörlü telefona bir bozukluk attı; para iade kısmına düştü ama hat açıldı. Ama sekreteri Bayan Mohn çoktan çıkmıştı; o da telesekretere cep telefonunu rafın üzerinde unuttuğu notunu bıraktı. Ahizede yapışkan bir şey vardı, elinin tersiyle kulağını sildi.

Tren boştu, en azından birinci sınıf vagonlar; Carst paltosunu prizi de olan bir dörtlü masanın yanına astı ve küçük kayıt cihazıyla dosyaları çıkardı. Ardından valizini koltuğunun arkasına yerleştirdi ve yemekli vagona gitti. Masaların üzerinde kirli bardaklar, ağzına kadar dolu küllükler vardı; kahve sipariş ettiğinde barmen başını iki yana salladı. "Makine bozuk. İsterseniz size çay verebilirim."

Carst çayın yanına bir de çikolata sipariş etti ve tren yola koyulduğunda pencereden dışarı baktı. Güneş alçalmıştı, oturma sıralarıyla çöp tenekelerinin gölgeleri paraların üzerindeki filigranlar gibi soluklaşmıştı;

gagasının arasında bir parça yağlı kâğıt tutan bir serçe, peron çatısının devasa, yüksek kavisli travers taşıyıcıları arasında kayboldu.

Tekerlekler gıcırdadı; uzun vagonun ortasındaki körüklü kısım önce sıkıştı, ardından yeniden ayrıldı. Saçlarını kızıl kahveye boyamış şık giyimli bir kadın ve kargo pantolonla göbeğini açıkta bırakan bir üst giymiş on bir, on iki yaşlarında bir kız çocuğu da binmişti vagona, anlaşıldığı kadarıyla ana kızdılar. İkisi de kalın kitaplarına gömüldü ve sadece bir kez başlarını kaldırdılar; Carst onlara başıyla selam verdi ve masasına dönüp fincanını oradaki oyuğa yerleştirdi.

Sadece baş ve sonlarındaki cümlelere şöyle bir baktığı birkaç rapor imzaladı, bazı notlar aldı, sonra tekrar üzerlerini çizdi ve hiç olmazsa bilançolarını kontrol etmek niyetiyle bir dosya açtı. Dosyanın bayağı bir işi vardı ve dolmakaleminin kapağını dişlerine vurup yoğun biçimde düşünür gibi dışarıya bakar görünürken aslında kızı, kızın camdaki yansımasını izliyordu.

Kız ayağa kalkmış, koridor boyunca yavaşça yürüyordu. Bu sırada kendi kendine bir şarkı mırıldandı, etrafa bırakılmış gazeteleri karıştırdı, rafta unutulmuş bir atkıyı aldı, onu parmaklarının arasında inceledi. Turuncu renkli kazağı işlemeliydi, parlak taşlardan çizilmiş bir domuz vardı, dar kalçaları bir sağa bir sola savruluyor, sırayla her koltuğa tosluyordu, Carst'ınkine de çarptı. Göbek deliğinin üzerine yara bandı yapıştırmıştı ve Carst okuma gözlüğünün üzerinden baktığında ona göz kırptı.

Ardından cam kapının ardında kayboldu kız ve kısa süre sonra tuvaletin meşgul lambası yandı. "Evet, trendeyim. Evet, Berlin treni. Herhalde taşınacağız," dedi annesi vagonun diğer ucunda ve ansızın Carst artık dikkatini toplayamayacağını fark etti ve dosyayı kapattı.

Sekreteri çok fazla sigara içiyordu, belgeler de bunun sonucunda aynı şekilde kokmuştu, Carst onları kendinden uzaklaştırdı, koltuğunun konumunu değiştirdi ve tekerleklerin tıkırtısını dinlemeye koyuldu. Sesler hem çok uzak geliyordu kulağına hem de nabzıyla senkron; gözleri kapalı olmasına karşın ışığın biraz daha karardığını fark etti ve kız kulağının hemen dibinde konuştu: "İyi akşamlar, Sayın Doktor Carst. Böğürtlenli şeker ister misiniz?

Kızının yıllar önceki sesine benzer bir ses; kızının sesi hâlâ bilgisayarında "gelen posta" kutusundaydı ve bazı zamanlar, gergin ya da

yılgın olduğunda açıp dinlerdi. Kızın soluğu tatlı kokuyordu. "Hayrola? Tanışıyor muyuz?"

Kız moda pantolonunun ceplerini karıştırdı, uçuk kahverengi leğen kemikleri göründü ve vagonun diğer ucunda telefonla konuşan annesine göz ucuyla baktıktan sonra Carst'ın karşısındaki koltuğa bıraktı kendini. Şekeri ağzına atarken hafif bir tıkırtı sesi işitildi.

Sarı saçları kısa, biraz da kırpıkça kesilmişti; yumuşacık gözleri vardı, mavi ve gülümsediğinde geniş ve çekici hale gelen ince dudakları. Çenesinin bir hareketiyle belgeleri işaret etti ve kısık sesle konuştu: "İçeri girdiğimizde biraz casusluk yaptım, sorry. Bu normalde hep benim oturduğum koltuk. Burada oturunca, bir köprüye çarpmamız durumunda bütün birinci sınıf vagonuyla kafeterya kısmı güvenlik tamponu olur. Adınızın önündeki bu J. harfi de nedir? J’li insanları beğenirim."

Zarif boynu ve elleri günün birinde huzursuzluğa sebep olacak bir dişiliği muştuluyordu, ama şimdilik sümüklü bir kızdı işte, Carst da gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Peki ya sen?" Konuşurken sesini alçaltmaya uğraşmadı. "Senin adın ne?"

Kız kayıt cihazını yana itti ve kollarını masaya yerleştirdi.

"Jutta olmadığı kesin... Üff, bütün bu kâğıtları görünce! Yoksa siz de mi avukatsınız? Ciddi mi? Ölümcül bir iş değil mi bu? Babam artık kendisi bir dosyaya benzemeye başladı — saçları yani. Eminim bir Golden Retriever'ınız vardır. Bir de mutlaka golf arabaya karşı zaafınız."

Carst burnundan soluk vererek hafifçe güldü. "Hayır, ama yelkenlilere karşı var. Ama küçük olanlarına, şişe içindekilerden."

Hah, aman ne komik. Suratını buruşturdu. "Gerçekten komiksiniz. Nereye gidiyorsunuz?"

"Kuzeye," dedi Carst, kız başını yukarı aşağı salladı ve ağzındaki şekerlemeyi kırdı.

"Biz de. Glücksburg'a, bilir misiniz orayı? Biliyorsunuzdur, herkes bilir. Oradaki su şatosu çok meşhurdur. Havalar güzel olduğunda hava durumundan önce gösterirler daima."

"Evet, hatırladım. Beyaz bir şato, dört kuleli, değil mi? Kırmızı kiremitten çatısı var."

"Aynen. Tam bir doğa cenneti. Yeni evli tüm çiftler ve evlilik yıldönümünü kutlamaya gelenler kapı kemerinin önünde fotoğraf çektirir, televizyondaki bütün o yapış yapış diziler de orada çekilir. Ama kimsenin

bilmediği, o kahrolası taştan pastanın bir mezarlık üzerinde durduğu. Gerçekten. Binlerce rahip yatıyor orada, inanmazsanız araştırın. Sonra günün birinde kont mu ne, birisi geliyor, mezarları su altında bırakıyor ve aşk şatosunu üzerine inşa ettiriyor. Çok havalı, değil mi? Peki kuzeyde tam olarak nereye?"

"Flensburg'a."

"Ha, orada da oturmuştuk. Oradaki evimiz daha güzeldi. Bahçe fiyorda kadar uzanıyordu, köpek bakmak için en uygun yer. Başparmağıyla arkayı işaret edip dişlerinin arasından tısladı: "Ama o istemedi. Hayvan sevmiyor, kuş bile. Gardırobunda iki kürkü var." Çenesini ellerine dayadı, gözlerini kapadı. "Ona ne ad verirdim, tahmin edin."

"Kime? Köpeğe mi?"

Hülyalı bakışlarla başını evet anlamında salladı, hâlâ telefonda konuşan annesi ayağa kalkıp asılı gazetelerden birini aldı. "Hayır, evlat, olmaz! Şimdi sus ve beni dinle! Yine soğuk yemeni istemiyorum, mikrodalga fırınımız var. Yanına da bir şnitzel koy, yumuşak et onlar. Sonra da doğru yatağa!"

"Nasılsa dediğini yapmayacak," diye mırıldandı kız ve kafasını bir an kaldırdı. "Erkek kardeşim. Hep ne yer biliyor musunuz? Şu yeni meyveli şekerleri. Tatlı olanları değil ama, iğrençlerini, domates ya da soğan tadındakileri."

"Sebze şekeri mi?"

Başını olumlu anlamda salladı ve gözlerini yine kapattı. Çok tatlıdır. Neredeyse kaybediyorduk onu geçen sene. Sarhoş bir sürücü onu bisikletten düşürdü. Ama korkmadı. Eh, dedi sonra, eğer şimdi ölmem gerekiyorsa, Fünkchen, o zaman melek olarak sana yardım ederim." Gülümsedi. "Hava atıyor. Benden iki yaş küçük ama başını kaç defa beladan kurtardım, biliyor musunuz? Meleklere inanır mısınız?"

Carst omuz silkti. "Adın Fünkchen mi?"

"Yok canım! Bir tek o bana öyle der. Gerçek adım Citha Maria. Neden sürekli kulağınızı ovuşturuyorsunuz?"

"Citha mı? Güzel bir isim. Biraz tuhaf ama, değil mi?"

"Elbette. Ne de olsa otuz üç dişim var. Görmek ister misiniz?"

Ağzını açtı, ahududu rengi dilini gösterdi ve Carst elini kaldırdı. "Gerek yok, teşekkür ederim. İnandım sana."

Kız yutkundu, hafif bir geğirti koyuverdi. "Özür dilerim. Kuzeyde ne yapıyorsunuz? Büyük bir iş mi var?"

"Kim bilir... Belki de sadece dinlenmeye giderim."

"Flensburg'ta mı?! Ciddi olamazsınız. Sırf tren garını görseniz yeter de artar bile!"

"Ben daha ziyade yakınlarda bir yerler düşünmüştüm. Ahneby'yi biliyor musun?"

Kız başını salladı ama bu sırada düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Koltuk aralıklarındaki boşluktan ileri baktı. "Webster," diye fısıldadı. "Harika olmaz mıydı? Ona Webster adını koyardım. Birer sigaraya ne dersin?"

"Üzgünüm, kullanmıyorum. Üstelik eminim sigara içmek için fazla gençsin, değil mi?"

"Haa, şu mesele. Tahmin etmem gerekirdi. Şaka yaptım. O zaman çayınızdan bir yudum alabilir miyim?"

Bir anlığına duraksadı, ama kız elinin tersiyle göstere göstere ağzını silince yarısı boşalmış fincanını ona doğru itti. Kız çayı kokladı, bir yudum aldıktan sonra suratını buruşturdu. "Yeşil çay mı? Hem de şekersiz? Line Teyze gibi. Kansere iyi gelir. Kanser misiniz yoksa?"

"Aman tanrım. Umarım değilimdir."

"O kadar da kötü değil. Teyzem hâlâ yaşıyor. Çok da severim, özellikle dağınık evi yüzünden. Westminster sarkaçlı bir ayaklı saati var, küçükken onun içine saklanırdık. Sonra büyükannemden mektuplar geldi, gözyaşıyla ıslanmış: Lineciğin tümörü varmış, çok fena, çok fena. Ama benim hep gülmem geliyordu, çünkü tümör sözcüğünü kömür okumuştum. Hep oynadığım bir oyundur bu. Sözcük ya da harfleri değiştiriyorum, ama bilerek değil. Ya da yanlış anlıyorum. Geçenlerde şu Tom Jones denen adam var ya, şişman bir adam, siyah giyiyor, işte o televizyona çıktığında babam dedi ki: Taş çağında gibi bağırıyor! Ben ne anladım biliyor musunuz? Baş bağında gibi bağırıyor. Size de olur mu?"

"Elbette." Elini yakasına götürüp kravatını gevşetti. "Bir yerde makara kelimesi yazıyorsa ben mutlaka makarna görürüm onu. Çocukken de suyumun ağzı aktı derdim hep."

Kız ellerini çırptı; heyecana kapılmış gözleri sanki daha parlaklaşmıştı. Gözbebeklerinin bir tek kenarları karanlık kaldı. "Tatil İçin Güney Fransa'ya gittiğimiz bir defasında oradaki peyniri çok iğrenç bulmuştum.

Yemek zaten çok uzun sürüyordu, bir de ardından küf bağlamış ve yarısı eriyip gitmiş pis kokulu şeyleri yemek! Öğk! Çok doymuştum. Ben de kitabımı açıyordum. Kuzey kutbuyla ilgili, oraya yapılan ilk keşif gezileri, acayip heyecanlı, orada da sürekli donarak ölüm yazıyordu, donarak. Tahmin edin ben ne okudum? Doyarak ölüm! Babam şairane bir bakışım olduğunu söylüyor. Sıra yine sende!"

"Oh, korkarım, benim aklıma başka bir şey gelmiyor." Ceketinin cebinden mendilini çıkardı ve kulağını sildi. Bir dakika. Geçenlerde posta kutusunda bir prospektüs vardı. Üzerinde yazanı, 'Bin avroluk kediye çeki kazanın' diye okumuştum. Tabii ki hediye çeki yazıyordu! Bir de bizim sokakta bir cenaze levazımatçısı var, adı Gent. Ben hızla yanından geçerken Cent-Levazımat okuyorum."

"Fena değil! On centlik bozukluk atarsın, şak seni gömüverirler." Küçük kız sırtını kaşıdı. "Güzel sohbet ediyoruz, değil mi? Rosenfrisch, pozlu kiriş. Başka örnek var mı elinizde?"

Carst biraz düşündü, mendilini cebine yerleştirdi. Sonra fincanı kaldırıp dudaklarına götürdü ve tadı az öncekinden daha tatlı olan çayından bir yudum aldı; çayın dibinde şekerlemenin bu parçası görünüyordu, incecik. "Bu akşam tren garının önünde bir kamyonet geçti burnumun dibinden," diye mırıldandı ve kızın parmaklarına, üzerine inci dikilmiş olan keçeden yüzüğe baktı. "Beyaz, üzerine kırmızı harflerle yazılmış yazıda bir anlığına *Aydınlanma* okuduğumu sandım, araç gereç yüklü bir kamyonetin üzerinde! Delice değil mi?"

Çayın kalan kısmını başına dikti, şeker parçasını dişlerinin arasında kırdı ve tam kız bir şey söyleyecekken annesi yerinden kalkıp koridora çıktı. "Bir anlığına kapsama alanından çıktık, hayatım, hayır hâlâ trendeyiz. Evet, Berlin treni. Eve bir baktık. Evet, güzel bir ev, şikâyet edilecek bir tarafı yok, daha büyük üstelik. Ama hava kirliliği dayanılacak gibi değil. Tahmin edilenden çok daha fazla kuzine kalmış. Evet, aynen. Taşınma işi gözümde büyüyor. Şimdi kapatıyorum. Kulaklarım pişti. Üstelik kıza da bakmam gerekiyor, tuvalete diye gitti, daha dönmedi. Elbette. Sigara içiyor, ne yapacak. Haydi, görüşürüz!

Telefonu koltuğa attı ve Citha annesinin vagon boyunca tutturduğu aceleci adımları işittiğinde gözlerini teatral biçimde açtı, işaretparmağını dudaklarına dayadı ve Carst daha bir şey diyemeden masanın altına kaydı.

Kızın ellerini dizlerinde hissediyordu ve ardındaki havanın giderek karardığı pencereden dışarı baktı. Kırlaşan saçlarını inceledi.

Tek tük ışıkların görüldüğü manzara hızla yanından kayar gibi görünürken kadın omuzlara tutunur gibi koltuk arkalıklarından kuvvet alarak kendini öne doğru çeke çeke yürüdü. Üzerinde lacivert bir döpiyes, yüksek topuklu ayakkabılar vardı ve Carst'ı süzdüğü bakışı —avurtları hafif içeri çökerek— kuşkuyla ilgi karışımı bir şeydi. Saçına, saplarında altın süslemeleri görülen bir güneş gözlüğü takılıydı; hızla yanından geçip gitti ve kızı başını kaldırdı. "Pöf! Parfümünün kokusunu aldınız mı? Bu parfüm için İsveç'te silah ruhsatı almanız gerekir."

Carst gülmesini tutamadı. "Şimdi lütfen ayağa kalk, olur mu? Şöyle karşıma otur!"

"Neden, burası gayet rahat. Üstelik birazdan geri döner. Her şeyi çok hızlı yapar. Aklıma gelmişken: Bir yerde Mövenpick yazısı gördüğümde ne düşünürüm tahmin edin... Yok, yok, söylemeyeyim şimdi. Bu arada çoraplarınızı ters giymişsiniz."

"Öyle mi? Ara sıra oluyor. Ama nasılsa tersi de siyah."

Olsun. Ters dönmüş halde dünyayı gezmek zorunda kalıyorlar. Kıkırdadı, dirseklerini arkasındaki koltuğa dayayıp yavaşça oturduğu yerden kalktı. "Bazen kardeşimle yabancı hayatlar oyunu oynarız. Annemin bize verdiği alışveriş listesini atıp alışveriş sepetlerinin içinde bulduğumuz yabancı listelerden birini alırız. Sonra bunun üzerinde yazanları satın alırız, hoşumuza gitsin gitmesin. Genellikle bizde hiç olmayacak şeyler olur bunlar; kefir, donyağı, *Fraıı im Spiegel* dergisi, falan filan. Eve döndüğümüzde de aldığımız her şeyi yiyor ve değiştirdiğimiz seslerle konuşuyoruz. Bir defasında kırk adet naftalin tableti, bir kilo kıyma ve bir paket prezervatif getirdik eve. Kızılca kıyamet koptu o zaman!"

Duraksadı, sonra başını kaldırdı. Cam kapı yana kaydı ve annesi, başparmakları kalçalarında masanın başında dikildi. "Zittel!" Soluk soluğa kalmıştı. "İyice delirdin sen! Nasıl beni böyle korkutursun? Trenin neredeyse her köşesini aradım ve bir anlığına..." Tehdit edercesine elini kaldırdı. "Seni deli kız! Ne işin var burada bir kere?"

Bir kez daha Carst'ı baştan aşağı süzdü, az öncekinden daha katı bir ifadeyle, dosyalarına da baktı, kızı ağzının bir kenarıyla gülümserken gözlerini devirdi. "Tanıştırayım: Annem. Ardından annesiyle aynı anda bir saç perçemini kulağının arkasına öyle hassas bir zamanlamayla sıkıştırdı ki,

Carst onun taklidini yaptığını anladı ve gülümseyerek yerinden kalktı. Kadının eli kendininkinden daha sıcaktı.

"Neden doktor unvanınızı kullanmadınız?" dedi kız, Carst da kendini tanıttıktan sonra. "Bir hukukçu, tıpkı babam gibi. Ama kızına bir köpek almış, hem de Berlin'de yaşamalarına rağmen, buna ne diyeceksin. Bir Golden Retriever. Harika bir sohbet yaptık, ikimiz de doğuştan sözcük evirmeciyiz. Onu yemeğe davet etmek istemez misin?" Ardından başparmağıyla annesini işaret ederek yüksek sesle fısıldadı: "Dövmesi var. Neresinde, biliyor musunuz?"

Kadın güldü. "Yeter artık! Kaç defa söyledim sana insanları rahatsız etme diye! Beyefendinin çalışmak istediğini görmüyor musun?"

"Ne olmuş, isterse çalışır. Ben onu rahatsız etmiyorum ki. Ediyor muyum? Put gibi sessizim, değil mi?"

Carst başını olumlu anlamda salladı ama kadın kızına dönmüştü bile.

"Sen ve sessiz durmak. O kadar gevezesin ki, uykunda bile konuşursun. Haydi bakalım, doğru yerine. Hem de çabuk tarafından!"

Kız somurtkan bir ifade takındı ama ayağa kalktı. Çantasından bir çift kulaklık çıkardı, kablosunu çözmeye koyuldu. "Doğduğumdan beri aynı şey. Berlin'de kendine dört çift ayakkabı aldı, bana bir çift çorap bile yok. Eh, ne yapalım, boyun eğeriz biz de... Sizinle sohbet etmek keyifliydi, Johannes. İyi yolculuklar. Ya da kardeşimin dediği gibi: *Have a nice life-time.”*

Carst bir elini kaldırdı, kız beline takılı radyoyu ayarladı ve mırıldanarak uzaklaştı. Ama annesinin yanına gider gitmez yine koltukların arasındaki boşluktan bakarak göz kırptı. Carst gülümseyerek başını iki yana salladı.

Ansızın trenin sesi değişti ve aşağılarda bir yerde bir kent gördü; karanlık caddeler, limanda yükselen yükleme vinçleri, akkor gibi yanan kermes pavyonları. Burası olsa olsa Rendsburg olabilirdi, Kuzey Denizi'ni Baltık Denizi'ne bağlayan kanalın üzerindeki yüksek, tüm transatlantiklerin altından geçebildiği çelik köprü; tren merkez istasyona ulaşan viraja girdiğinde Carst ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını karşısındaki koltuğa yerleştirdi. Çoraplarını doğru giymişti.

Tren yürüyüş hızında bekleyenlerin yanından geçti; eski, güvercin pislikleri altında kalmış çelik taşıyıcıların altında, kireçle kaplanmış gibi gri görünen bitkin yüzlerden müteşekkil uzun bir sıra. Renklendirilmiş camın ardındaki hiçbir şeyi ve hiç kimseyi göremiyorlardı muhtemelen,

yüzlerindeki ifade de aynı oranda boştu. Koltuğunda biraz yana döndü ve karşısındaki ifadelerin görünürde sonsuz bir tekrarla kendi yüzünün yansıması içinden kayıp gitmesini izledi.

Kimse binmedi ve lokomotif yeniden treni çekmeye koyulduğunda Carst uykuya daldı. Rüyasında biri "Berlin, Üroloji Bahçesi" diye seslendi ve göbek deliğinin hemen üzerindeki yara bandının düşmesiyle altındaki kanlı gümüş halka göründü; ardından bir cayırtı işitildi, kilitlenmiş tekerlek sesi gibiydi ve bir ara gözünün üzerindeki folyolar tane tane kaldırıldı ama görüşü düzelmedi. Uyandığında ağzında acı bir tat vardı, saatine baktı, eski bir otomatik saat.

Saati kolunda çevirdi. Kız yanındaki koltuğun kolluğunda oturuyordu ve anlaşılan uzunca bir süredir kendisini izliyordu.

Üzerinde manşetleri kürklü, yamalı bir ceket vardı ve bir parça annesi gibi kokuyordu, frezya ya da orkide olsa gerek. Dudaklarıyla gözlerine makyaj yapmıştı; kirpiklerinde minik maskara kalıntıları göze çarpıyordu. "Birazdan gelmiş olacağız. Annem garsonla flört ediyor. Şu Ahneby mi, ne karın ağrısıysa, orada ne yapıyorsunuz? Orada tanıdığınız biri mi var?"

Carst yüzünü ovuşturdu. "Neresi? Ha, yok hayır. Ardından dosyalarını toplamaya koyuldu. "Çocukken bir kere ailemle oraya gitmiştik. Aslında, sadece bir kavanoz bal almak için durmuştuk sanırım. Yonca ve buğday tarlalarının arasında ufacık bir yer. Bir derenin kenarındaydı ve yığma ot çatılı altı ya da yedi tane tuğla evin her birinin kendine ait bir köprüsü vardı." Çantasını kapattı. "Tam bir doğa cenneti, senin tabirinle. Çitlerde güller yetişiyordu ve bizimkiler yola devam ederken ben uzun süre Volkswagen’imizin kelebek camından arkama baktım ve mutlaka orada yaşamak istediğimi düşündüm... Ama sonra, yetişkin olduğumda haritada yerini bile bulamadım. Herhalde başka bir kasabaya dahil edildi."

Kız esnedi. "Bizimle gelsenize. Banyolu iki misafir odamız var, içinde Playstation'ı falan hazır. Bir penceresinden de şato görünüyor." Bakışları ansızın donuklaşmış halde başını yana yatırdı ve Carst’ın kulağının dibinde konuştu: "Bazı geceler, dolunayda, su yüzeyine sis düştüğünde rahipler orada yürüyüşe çıkar..."

Nefesi nikotin kokuyordu, Carst bir kaşını kaldırdı.

"Ciddi mi?"

"Hayır canım, şaka yapıyorum." Sırıtarak ayağa kalktı. Hepi topu iskelet hepsi. Elveda, Doktor Jott."

"Glücksburg'ta bol şans," dedi Carst, kız da dudaklarını öpücük gönderir gibi büzdürdü ve dönüp gitti.

Carst ayakkabılarını giydi ve pencereden dışarı baktı. Yol boyunca duran evler ve ağaçlar, hayvanların yayıldığı geniş cayırlar ancak seçiliyordu; ara sıra bir su çukuru göze çarpıyordu; Carst camdaki aksine baktı, kravatını düzeltti. Sonra kondüktörün siluetini fark etti ve arkasına döndü, cüzdanına uzandı. Ama kulağında minik bir pırlanta küpe olan adam ona bakmadı bile; okunmuş gazeteleri topluyor ve iki kadının yanından geçerken bir elini şapkasına götürüyordu.

Kadın ile kızı valiz, poşet ve çantadan müteşekkil koca bir kuleye benzeyen eşyalarını koridora yığmıştı bile ve hâlâ telefonda konuşmayı sürdüren anne ceketinin kolundan dantelli bir mendil çıkarıp burnunu temizledi. Kızı haritaya yaslanmış halde yere bakıyordu. Çerçevesiz bir gözlük vardı şimdi gözünde, yorgun görünüyordu, avurtları çökmüş ve solgun; içi telli cam kapı üzerine kapandığında yıllarca yaşlanmış göründü: Güzel parmaklarını, kırmızı ojesini izleyen genç bir kadın.

Ardından hoparlörden sesler işitildi, metalin porselene sürtünmesi, konuşma da vardı arada, kısık sesli, sanki görevli kompartımanında birisi yanlışlıkla düğmeye basmış gibi, tren yavaşça viraj almaya başladı. Vagonların arasındaki körüklü kısım bir kez daha sıkıştı, tekrar esnedi, yine esnedi ve nihayet hedefe ulaşılmıştı.

Aydınlanma. Frenlerin tıslaması uzun bir soluk verme gibiydi ve kız yaslandığı haritadan itti kendini ve üzerinde sayısız parmak izinin görüldüğü koyu renk cama dikti gözünü. Otomatik ama hep geç açılan kapıları geçerek katettiği koridorlar yüzünden sıcak basmıştı kızı, bileklerinde nabzını duyuyor ve içinde bulunduğu durumu bir türlü kabullenemiyordu; ceketinin önünü açtı.

Hemşire dışarı çıktı. İlk bakışta değişen hiçbir şey yoktu. Belki vazodaki çiçekler, özellikle de laleler biraz daha büyümüş olabilirdi ama orada her zamanki gibi yatıyordu, gevşemiş, uyuyormuş gibi. Pijama yeniydi, saçlar taranmıştı ve daha bu sabah tıraş edilmişti. Ama monitörler karanlık kaldı, damla sayaçları artık tıklamıyordu, nabız sesi kesilmişti. Solunum cihazının körüğü sönmüştü ve kızın annesi mendilini katlayıp mırıldadı: "Öylece. Bir kez daha gözlerini açmadan. Kardeşini de aradım."

Citha babasının üzerine eğildi. Solgundu rengi ve tuhaf bir şekilde güzeldi, artık doktorların uğramayı bıraktığı son günlerdeki acının etkisiyle

çizilmiş gibi ve kulağında bir parça kurumuş kan vardı. Eli hâlâ sıcaktı ya da en azından soğuk değildi, ağzının hafif eğik kenarları bir gülümsemeyi ima ediyordu, cildi belli belirsiz tıraş losyonu kokusu taşıyordu ve Citha alnını öptükten sonra odayı katedip plastik iskemleleri yatağın yanına çekti. Bir tanesinin üzerinde hemşirenin bulmaca kitabı vardı.

Umut etmekle korku arasında geçen haftaların, soğuk kanaatle geçirilen saatlerin ardından gözyaşı yoktu artık ve iki kadın öylece oturup sustu. Kayın ağaçlarının yeşermeye başladığı hastane bahçesinde kuşlar ötüyor, bir köpek havlıyordu. Ara sıra dışarıdan ayak sesleri geliyordu, personelin ayaklarına giydikleri sabo terlikler, araç gereçlerin şangırtısı, bazen de parkın ötesindeki viyadük üzerinde zangırdayan tren tekerlekleri, köprünün altından geçerken sesin değişmesi. Ama bunlar dışında servis sessizdi, çiçek buketindeki frezyaların kokusu tatlımsı bir hava yayıyordu, ışık yavaşça yer değiştirdi.

Yatağın altında bir parıldama oldu, bir parça selofan, genç kadın uzanıp aldı, elinde buruşturup çöp kovasına, pamuk ve iğnelerin yanına attı. "Bu arada Mitte'ye gittim, şu şirkete," dedi kısılmış sesle ve boğazını temizledi. "Bu sabah, Webster'ı aşıya götürürken. Neden bilmem. Gitmem gerekti işte."

Annesi tepki vermedi. Elini kocasının eli altına soktu, gözlerini ona dikti ama görmüyor gibiydi. Yüzük gevşek duruyordu, altın soğuktu.

"Nazik insanlar," diye sözüne devam etti genç kadın. "Ustayla sekreteri. Bana her şeyi gösterdiler. Sanırım onlar da epey etkilenmişler. Doğru dürüst konuşamadık bile. Sıradan bir kamyonet, ufak bir Transporter, oldukça yeni bir model. Üzerinde ne bir çizik, ne de vuruk, hiçbir şey."

Yutkundu, kollarını göğsünde birleştirdi. Gözkapaklarının kenarları kızarmıştı. "Üzerinde *aydınlatma* yazıyordu, beyaz üzerine kırmızı. Sersem gibiydim, sözcük bana hiçbir şey ifade etmedi. Sanki başka bir dil gibi. *Aydınlatma*, kocaman harflerle. Ama önce ne olarak okudum biliyor musun?”

Annesi burnundan kısaca hava verdi ama kafasını kaldırmadı. Sen de hep..." dedi kısık sesle, neredeyse fısıldayarak ve yumuşakça gülümsedi. Günlerdir makyaj yapmıyordu, saçları donuklaşmış, ojeleri dökülmeye yüz tutmuştu ama yine de kocasının sevdiği o mavi gece elbisesini giyiyordu ve kızın parmağını tutarken başparmağıyla kocasının elini okşadı. "Sen de hep..."

Bütün Yol

LAMALAR benim işimdi. Başımda yeterince iş vardı, inan bana. Bu hayvanatlar inatçı ve çeviktir, koşum takımını yerleştirmek asırlar sürer. Sarah'nın hesap yapma numarası işe yarıyordu. İşin ucunda şeker olduğunu biliyordu, o yüzden çan asılı yuları takmam hoşuna bile gitti. Benim tatlı Sarah'ım. Öyle bir göz kırpışı vardı ki - insanın ağlayacağı gelirdi. Bakışında Peru'yu görebilirdin, rüzgârla yatan otları, hem de hiç oraya gitmemiş olmasına karşın. Sarah burada doğdu, Wuppertal Hayvanat Bahçesi'nde. Elimden yer, dikkatle, hiç elimi ısırmadan. Bir Guanaco'ydu, yani bir anlamda en eski lama cinsinden, bütün lamalar bu cinsten gelir.

Ama Molly'de her türlü pislikle karşılaşabilirdin ve her fırsatta tükürürdü. Sıradan bir lama, aslında güzeldi ama kürkü damalı olduğu için palyaçolarla beraber gösteri yapmak zorundaydı, bu da eklemlerini mahvediyordu. Daha Dormagen'e gelmeden önce hep bağırırdı bu numara sırasında, o da olmaz tabii, en azından komik olması isteniyorsa mümkün değil. Ağız tıkacı biraz daha sıkı bağlandı, Molly de acıya katlanmak zorunda kaldı. Ama ben onu yine de duydum, dostum. Karnımda duydum sesini.

Bir de Tim var. Erkek bir lama olmanın yanı sıra aptaldır da. Tek yapabildiği yemek, osurmak ve dönüp durmak. Ama Oskar kadar gururluydu, ne de olsa alpaka cinsiydi, kara kahve. Bunlar lamaların soylularıydı ve pisliğe bulanmadığı zamanlarda Oskar'ın kürkü ele hoş gelirdi. Kışları, alışveriş merkezlerinin olduğu caddelerde para toplamak üzere dolaşırken herkes onu okşamak isterdi. Ama sahneye çıktığında tam bir saman kafalı kesilirdi.

Kaç kere sordum Şişman'a, neden bu numara için Molly'ye yazık ediyorsun, neden daha fazla yük kaldırabilen Tim'i kullanmıyorsun diye. Dişi hayvanlar daha zayıftır, erkekleriyse atmış kiloya kadar yükleyebilirsin. "Lamaların bir zamanlar kutsal hayvanlar olduğunu bilmiyor musun?" diye sordum ona. "İndinolar onlara tapmış ve hep iyi

davranmışlar. Tek bir kez seslerini yükseltmemiş, bir tanesini bile kafese yerleştirmemiş, sadece yazın kürklerini kırkmışlar. Onlar geleceklerini lamaların siluetlerinden okurlardı, sırları falan görürlerdi..."

Ama Şişman botlarına bulaşmış bokları sıyırıp samanların arasına tükürdü. Ona böyle duygusal şeylerden bahsetmemek gerek. "Benim bildiğim tek kutsal hayvan, annemin dana rostosu. Haydi bakalım, iş başına, bir saat içinde tanıtım gösterisi başlıyor." İşte böyle bir adamdı. Kendini beğenmiş bir salak. Sırf bir defasında hayvanlarıyla Krone Sirki'nde sahneye çıktı diye kendini âlemin kralı sanırdı. Oysa ki oradan kovmuşlar. Zurnaymış.

Ama patroniçeyle iyi geçiniyordu. O yüzden çadır lideri, baş palyaço ve elbette hayvan terbiyecisi oydu. Beş dişi aslanı vardı, bir de Samba, kral aslan. Ama hayvan o kadar yaşlıydı ki taşakları talaşın içinde sürükleniyordu, pençeleri de eskimiş gözlük çerçevelerine benziyordu artık. Buna rağmen yine de ateş çemberinin içinden sıçrıyor, terbiyecisiyle vals yapıyor ve onun başını ağzına sokmasına izin veriyordu. Bilinen numaralar işte.

Lamaların dışında küçüklerin eşeklere binmesinden de ben sorumluydum. Bunun için ayn bir çadır vardı, dört direkli kocaman bir branda; eskiden tren kondüktörlerinin yaptığı gibi boynuma bir bozuk para kutusu asar, teybi çalıştırırdım ve gösteri başlardı. Bu arada da havadar bluzlarıyla korkulukların üzerinden eğilen genç anneleri izleme fırsatım olurdu. Kırbacı şaklatır, sesimi kalınlaştırır ve geçen sene uğradığımız Nice'ten, Londra ya da Paris'ten bahsederdim, oysa lisansımız sadece Aşağı Ren bölgesinde geçerliydi. Bir yandan da Lola'yı, pazımdaki ay kızı dövmesini dans ettirirdim — hatunlardan biri sirk karavanının içinin nasıl göründüğünü merak ederdi illaki.

Jokkl'la, tabiri caizse, beraber yaşıyorduk; kafesi karavanın arka kısmındaydı. Başlıklı maymunlar çok tatlıdırlar ama özellikle baharda çürümüş tere otu gibi kokarlar. Üstelik şimdi bahardı, dostum, sıcak bir mayıs ayı; Dormagen'deki hatun, çocuğu televizyonun önüne oturttu ve malum oyun başladı, dişlerini de yastığıma gömdü. Şipşak hallettik, daha gidip kocasına kuşkonmaz alacaktı, bir yandan da Şişman dışarıdan bana seslenip yumruğunu duvara vuruyordu. Ne de olsa molam yoktu.

Ama sonrasında gidip de beni patroniçeye şikâyet etmesini de beklemiyordum. Ne de olsa tam zamanında eyerleme odasına gelmiştim.

Terden sırılsıklam ve şort külotum olmadan, ama kot pantolonun üstünden kim anlayacaktı ki? Lamalar da hazır ve nazırdı. Pekâlâ, Molly'nin şapkasını unutmuştum, ama Tanrı aşkına, dükkân zaten neredeyse boştu. İp cambazı bile pas deyip sinemanın yolunu tutmuştu, oradaki üç-beş kişi için canını tehlikeye atmak istemiyordu. Şişman onu sözleşmesini feshetmekle tehdit ettiğinde güldü ve izmaritini el arabasında, kedilere giden etin üzerine basarak söndürdü.

Aklına estiği gibi davranabilirdi, yakında Berlin'e gidecekti, oradaki bir varyeteye. Bense kışın ne yapacağımı bilmezdim ve patroniçe beni yatakhaneye almazsa işim biterdi. Avusturyalıydı patroniçe, von Bilmemne'lerden ama sadece Nelly diye seslenilmesine istiyordu, sirkiyle aynı adla; onun gözünde bir süredir topun ağzındaydım, beygirlerle iyi anlaşamadığım için. En azından Şişman kadar iyi değildim.

Aygırları patroniçenin her şeyiydi, her gün illa kaşağılanacaklardı. Kollarım kopardı. Hele tatlı Palomino'su üzerinde bir parça tüy görsün. Hayvan, kadının tabiriyle on dört ayar altın para gibi parlamazsa işiteceğim vardı, meşin şaklaması. Bir de Endülüs atı vardı, boz renkli, bir de kara Frezyalı, üç hayvanın da sağı solu belli olmazdı ve kötüydüler; hep tetikte olman gerekirdi, sırf cüsseleri bile yeter. Seni bir köşeye sıkıştırdıklarında rüşvet niyetine şekerle bile kurtulamazdın. Elini ısırıverirlerdi! Özellikle kara olanı, yüzüne düşen yelesiyle iyice güzel görünen Frezyalı tam bir iblisti, istersen sana yara izlerimi göstereyim.

Bunları beslemek de başlı başına bilimsel bir işti; hayvanlar laminit olmasınlar diye yemlerini eczacı gibi iyice ölçüp biçip hazırlamak gerekiyordu — bu da yetmez, kalkıp yine aksarlardı. Ahır nöbeti tam bir kâbustu benim için, dostum, üstelik Samba’nın kükremeleri başlayınca daha da fenalaştı her şey. O zaman gel de atların yanına yanaş. Tam tımarhane işi.

Aslında yaşlı kaplanımız çok tatlıydı. Tüm hayatını kafeste geçirmişti ve çubukları çizgi sanıyordu ya da tam tersi, bilmiyorum. Bir defasında moda çekimi yaptılar onunla, kadın çamaşırı, hatta şu yabancı, fıstık gibi mankenlerden biri hayvanın üzerine bile bindi. Ama Dormagen'de Samba'nın dişleri acıdı, gece daha da kötüleşti — kükremesiyle bütün dükkânı ayağa kaldırdı ve sadece bizim atları değil, çadırı kurduğumuz yerdeki evcil hayvanları da huzursuz etti. Dört bir yanda köpekler uluyor, horozlar otuyordu, iki kez polis geldi.

Bir tek benim lamalarım sakindi. Peru'da gibiydiler her ne kadar bana tuhaf tuhaf baksalar da. O akşam pek güzel kokmuyordum çünkü eski dostum makinistimiz Kurt bir şişe rom getirmişti. Pazar günleri son gösteriyi daha saat sekizde bitirmiş olurduk, sonra genellikle iskambil oynardık, rahip kaçtı ya da Flüt Kurt bir zamanlar Williams'ta palyaço yardımcılığı yapmış, merdiveni tutmak, köpüğü çırpmak ve saire; üstelik çoğu palyaçonun aksine gerçekten de espri anlayışına sahiptir. Palyaçolar daha ziyade tatsızdır, makyajlarının altında mahkeme duvarı gibi suratları vardır ve tek düşündükleri çektikleri inşaat kredileridir. Ama Kurt'un yaptığı Şişman taklidini görsen, yerlere yatardın. İskambil oynar, katkı maddeli kola içer ve sahanda yumurta pişirirdik —bıçak bulamayacak olursak Kurt ekmeği makasla keserdi. Böyle bir adamdı işte.

Bütün akşam iskambilde kazandım, sonra su dökmeye dışarı çıkmam gerekti ve patroniçeyi yanında birkaç kişiyle aydınlık kafesin önünde gördüm. Duisburg Hayvanat Bahçesi uzmanlarıydı bunlar, yanlarındaki dürbünlü tüfekle kükremenin olduğu yöne bir el ateş ettiler, belki de iki el. Hayvanın gözleri donuklaştı, pençeleri gevşedi, sonrasında her şey çok hızlı olup bitti: Ağzı açıldı, dili dışarı çekildi, diş çamurlu suyu boyladı, nakit dört yüz.

Yağmurda farlardan buhar tütüyordu, patroniçe şemsiyesinin altında incecik kalmıştı ve üzerinde hâlâ sırmalı kırmızı hayvan terbiyecisi kıyafeti olan Şişman, Samba'nın pençesini okşuyordu. Gerçekten üzgün olup olmadığını anlayamadım. Acıma duygusu bilmezdi pek. Daha çok kendisi için üzülüyordu — ve şimdi artı biraz komikleşecek gösterisi için. Öyle ya, kim tek kesici dişi olan bir kaplanı ciddiye alır ki? Kurt yanımda durdu, boylu boyunca yatmış Samba’ya baktı ve sessizce şöyle dedi: "Yüce Tanrım, konserve açacağına dönmüş bu."

Gülümsemiş olmalıyım, insan bazen çocuklaşabiliyor. Hatta belki de çakırkeyif bir kıkırdama çıkmıştır ağzımdan, olabilir. Ne yazık ki tam da Şişman'ın arkasına döndüğü sırada. Kötü oldu aslında, çünkü onunla alay ettiğimi düşündü. Hayatımda böyle bir nefret görmedim; neredeyse gözleri yuvalarından çıkacaktı ve aklıma Frezyalı geldi ve başımı iki yana salladım. Ne diye alay edecekmişim. Benim de dişlerim kötü.

Bana rakip olacak biri değildi ama beni gafil avladı ve suratıma, mesai vakti olsa asla yerini bulamayacak bir yumruk yerleştirdi. Reflekslerimi çoktan roma yatırmıştım. Şişman da bunu zayıflık olarak görmüş olmalı,

çamurun içinde debelenmeye başladık Güzelim gömlek. Düğmeler iliklerinden fırladı.

Yani, aslında yumuşak başlıyımdır, kimse benimle sorun yaşamaz, eğer özellikle kaşınmıyorsa. Ama anlaşılan Şişman kaşınıyordu ve bir hata yaptığını anlayınca kolumu ısırıp başparmağını gözüme soktu, pis dövüştü yani. O gözümde hâlâ görme bozukluğu var. Ben de onu komple dekoruyla beraber atların çadırının önünde bokun içine gömdüm ve tam adam gibi girişmeye yelteniyordum ki, ansızın sırtımda deli gibi bir ağrı, ateş gibi. Bana da uyuşturucu ok attıklarını düşündüm. Ama kafamı çevirdiğimde tepemde patroniçe duruyor ve bağırıyor. Bir eli belinde geriniyor ve bir tane daha şaklatıyor, bu defa kısa olanı, sadece aslanlara kullandığını, ama kaşım yine de açılıyor. Valla, mesai sonunu hiç böyle getirmemiştim.

Sonra duş almış vaziyette, kafamda bir havlu karşısında oturuyorum. Yarama sürdüğü meret asit gibi, sırf kokusu bile gözlerimi yaşartıyor. "Patron, öyle yapmak istemedim. Alay etmek istemiyordum. Ben her şeyi idare ederim, inanmıyorsanız bizim Kurt'a sorun. Bir tek Şişman'la anlaşamıyorum. Lamalarla ilgileniyorum, işimi de iyi yapıyorum, değil mi? Ama Şişman ufak beyaz eşeği tekmeliyor, hem de hayvan hasta olmasına rağmen. Jokkl'un kuyruğunun altına çakmak tutuyor ve topallatana kadar damalı lamaya biniyor. Hayvanlardan anlamıyor patron, içi kötü herifin. Zaten o yüzden iyi anlaşıyor..."

... atlarla, diyecektim neredeyse ama dudağımı ısırdım. Az kalsın şapa oturuyordum. Gözleri kömür kesmişti kadının, öfkelendiğinde ateş püskürürdü gözleri; ben de yanıma koyduğu Bols'u diktim başıma, hem de şişeden; neden bardak kirletecektim ki. "İnsanın aklı almıyor," dedim, "hayvanlara böyle muamele eden biri iyi kalpli olamaz, değil mi? Ama siz ona kuşkonmaz ve kroketli ızgara yapıyor, beniyse Edeka'ya şarapla pamuk almaya yolluyorsunuz. İnsanın aklı almıyor!"

Bornozu içindeki patroniçe —öyle ya, o da sırılsıklam olmuştu, binici pantolonu kalorifer peteğine asılıydı—, Bayan Nelly tuhaf biçimde sırıttı, ağzının sadece bir köşesiyle, omuzlarıma pansuman yapmayı sürdürdü ve dişlerinin arasından tısladı: "Karavana yine bir orospu attın..." Nereden aklına geldi bilmem. Bunun hayvanlarla ilgisi ne? Sonra, zaten benim oturduğum iskemleye oturdu, ben de tahakküm kurduğu o kötü atlar gibi başımı evet anlamında salladım; ama neler olup bittiğini anlamamıştım.

Gece kısa sürdü ve ertesi gün bindirdiğim bir çocuk eyerden kayıp düştü. Bir şey olmadı, Tanrıya şükür, ağlamadı bile, annesi de tuvaletteydi o sırada; son zamanlarda çok bitkindim. Akla hayale gelen her işi yapman, bir de üstüne üstlük bilet kesmen ya da patlamış mısır satman gerekiyordu, çünkü giderek daha çok insan gidiyor ya da gitmeye zorlanıyor. Bunu daha ufacık çocukken anlamıştım... Bilmiyorum. Sirke gidip az önce parıltılı makyajının altından ışıltılı bir gülümseme gösteren dansçıyı arada gazoz satarken görmek içi boş çıkan bir sürpriz yumurta gibiydi. Üstelik dansçı, gazozu sattığı çocuklardan pek de yaşlı olmasa da dudakları yılgınlıkla bükülmüş oluyordu ve bozuk paranın arasına düğme sokuşturuyordu.

Bu arada Samba narkozdan uyanamadı; öğle vakti yem fabrikasının steyşın otomobili geldi, Samba'nın pençeleri sacın üzerinde sürüklendi ve sana şu kadarını söyleyeyim... Dormagen’de hayvanlara yaptıklarını buranın reklamı için kullanamazsın. Çadırın kurulu olduğu meydana görüş mesafesinde bir kimya fabrikası vardı, rüzgâr güneyden estiğinde insanın beti benzi atardı.

Ardından gösteri başladı ve her şey normaldi. Aslına bakılırsa... Herkesin puslu bir havası vardı. Patroniçe de hayal görüyordu sanki. Nitekim Endülüslü elinden kurtuldu ve arka ayağıyla bir direğe çifte attı; çıkan gürültüyü duyman gerek. Hemen ardından koşum giydirme odasına daldı, son anda dizginlerinden yakalayıp aslanların yanına girmeden tuttum onu. Aslanlar kafesli geçidin orada yere çökmüş onu bekliyorlardı. Ama kükremeleri daha çok üst perdeden bir miyavlamayı andırıyordu.

"Buyurun bakalım!" dedi patroniçe ve elim dahil her yeri salyaya bulayan aygırı tuttu. Hayvanın terlemiş kasıklarına vurdu ve elini tuhaf biçimde sırtıma sürdü. Tırnaklarını hissettim. "Demek ki doğru dürüst adamlar hâlâ varmış."

Eğer gerçekten bunu demek istediyse bile benim durumum değişmez. Ama böyle yaparak Şişman'ın havasını aldı, çünkü o beygiri yakalamak için parmağını bile kımıldatmamıştı. Kocaman palyaço ayakkabılarıyla aynanın karşısına geçmiş suratına bir gülümseme boyuyor ve zehir saçan gözleriyle beni izliyordu. Bunların hepsi Dormagen'de oluyor.

Sonra kaseti koydu, karton burnunu taktı ve maneje çıktı. Eğitimli bir palyaço değildi, daha önce de söylemiştim; ama üzeri boyanmış galeta ekmeğinden iskambil kâğıtlarını yiyen maymun numarasıyla artık kendini kim bilir kim sanıyordu. Üstelik insanlar, Molly'nin sırtında köpüğün

arasından geçerken hayvanın onun koca kıçının ağırlığı altında çökmesine gülüyordu. Müzik kesilir kesilmez Molly'nin öyle yapması gerekiyordu; ardından Şişman üzerinden iner, onun kuyruğunu kaldırır, kafasını kaşıyıp şöyle derdi: "Egzozda bir sorun görünmüyor..." Ha, ha. Sonra da hayvanı olduğu yerde iterdi, en kötüsü de buydu. Nasıl ki bir kaplan gebereceğini bilse geri geri yürüyemez, lamalar da dizlerinin üstünde kaymaz. Yapamazlar. Cam gibi eklemleri vardır, ne demek istediğimi anlıyor musun? O akşam Molly’nin her zamankinden erken ayağa fırlayacağı tuttu, marş başladığında, zımbara zımbara falan filan ve Şişman kendini göbeküstü yerde buldu. Ama insanlar buna da güldü ve Şişman alkışları kabul ederken, aksayan hayvanı ahırına ben götürdüm.

Molly'ye şeker verdim ve lamaların eskiden özel hayvanlar olduklarını, bakışlarında her şeyin görülebildiğini düşündüm. Ama Molly’nin gözlerinde artık hiçbir şey görülmüyordu, sadece yaşlılık, karanlık ve acı. Güneş ışınları narin kulaklarının içinden geçiyordu, kulaklarının ucundaki zarif tüyler titriyordu ve bütün bunlar ne için diye sordum kendime. Böyle bir eziyet karşılığında birkaç kahkaha. Ansızın canım bunları istememeye başladı.

Patroniçe yine bornozunu giymişti. Uzun karavanın önünde durmuş bana işaret ediyordu, bir parça siyah dantel gördüm aradan, gecenin kenarı diyebiliriz; ne zaman uyuyacaktım bilmiyorum. Ardından Şişman geldi ve cırcırı önüme attı. Bununla hem çadırın telleri hem de yırtıcı hayvanların kafesi geriliyordu ve aslına bakılırsa bu benim işim değildi. Ama Şişman yerdeki talaşa tükürdü ve yanımdan geçerken lütfedip konuştu: Ne duruyorsun ortalıkta? Bugün içinde işe koyulursun umarım!

Samba'nın oyuk dişini boynuna takmıştı, bir zincirin ucunda, ansızın bağırsaklarımda deli bir guruldama, anladın mı? Sanki düğümlenmiş gibi. Ellerim terledi ve elimdeki zımbırtıya baktım; çivi de çakardın bununla, ceviz de kırardın, hatta hindistancevizi — sonra da harekete geçtim işte. Bunu yaparken de eski dostumu düşünmek zorunda kaldım, daha o zamanlar raporu cebine koymuş olan Kurt'u. Hep derdi ki, özgürlüğü kimse sana veremez. O zaman adı özgürlük olmaz. Özgürlüğünü kendin alacaksın.

Şişman'ın keli farların altında parlıyordu, kalın ensesi, içimden onun için en iyisini diledim, Tanrının selameti üzerinde falan filan ve cırcıra bir tekme atıp köşeye yolladım. Sonra Jokkl'u okşadım ve eşekleri, sırt çantamı havuç ve ekmekle tıka basa doldurdum ve tiftiklenmiş çimenlerin arasından

uzaklaştım, ormana doğru. Haksızdım büyük ihtimalle, elbette, ama bu bile fena bir şey değildi. Aksine. Sanki başkasının ayakkabılarını giymişsin de, nihayet kendininkilere kavuşmuşsun gibi.

Arkama döndüğümü hatırlamıyorum, dostum. Aslında şöyle bir baktım. Yüksek çimenlerin üzerinden ancak çadırın tepesindeki flamalar görünüyordu artık; eksik ampullü ışıklı yazı yanıp sönüyordu, müzik giderek sessizleşiyordu — ve lamalar güzel güzel peşim sıra geliyordu. Yani, inan bana, onları ben çağırmadım ama bunlar sadık hayvanlar, özellikle de taze sebzenin kokusunu aldıklarında. Pek hoşlarına gitti, etrafta koşuşturup birbirlerini kovaladılar, o güne kadar görmedikleri otları kemirdiler, yanımdan hiç ayrılmadan; bir tek Tim, aptal Kazak, neredeyse otoyola çıkıyordu. O zaman ona bağırmak zorunda kaldım.

Bütün bunlar Dormagen'den çıktıktan sonra oldu, arazi acayip genişledi ve ben Peru'yu düşündüm ve aslında sınır diye bir şeyin olmadığını, öyle değil mi? Bunlar sadece insanların kafalarındaki ya da kâğıt üzerindeki çizgiler, hayatla alakası yok, hele lamalarla hiç yok. Ara sıra yiyecek bir şeyler aldılar ve karanlık bastırmasına rağmen tarlalarda yürümeyi sürdürdük. Ara sıra bisiklet yollarından da gidiyorduk ve o zaman toynakları cam gibi bir ses çıkarıyordu.

Sonra yıldızlar yükseldi, aralarında da uçakların ışıkları, uzaklarda Ren parıldıyordu; ben de bir ağacın altına oturup yanıma aldığım bir kutu birayı içtim. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum elbette, ama umurumda da değildi. Hayvanlar hemen yakınımdaydı, mavi geceye karşı mağrur siluetler ve gözlerinde onların her şeyi görebiliyordum dostum, bütün yolu.